XX. évfolyam 51. szám Ára: 1 forint 1964. december 17

ÉVVÉGI HAJRÁ – ÉVVÉGI HAJRÁ – ÉVVÉGI HAJRÁ

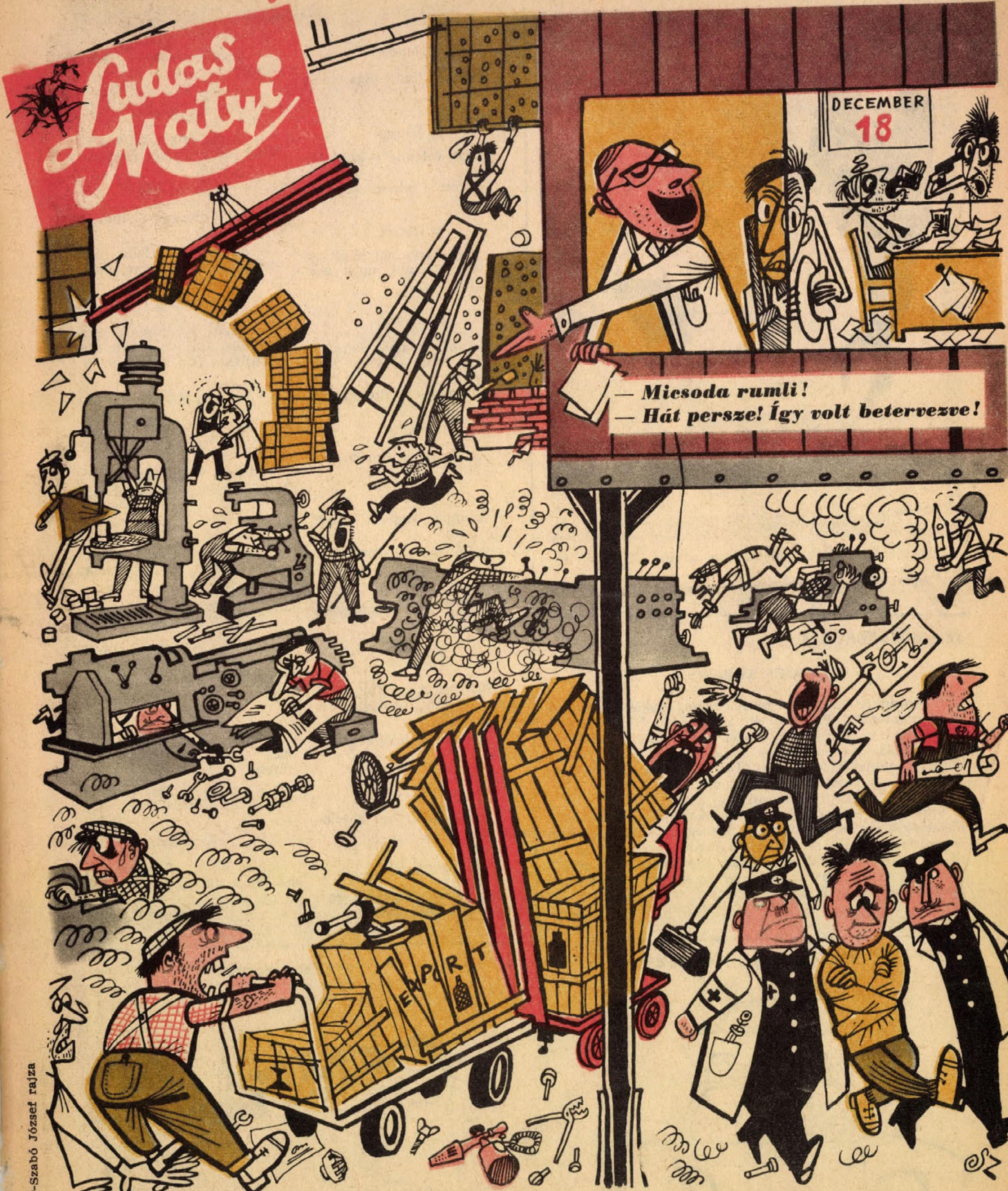
Ludas Matyi
DECEMBER 18
EXPORT
SZ

— Micsoda rumli!
— Hát persze! Így volt betervezve!

Szür-Szabó József rajza

ÉVVÉGI HAJRÁ – ÉVVÉGI HAJRÁ – ÉVVÉGI HAJRÁ

Derűlátás

Erdei Sándor rajza

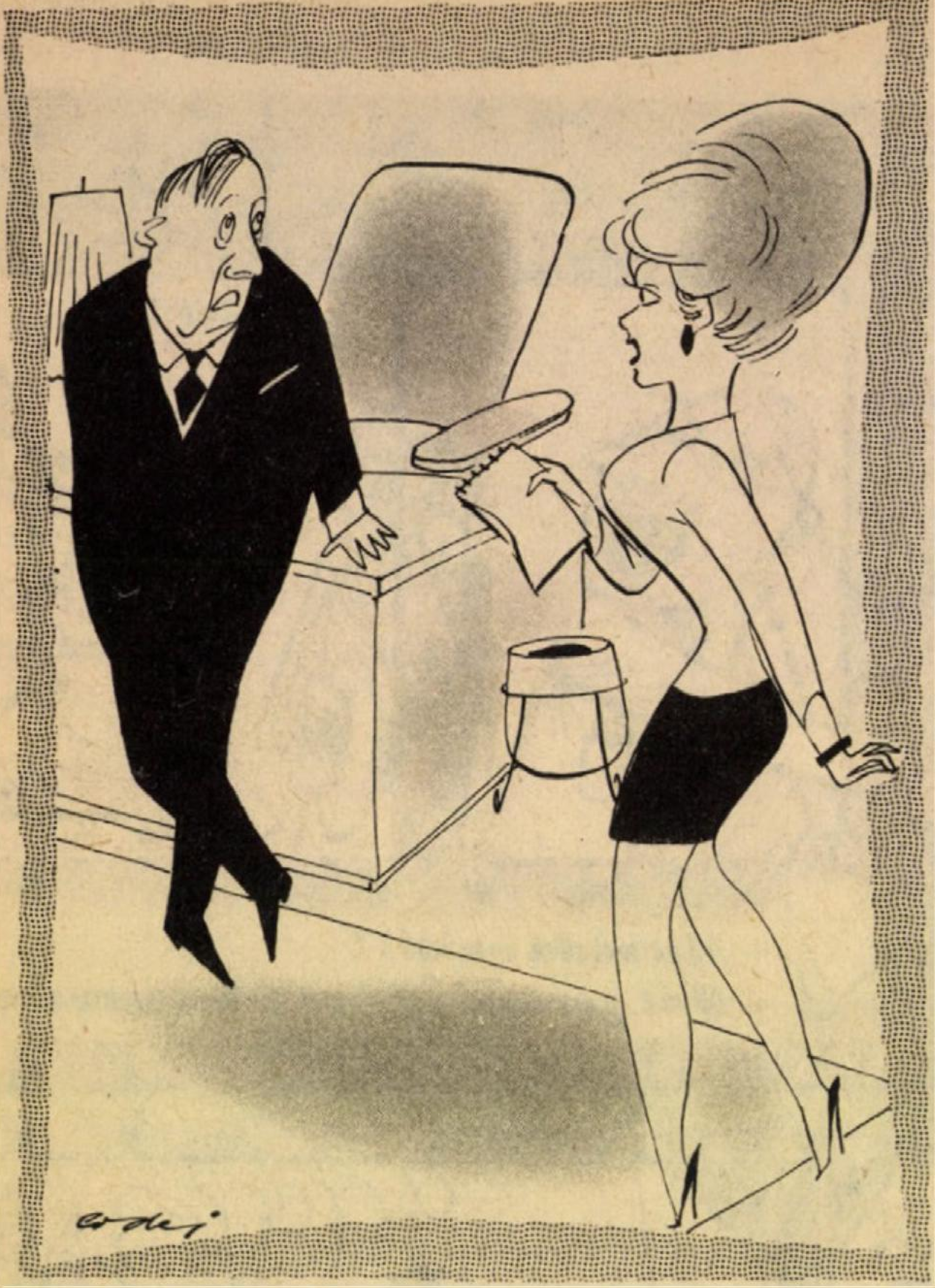

– Mancika, jelentse a sajtónak, hogy minden tekintetben felkészültünk a télre!

– Sajnos, nem tudok telefonálni, mert a nagy hóban beáztak a kábelek.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JEGES KÖZÖNY

A városligeti Műjég-pálya pénztár-nyitási rendjét tesszük szóvá. Fővárosunknak közismert téli hiánycikke a Műjég-pálya. A városligeti jégtó zsúfoltságát az sem enyhíti, hogy a pálvát délben – délután négy óráig zárva tartják. De hát a jeget fel kell újítani, s meglehet, hogy ehhez ilyen hosszú záróra szükséges.

De a pénztárt csak nem kell felújítani?!

Ugyanis a pénztár is zárva tart négy óráig!

Négy órára már többszázan fagyoskodnak a pénztár előtt, többségük kisgyerek és kísérőik. A korcsolyázási időből gyakran elveszítenek egy jó órát, az egészségükből gyakran egy jó hetet. Csak a türelmükből nem szabad, hogy veszítsenek, mert a Műjég-pályán még nem fedezték fel az elővétel és a korábbi pénztárnyitás fogalmát . . .

S. P.

MODERN REGÉNY

(VÁZLAT)

1. fejezet

.. aztán John cigarettára gyújtott . . .

2. fejezet

– Iszol valamit? – kérdezte John.

– Kérek – felelte Ann.

3. fejezet

. . . aztán Lola azt kérdezte Johntól: „Mondd, most mit gondolsz rólam?”

4. fejezet

– Szódát is kérsz bele? – kérdezte John. – Vagy tisztán iszod?

– Tisztán – felelte Mabel.

5. fejezet

. . . aztán a plafont nézte . . .

6. fejezet

– Szomjas vagy? – kérdezte John.

– Pokolian – felelte Daisy.

7. fejezet

. . . aztán a fal felé fordult és elaludt.

8. fejezet

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy igyunk valamit – mondta John.

– Igyunk – felelte Rosemarie.

9. fejezet

. . . aztán hazament a feleségéhez.

10. fejezet

– Csináljak neked egy italt? – kérdezte John.

– Légy szíves – felelte Gloria.

11. fejezet

. . . aztán felgyújtotta a villanyt, és a cipőjét kereste.

12. fejezet

– Adj innom – mondta Gladys.

– Azonnal – felelte John. – Magam is megszomjaztam.

13. fejezet

. . . aztán egy fűszálat kezdett rágcsálni, és a kék eget bámulta a feje felett.

14. fejezet

– Nem megyünk be valahova egy kortyra? – kérdezte John.

– Végre hogy eszedbe jutott, drágám – felelte Edith.

15. fejezet

Még sok mindenféle történik a hőssel, többek között megöregszik.

16. fejezet

. . . aztán John azt kérdezte Bessie-től: „Mondd, most mit gondolsz rólam?”

17. fejezet

– Van valami ital a háznál? – kérdezte John a feleségétől.

– Gondolj a májadra – felelte az asszony.

18. fejezet

John aludt. Egyedül. A nachtkasztlin egy pohár tej.

Mikes György

Hajóskapitány a szárazföldön

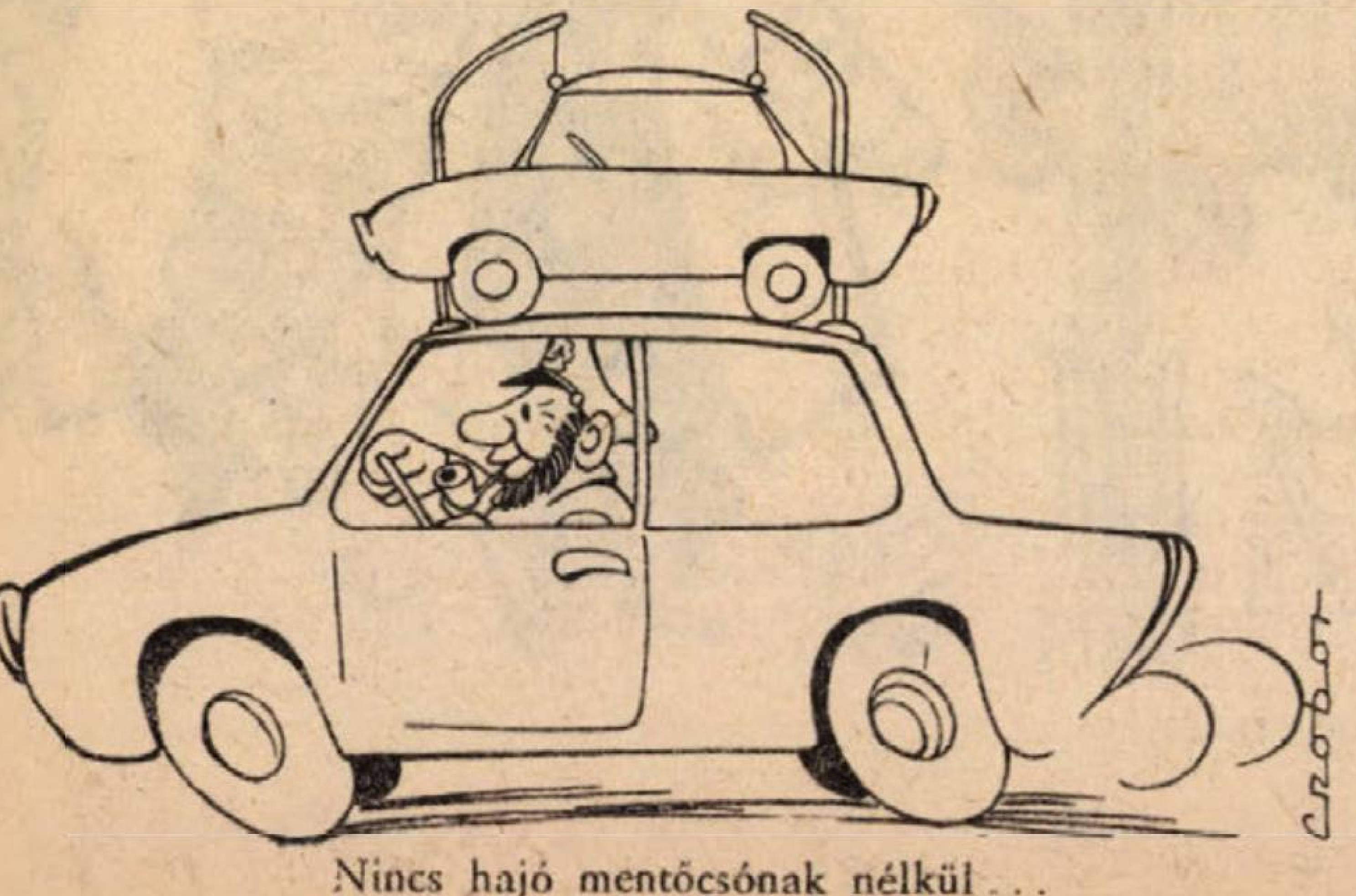

Nincs hajó mentőcsónak nélkül . . .

Zenés presszó

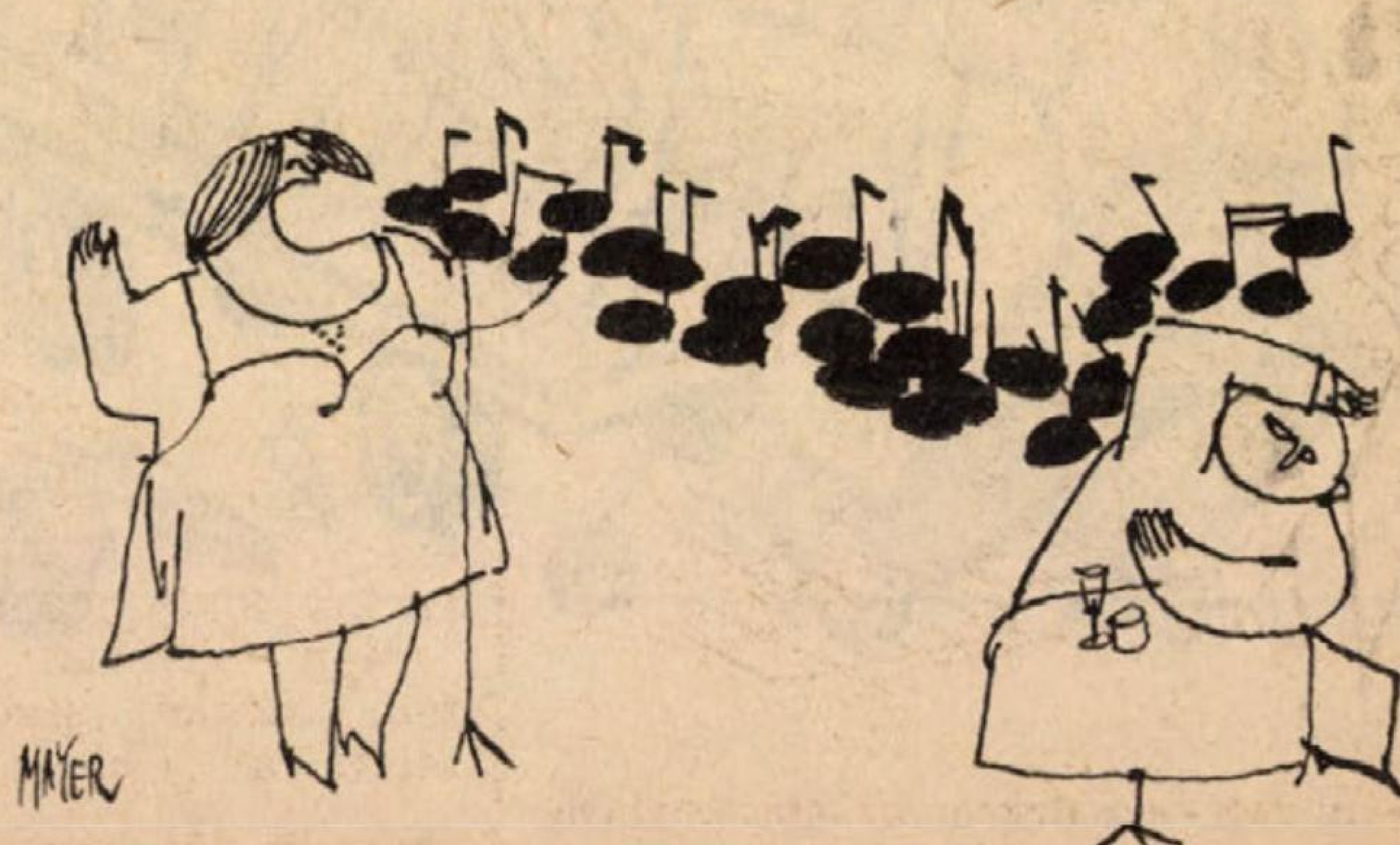

Chicagói kirakat

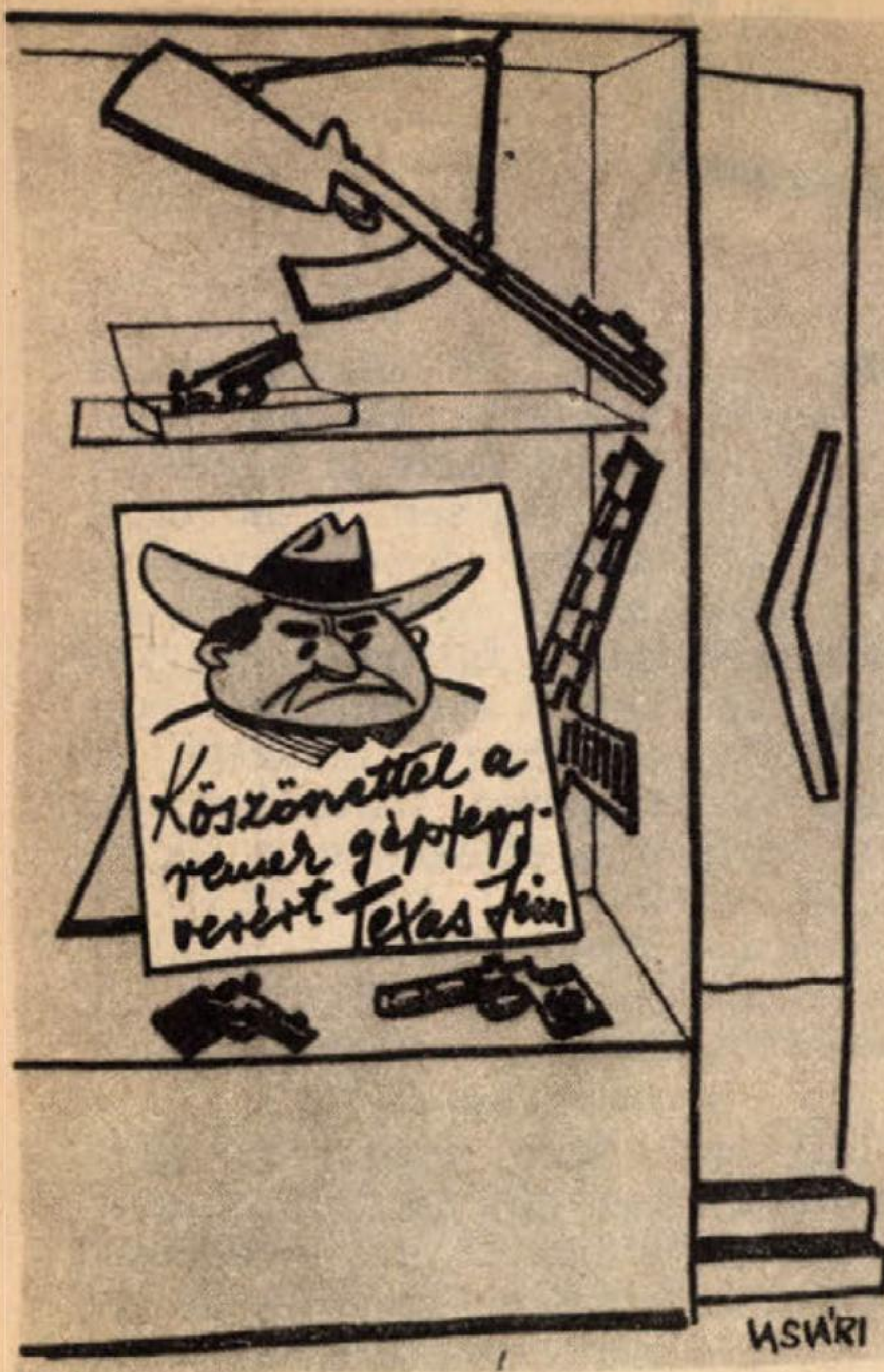
Köszönettel a revuer gépfegyverért Texas Jim

A hálás vevő...

Pech!

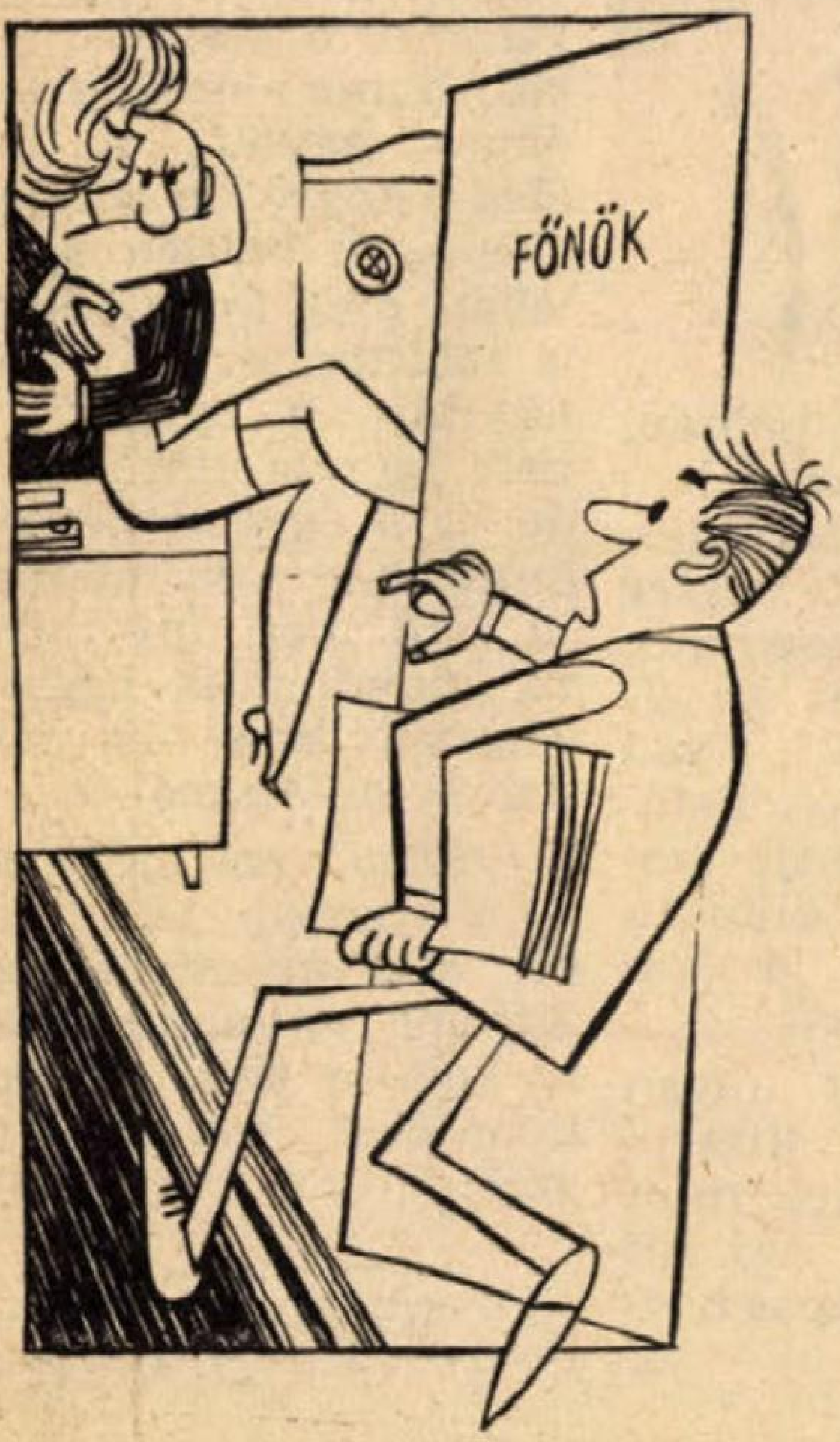

– Szent ég, lebuktam! A feleségem...

A szeretet ünnepén

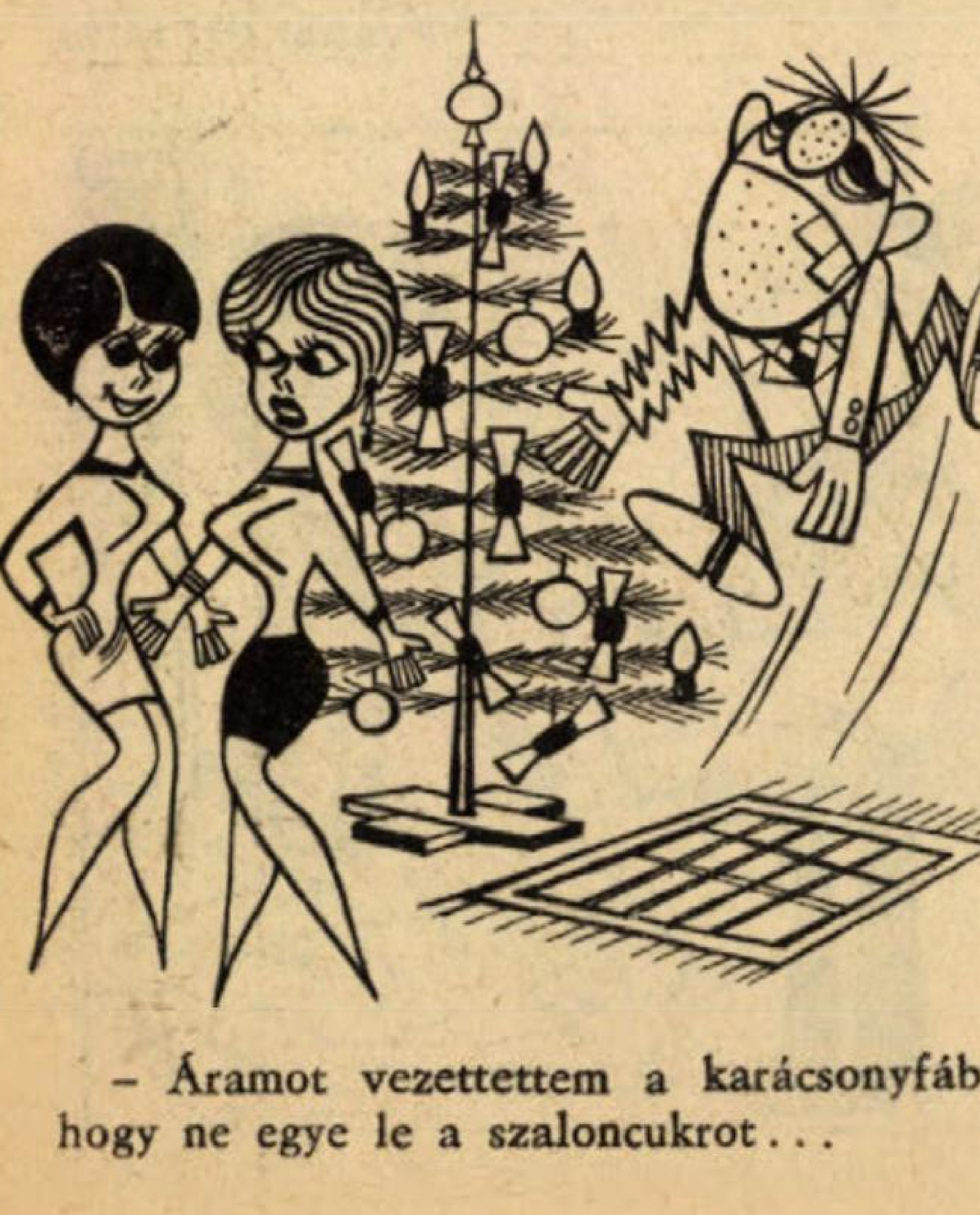

– Áramot vezettettem a karácsonyfába, hogy ne egye le a szaloncukrot...

Szellemi olimpia a tévében

Hegedűs István rajza

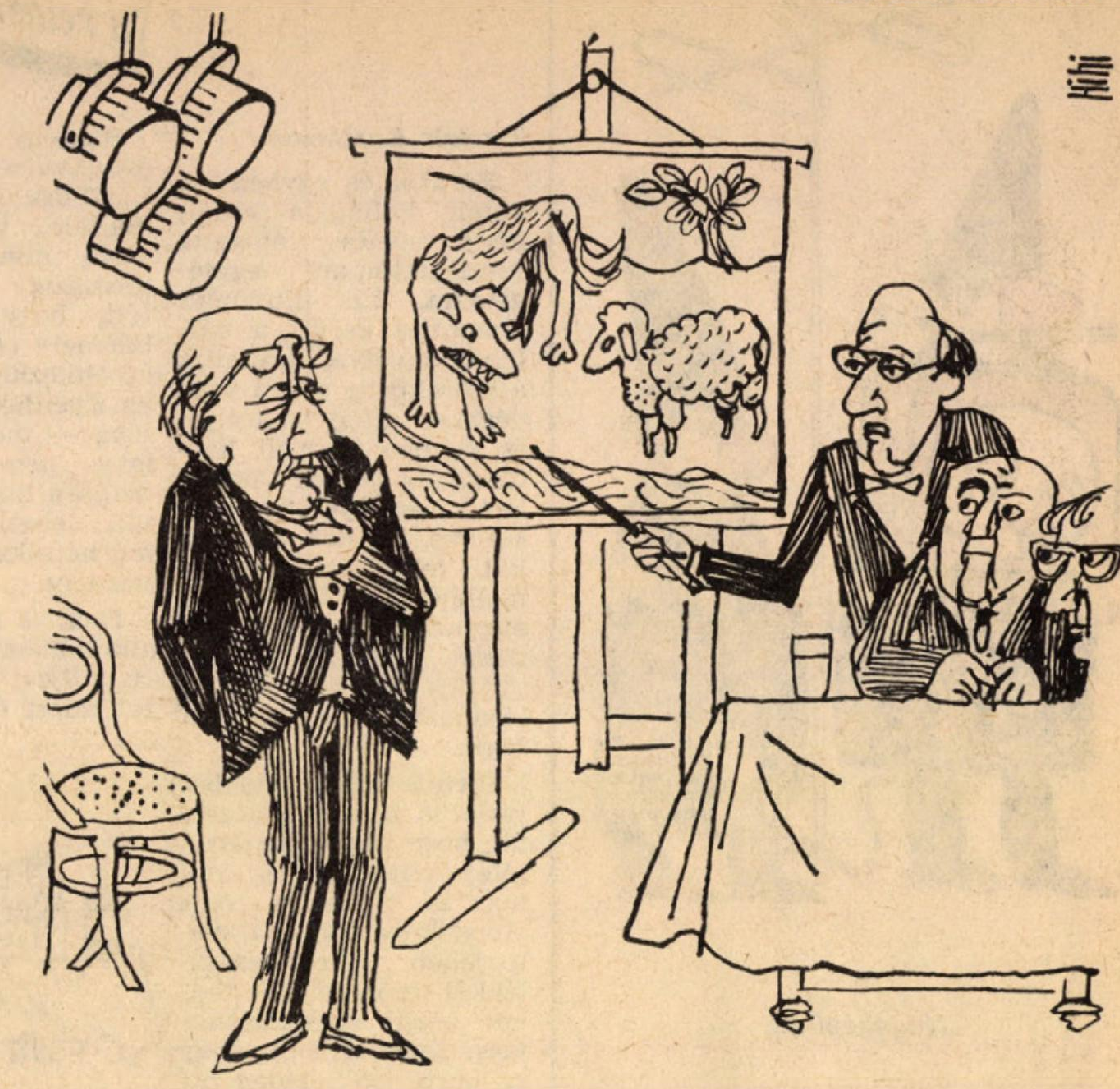

– No, bátran, professzor úr! Mit mondott a bárányka a farkasnak?...

PÁLYÁZAT

Olvastam a Ludas Matyiban, hogy a dél-vietnami „The Observer" pályázatot hirdetett: „Hogyan győzhetnénk?" címmel. Ezen a pályázaton részt vehet mindenki, akinek van valami javaslata a partizánok elleni hadviselésre. Minden javaslatot szívesen vesznek, a mielőbbi győzelem reményében.

No, gondoltam magamban, itt az alkalom, hogy én is beavatkozzam a dél-vietnami ügyekbe. Kisvártatva azonban tűnődni kezdtem: mi lesz akkor, ha az amerikai diplomácia valamelyik ügybuzgó tagja más országok belügyeibe való beavatkozásnak minősíti a hozzászólásomat, és panaszt emel az ENSZ-ben a Ludas Matyi ellen?

Még javában tűnődtem, amikor szemembe ötlött a „Chicago Tribune" egy karikatúrája, amelyen két, állig felfegyverzett amerikai katona látható, valahol a dél-vietnami dzsungelben. Az egyik, újságolvasás közben így szól: „Te komám, az elnök azt mondja, hogy megmentett minket a háborútól..."

Ez a rajz egyszeriben véget vetett tűnődésemnek, és elhatároztam: beavatkozom. Be kell avatkoznom! Ha Johnson azt mondta, hogy megmentette a dél-vietnami amerikai csapatokat a háborútól, amelyről az egész világ tudja, hogy háború, méghozzá kegyetlen, kíméletlen háború, akkor itt valami nem stimmel. Ez volt az a pillanat, amikor elhatároztam: lesz, ami lesz, részt veszek a dél-vietnami „The Observer" pályázatán.

Íme, a javaslataim:

1. Mivel a legszebb győzelem a béke, azt javaslom, hogy még ebben az évben vonjanak ki minden amerikai katonát Dél-Vietnam területéről.

2. A fegyvereket és a hadianyagokat süllyesszék a Tonkini-öbölbe.

3. A délkelet-ázsiai partok közelében cirkáló amerikai hadiflottát vezényeljék haza, az Egyesült Államok partjaihoz.

4. Azt a pénzt, amit az amerikai katonákra költöttek, költsék ezentúl a nélkülöző dél-vietnami lakosságra.

Ha a „The Observer" szerkesztősége a javaslataimat elfogadná, legyenek szívesek a jutalmat a Ludas Matyi szerkesztőségén keresztül hozzám eljuttatni.

Előre is köszönöm.

(técsi)

Modern betlehemesek

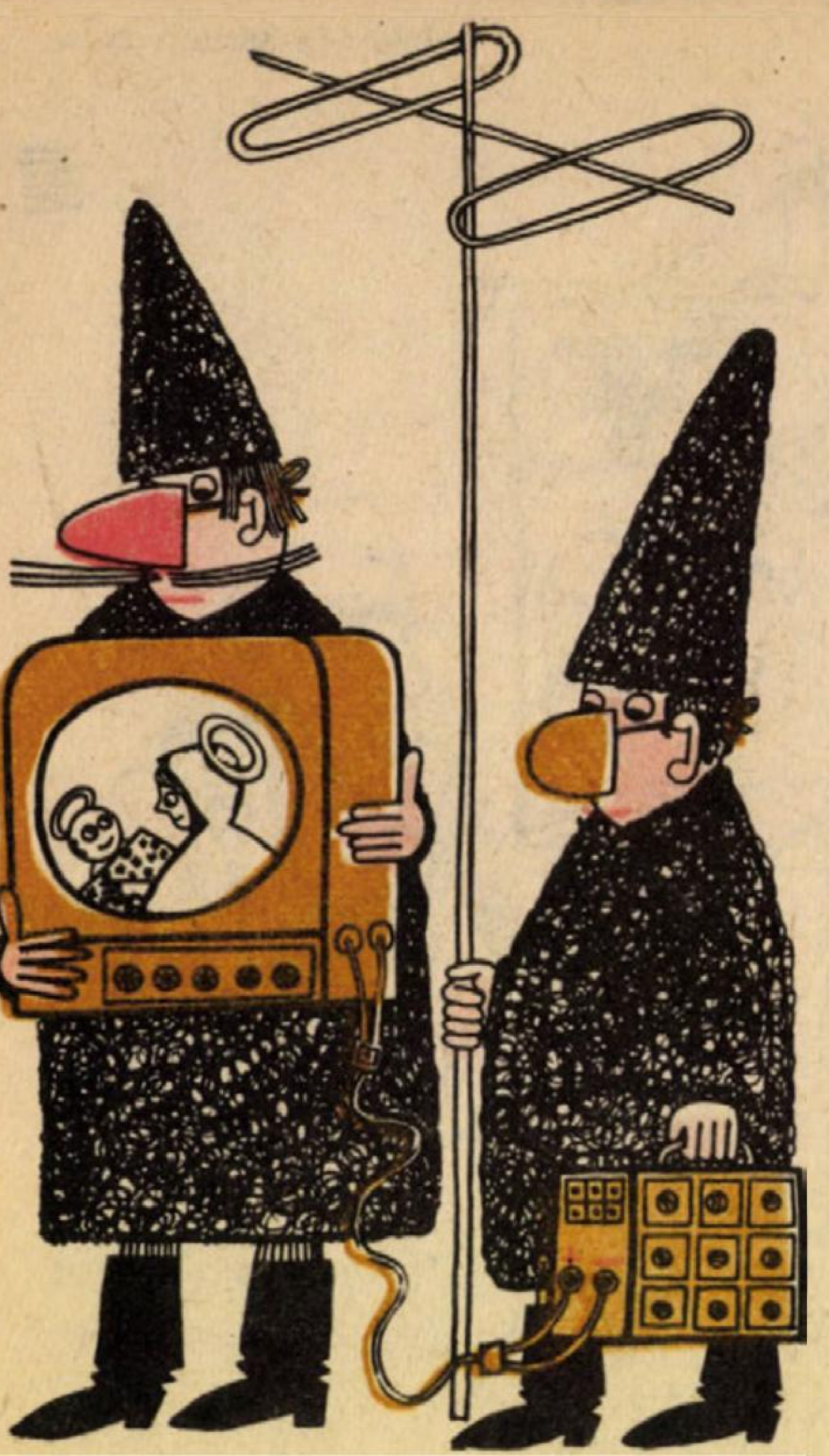

Nagyképűség

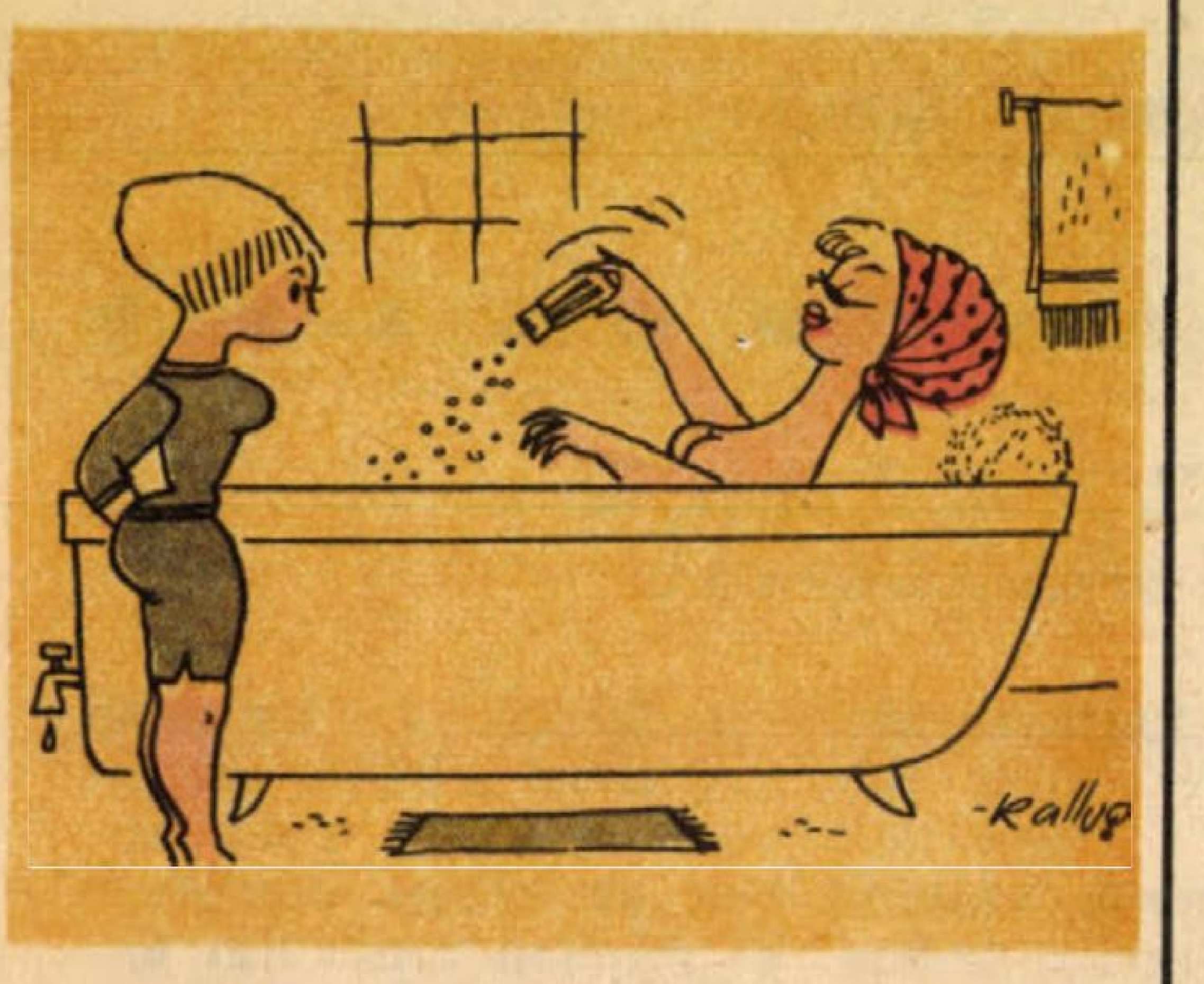

– Miért sózod a vizet?
– Tudod, drágám, megszoktam a tengert . . .

LEVÉL a remek receptről

Tisztelt Kartársam!

Barátja és egyben hivatali kollégája esténként sűrűn látogatta vendéglátóipari egységeinket. Ha illuminált állapotba került, a vállalat ügyeivel traktálta a szórakozni vágyó vendégeket. Hogy barátját és egyben kedvelt kartársát az emiatt ráleselkedő veszélyektől megmentse, ön habozás nélkül feláldozta estéit, melléje szegődött s védangyalként őrizte őt. Hivatali kartársai nem győzték csodálni baráti fáradozását és önzetlenségét.

Eleinte azzal óvta barátját a túlzott italozástól, hogy szeszadagjának felét elitta előle, ami nem is bizonyult rossz elvonókúrának. Hirtelenjében ötven százalékkal csökkent a kedves barát szeszfogyasztása, igaz viszont, hogy az önre eső fejadag ötven százalékkal megnövekedett. E szokatlan munkamegosztásnak terhes és káros fogyatékosságait ön hamar felismerte s más megoldáshoz folyamodott. Italozásaik közben észrevétlenül egy-egy tablettát a kedvelt barát poharába ejtett abból a csodaszerből, amelyet brüsszeli nagynénikéje küldött önnek, és amely végképp elvette barátja kedvét bortól, sörtől, pálinkától.

Szegény fiú már csak ásványvizet ivott, de ön továbbra sem tágított mellőle, testőrként kísérte mindenfelé, háztól-házig, mert attól félt, hogy a visszaesés bármely pillanatban bekövetkezhet. Gondolta, az ilyenféle tabletta hatása — mégha brüsszeli is! — nem tartós, és ha magára hagyná a barátját, lehet, hogy ismét mérhetetlen italozásba kezdene.

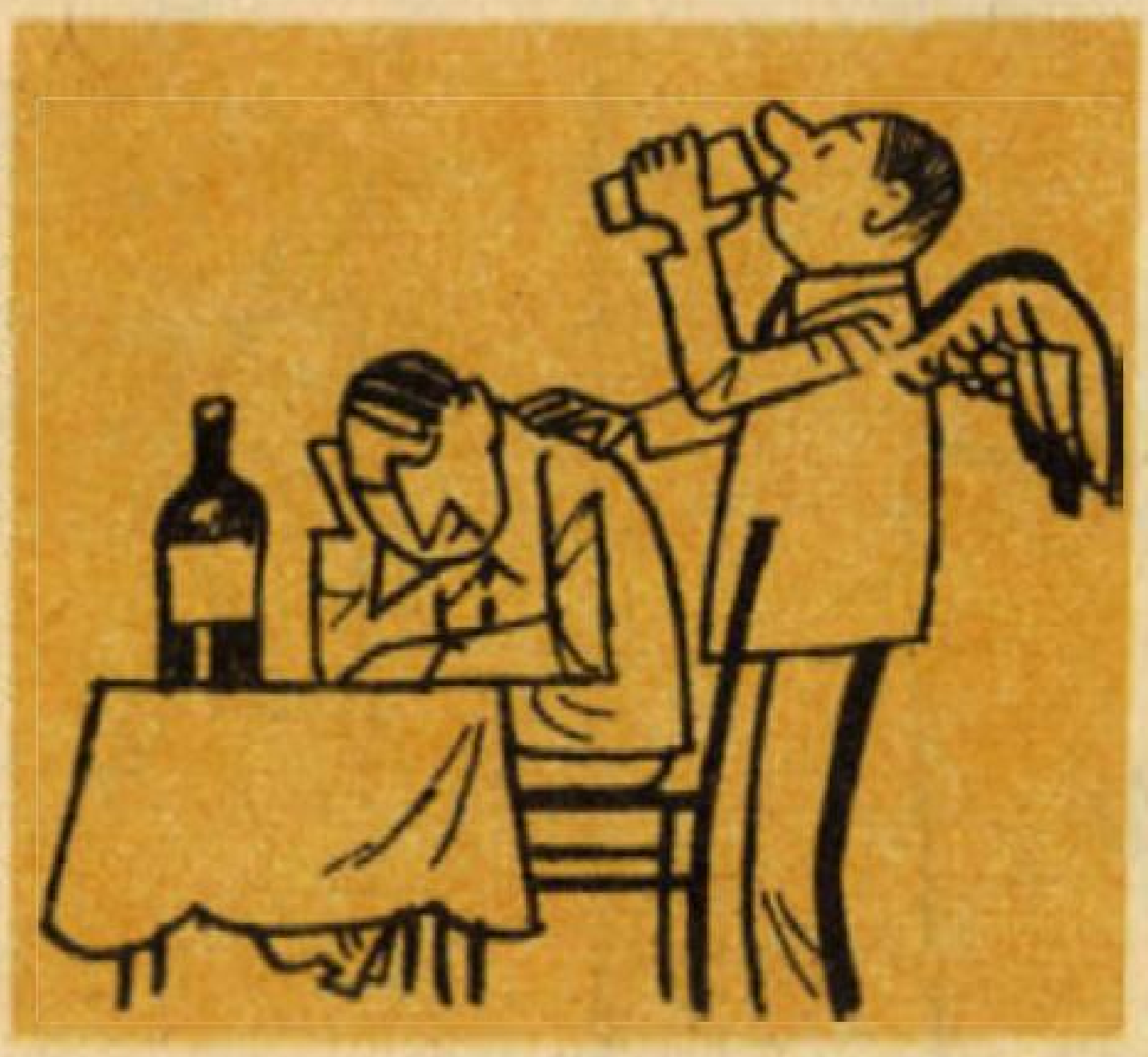

Nem is sejti, hogy az alkoholizmus legyőzésére milyen remek receptet adott ön az emberiségnek. Nálunk például sokkal több a józanéletű ember, mint a részeges: egy józan — egy részeg elosztásban teljesen meg lehetne szüntetni az alkoholizmust. A józan vigyázna az alkoholistára, s az ön receptje szerint addig foglalkozna vele, amíg csak jó útra nem tér. Egyszerű . . .

Persze, ehhez olyan önfeláldozó és kitartó kartársak kellenek, mint amilyen ön is, aki éjt nappallá téve képes harcolni az alkoholmentes világért. Sajnos, mint az ön esete is tanúsítja, még ez sem vezet teljes sikerre. Kartársa ugyanis egy óvatlan pillanatban faképnél hagyta önt. A szabadságtól és a sebtében felhörpintett rengeteg töményszesztől megrészegedve, a Nagykuvik kisvendéglőben olyan témáról kezdett fecsegni, amelyről az ön baráti felügyelete miatt eddig hallgatott.

Sűrű csuklások közben úgy szidta önt, mint a bokrot. Ha ő egyszer beszélni kezd — hajtogatta eszelősen —, akkor önnek befellegzett; ő nem egyedül hamisítja a vállalatnál a bizonylatokat és nem egyedül vállalja a feketefuvarokat, hanem mindig csak önnel együtt; s nem elég, hogy ön kapja a „bevétel” hatvan százalékát, még zsandárkodik is felette; sajnálja tőle az italt, a nyakára ül, nem hagyja élni és inni, de ha ő egyszer beszélni kezd, akkor ön mukkanni sem mer. Így mondta, mondogatta egyre a Nagykuvikban és másnap a vállalatnál is . . .

Remek receptjét némi módosítással talán itt-ott alkalmazni lehetne. Néhány vállalatnál itatni kellene az embereket. Lehetőleg töményszesszel . . .

Földes György

Jucika vásárol

Pusztai Pál rajza

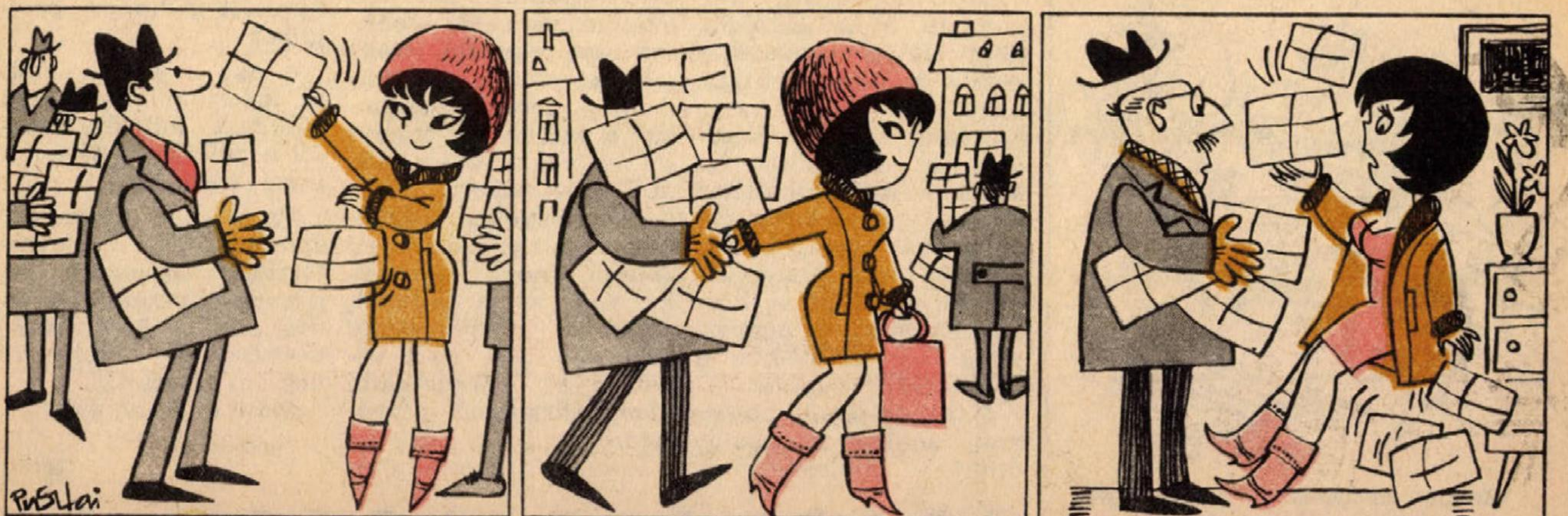

Korszerű falvédő

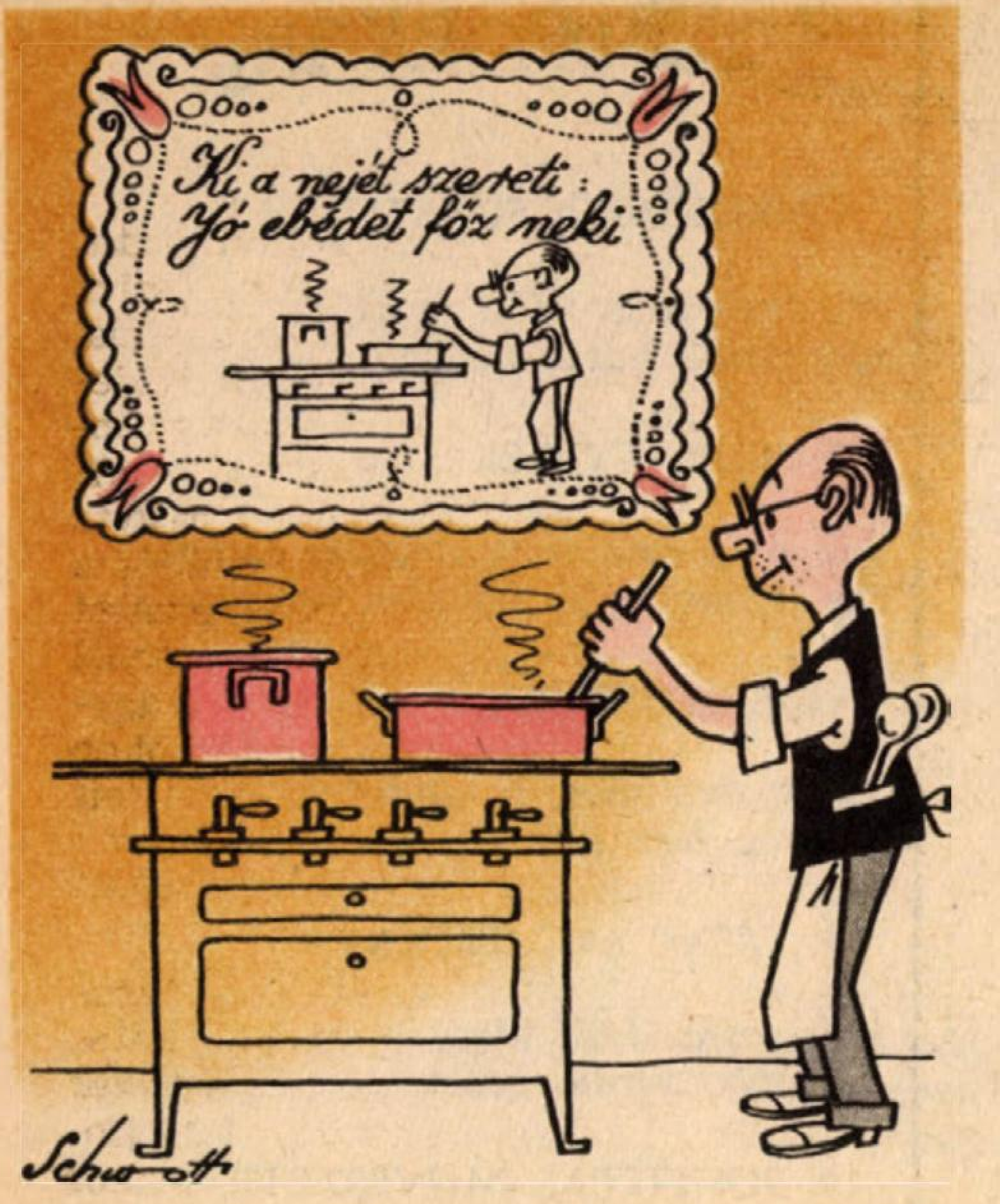

Áramszünet

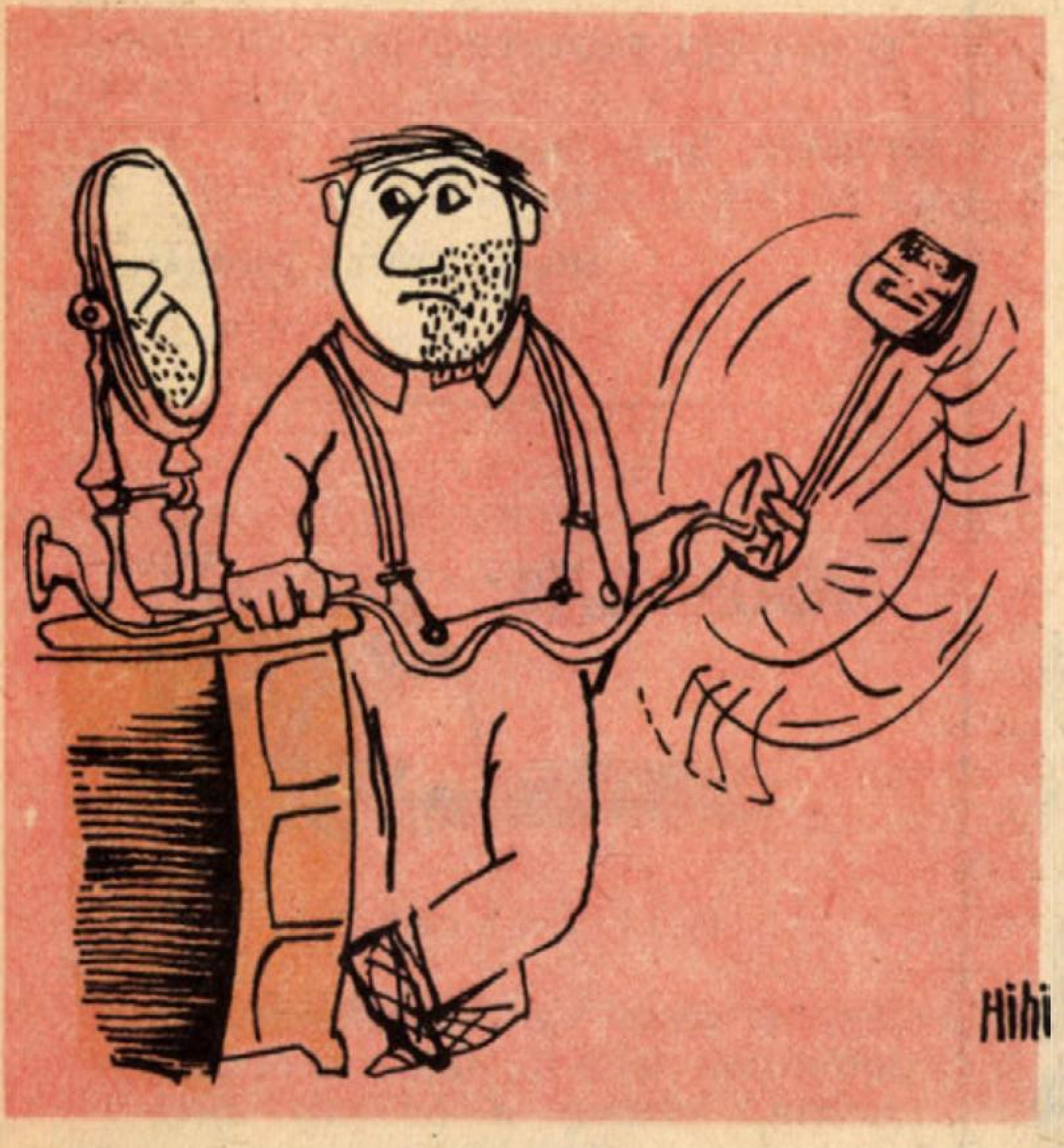

Amiben megegyeztek

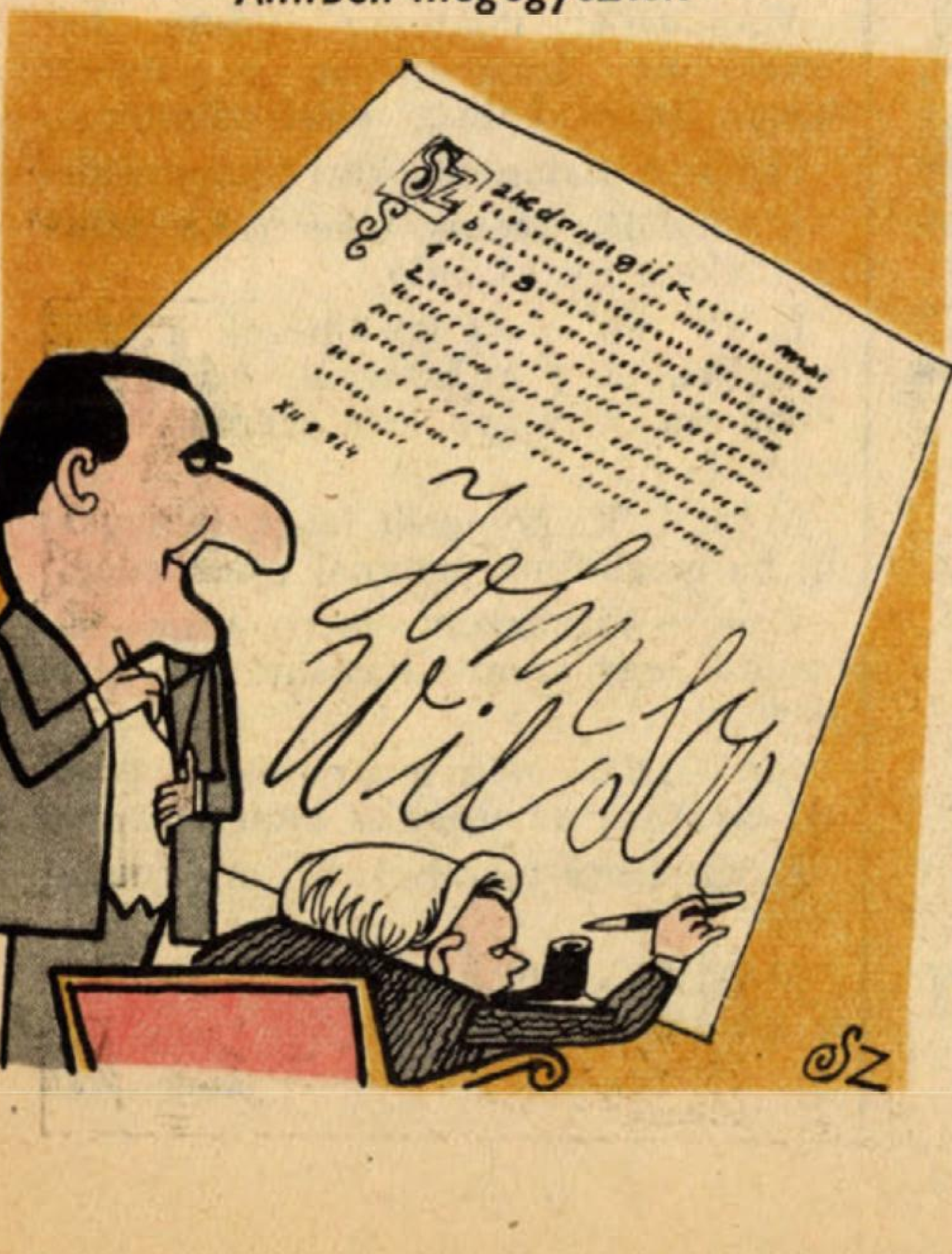

A nyugat-európai közösben

Mészáros András rajza

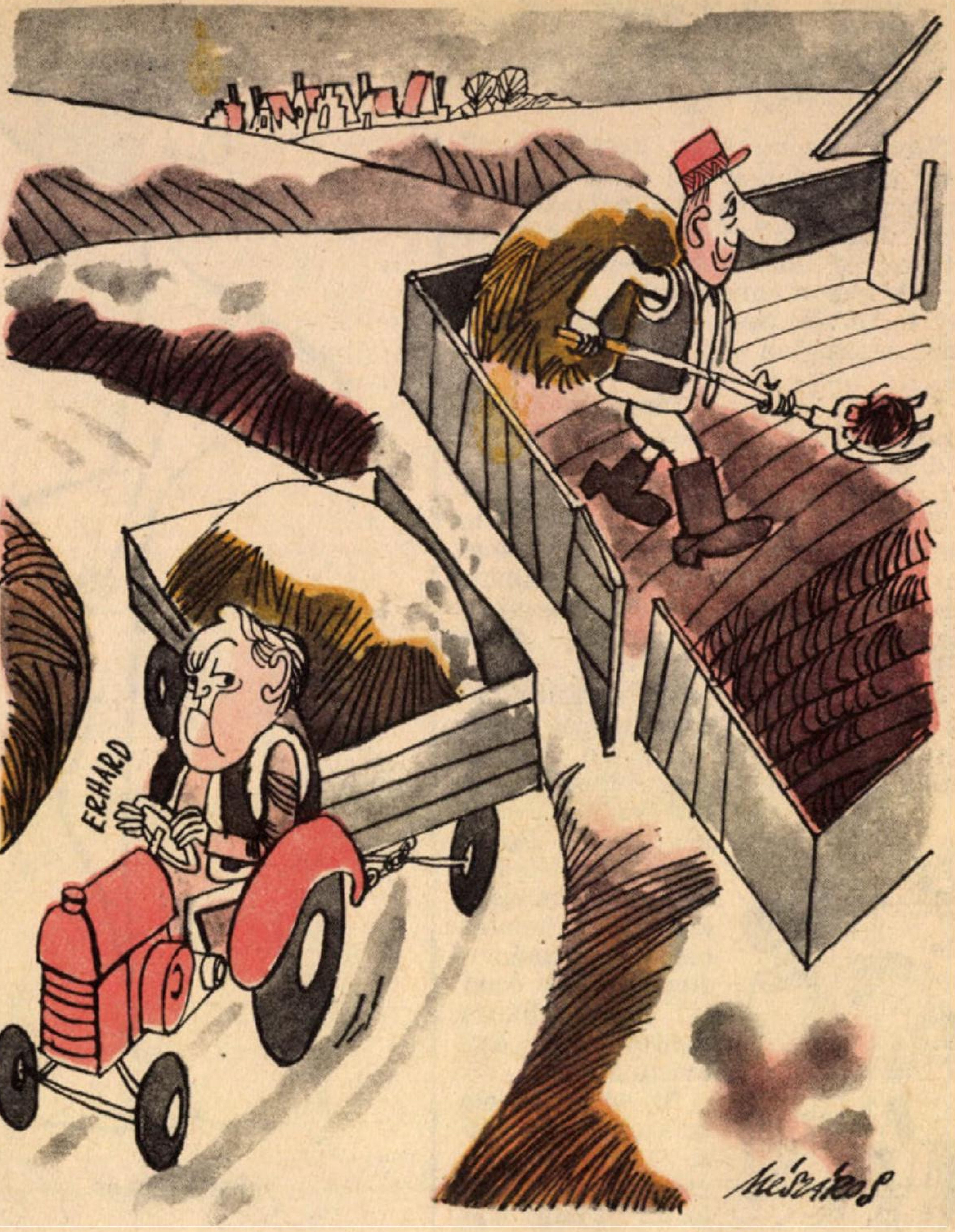

– Ez a De Gaulle már megint a háztájiban dolgozik!

Mi lesz Palcsikából?

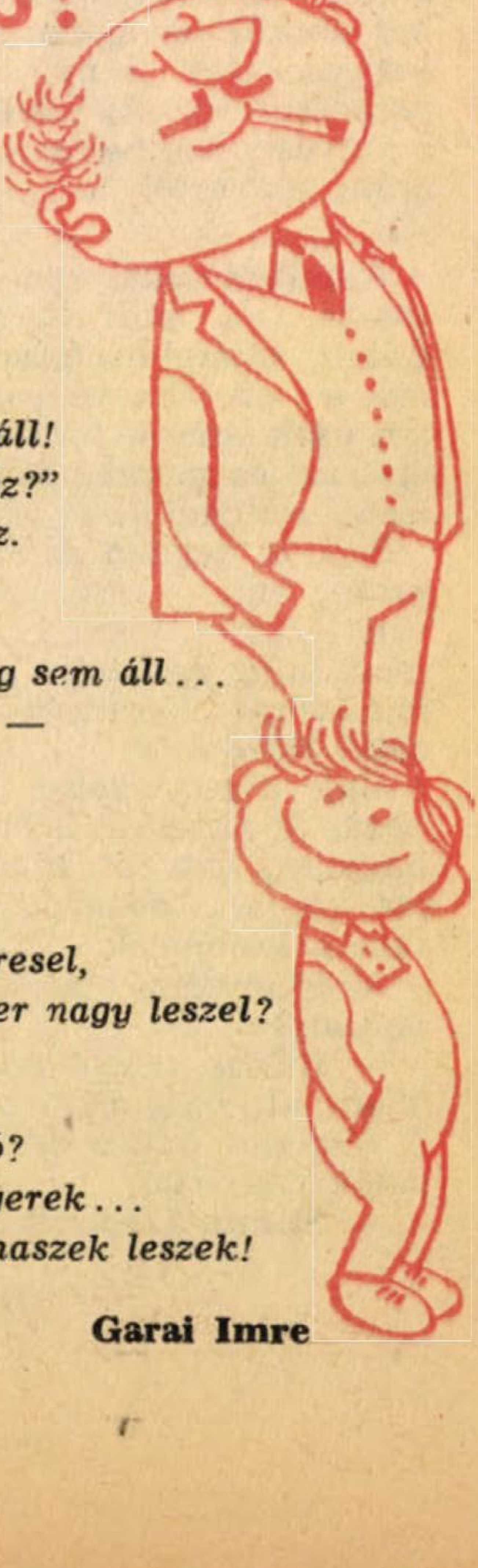

A szőke Palcsi „nagyfiú”, öt éves már, az ám!
Lám, harcra készen ül a tarka, hinta-paripán . . .
Mi lesz e bátor, kis vitéz? Tán fényes ezredes?
Vagy orvos, mérnök és ezer kitüntetése lesz?

A nagypapája kérdezi: sofőr lennél-e, Pál?
Pál nemet int, tovább „rohan”, akár a fecske: száll!
„Mi lesz belőled, kis vitéz? Tán híres nagy színész?”
Csak „vágtat” Pál és vállat ránt. Untatja az egész.

Jó nagyanyó is kérdezi: cipész lennél-e, Pál?
De gyors lován „repül” tovább, — úgy látszik meg sem áll . . .
„Pihenj meg, édes Palcsikánk, te elszánt vágtató, —
Lennél-e tévé-szerelő, marós vagy mázoló?”

Ám fogytán minden türelem. Kiált a nagypapa:
Állj, engedetlen unokám! Lám, sír a nagymama,
Mert bántja őt, hogy nem felelsz; pénzt mivel keresel,
Hogy jutsz majd PÉNZHEZ Palcsikánk, ha egyszer nagy leszel?

A huncut lurkó most megáll. Még reng a hintaló:
Mért vagytok oly kíváncsiak, nagyanyó, nagyapó?
Ha felnövök, lesz pénzem, sok! — dicsekszik a gyerek . . .
Több lesz, mint néktek, bizony ám! Mert én — maszek leszek!

Garai Imre

AZ OTTHON örömei

Nincs szomorúbb dolog annál, mint ha a családi élet elfásul. A házastársak ásítozva hallgatják egymást, mint valami folytatásos rádiójátékot, a feleség előbb-utóbb megszökik egy ulánus tiszttel, a férj pedig feslett éjszakai pillangókat cipel haza a hajdan oly meghitt fészekbe...

Istenem, hányszor játszódnak le az ember orra előtt efféle szomorú tragédiák!

Szerencsére a mi családi tűzhelyünket ilyesmi aránylag kevésbé fenyegeti, mert vagy a hitvesem, vagy én mindig kitalálunk valamit házasságunk gépezetének tervszerű megelőző karbantartásának céljából.

. Nemrég például azt fundáltuk ki, az úgynevezett kviz-műsorok mindent elsöprő népszerűségén felbuzdulva, hogy most egy ideig az életet vidám vetélkedőként fogjuk fel, s a szürke hétköznapok megszokott feladatainak eredményes elvégzéséért ezentúl három-három pontot adunk egymásnak.

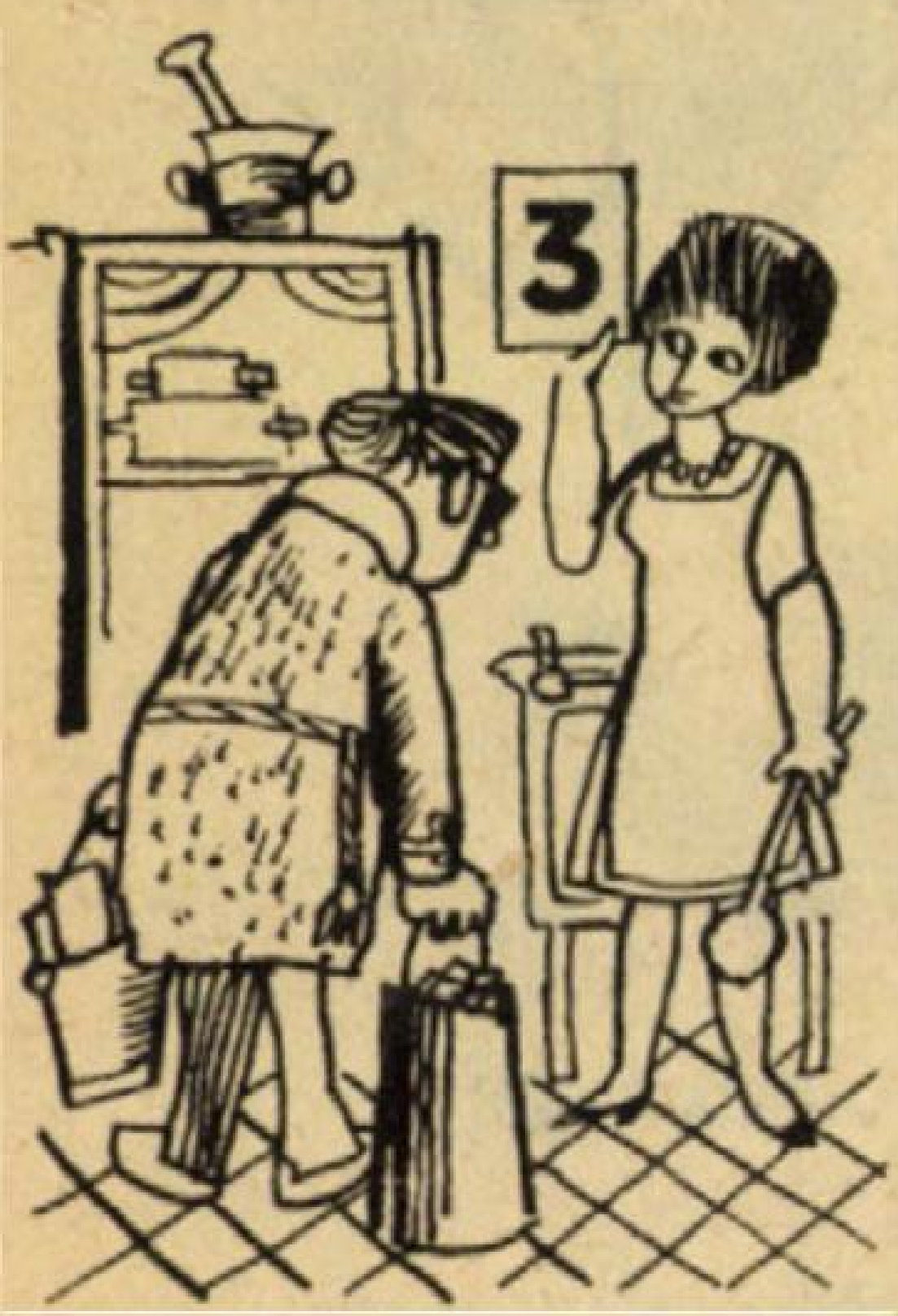

Az első díj egy kétszemélyes nyári jutalomüdülés, valahol hazánk festői tájain, ahová sikerül a szakszervezettől beutalást szerezni.

Nos, a vidám vetélkedő igazán remek szórakozásnak bizonyult: Három pontot kaptam, ha a Patyolatba lefuvaroztam a szennyest, vagy ha baj nélkül felvágtam a fát. De a feleségem előtt is nyitva állt az út a pontszerzésre. Az ízletes vacsorák és a művésziesen bestoppolt zoknik egyaránt elnyerték méltó honoráriumukat.

Akadtak néha rendkívüli feladatok is. A múlt szerdán például ki kellett találni Ica második vőlegényének a vezetéknevét, akiről mindketten csak annyit tudtunk, hogy belsőépítész, és nemrég helyezték feltételesen szabadlábra.

Sajnos, tegnap az utolsó forduló során, ami a késő esti órákban került lebonyolításra, néhány disszonáns hang csúfította el az egyébként mindvégig sportszerű légkörben lezajló küzdelmet.

Úgy féltizenkettő tájt vetődtem haza, és ráadásul a kalapomat is elhagytam valahol. Igyekeztem jó képet vágni a dologhoz, és azt mondtam a nejemnek:

— Fiacskám, találd ki, hogy hol voltam?

— Biztos megint azzal a mihaszna Tiborral, meg Pistával csavarogtál, a részeges barátaiddal! Egymáshoz valók vagytok!!

. — Stimmel. Három pont!

Dalmáth Ferenc

Divatvonal

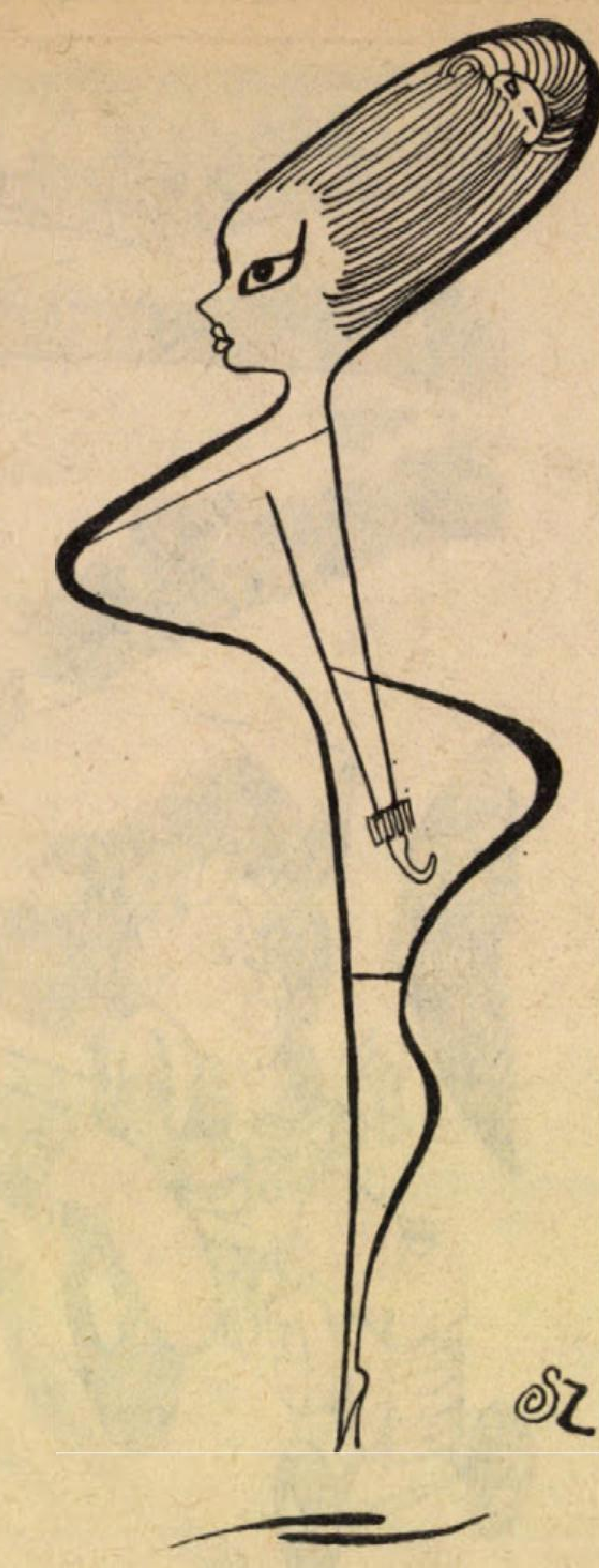

Pesti postás ...

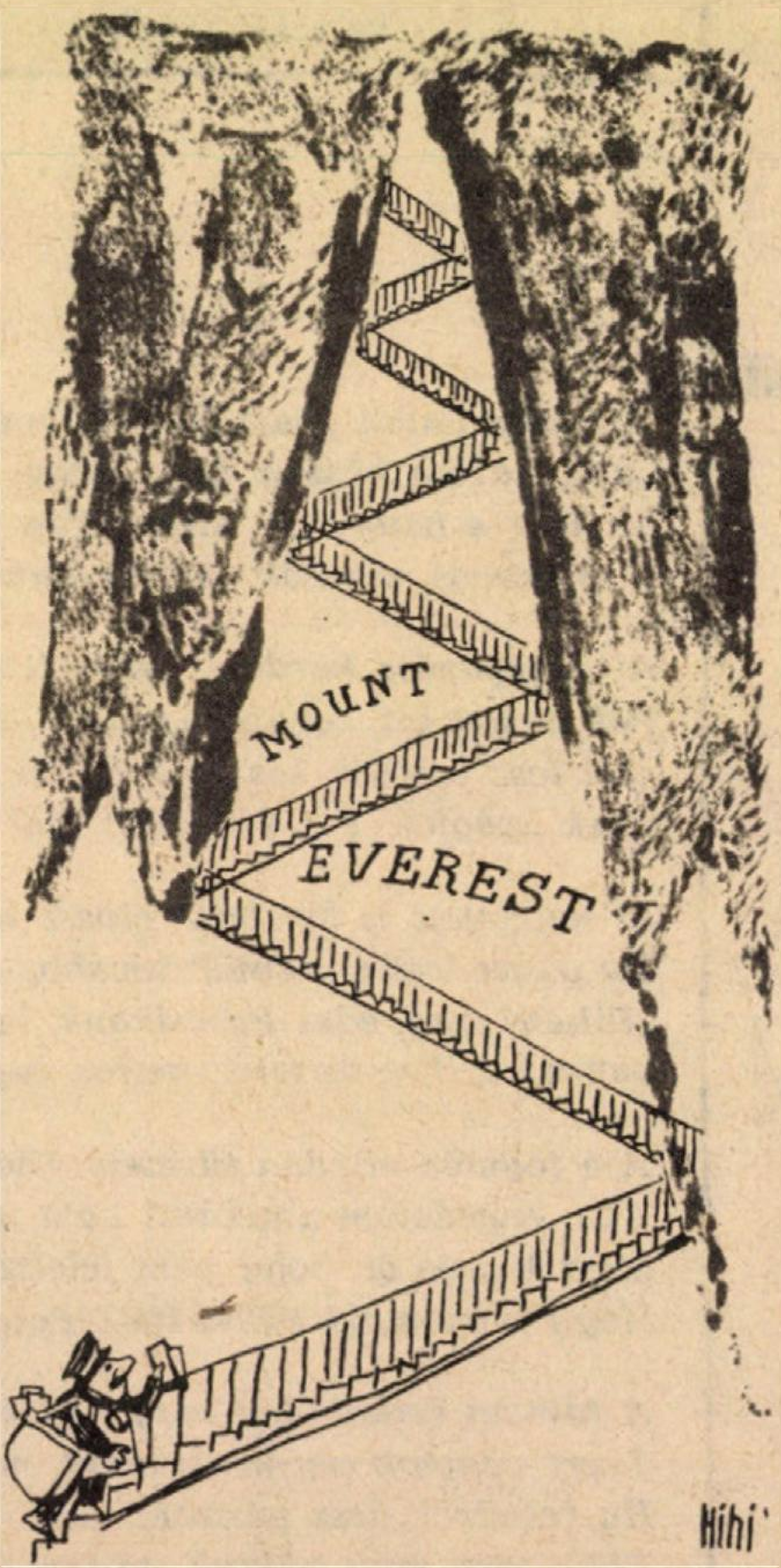

... évvégi hajrája

TADEUSZ FANGRAT

* SZIPORKÁK *

ÖNKÖLTSÉGCSÖKKENTÉS

A szerelem gyorsan ég el,
spóroljunk hát a tüzével.

HULLÓ LEVELEK

Sok nagy ember nimbuszát letépte
egy illatos vagy névtelen levélke.

CSIRIBI-CSIRIBÁ

Tanácsteremből, ó csoda!
gyakran lesz altató-szoba.

A BÁTORSÁG TITKA

A húsosfezéktól távol
a legtöbb bíráló bátor.

A PUSZTÍTÁS MŰVÉSZETE

Egy-egy ledobott szó romba
többet dönt, mint harminc bomba.

EGY UTÓLÉRHETETLEN

Becsülete, hajh, megkopott,
s hogy kifényesítse — lopott.

(Radó György fordítása)

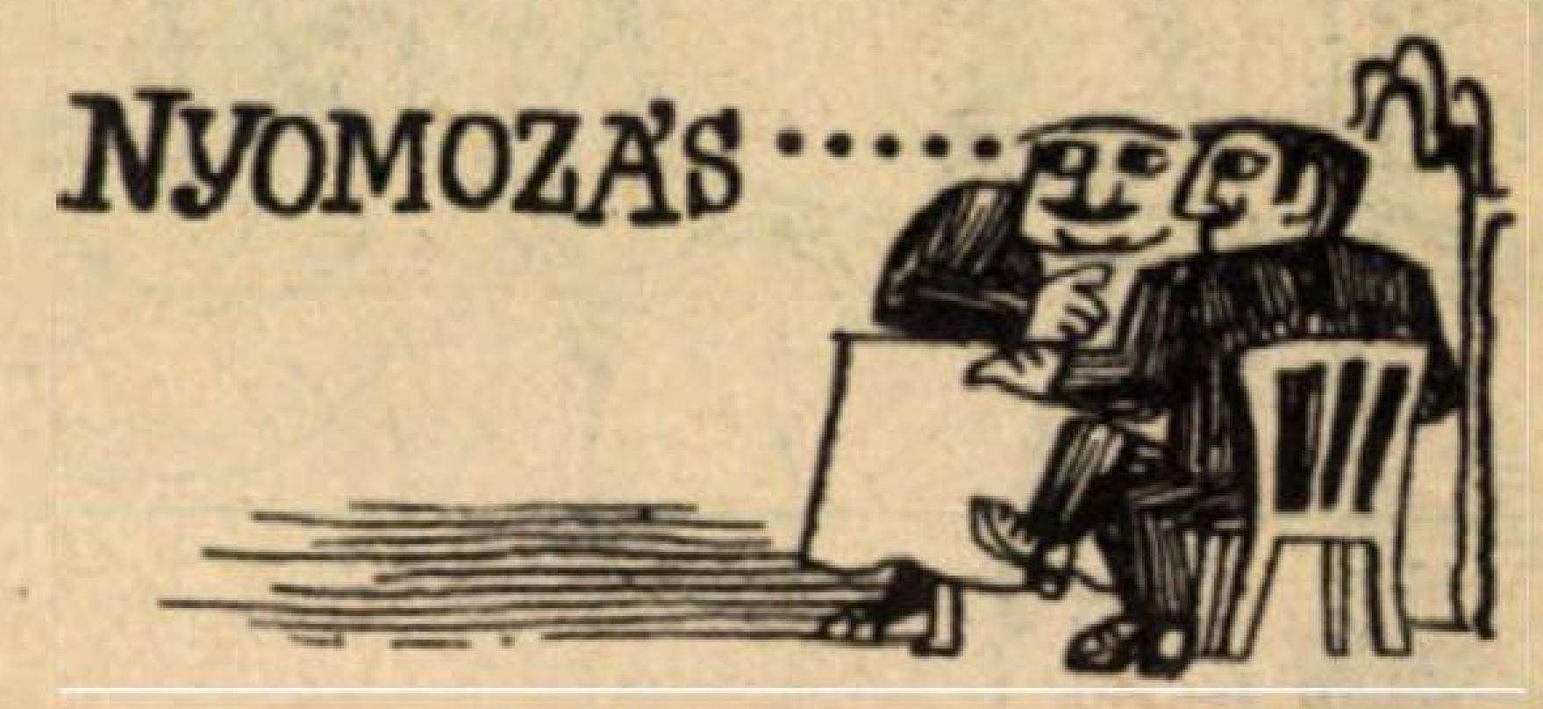

NYOMOZÁS......

(Villámtréfa)

(Egy étterem sarokasztalánál két sötétruhás férfi ül, suttogva beszélgetnek, közben a bejárati ajtót figyelik.)

ELSŐ: Megjegyezte a személyleírást?

MÁSODIK: Pontosan tudom, felügyelő úr. Száznyolcvan centiméter magas, angol bajusz, kissé zömök...

ELSŐ: A halántéka körül kopaszodó.

MÁSODIK: Igenis. Sötét ruha, fehér ing, fekete nyakkendő.

ELSŐ: Én most körülnézek a belső teremben és a ruhatárnál. Addig egy pillanatra se vegye le a szemét a bejáratról.

MÁSODIK: Nyugodt lehet, felügyelő úr, ha meglátom, azonnal intézkedem!

ELSŐ: Vigyázzon, mert mire felocsúdik, egy szemvillanásnyi idő alatt meglép!

MÁSODIK: Nem lesz rá ideje! Azonnal elvágom az útját és letartóztatom.

ELSŐ: Feltartóztatja! És mit mond neki?

MÁSODIK: Hozzon két csontlevest és két rakott káposztát!

(szekszárdi)

Balszerencsés művész

Erdei Sándor rajza

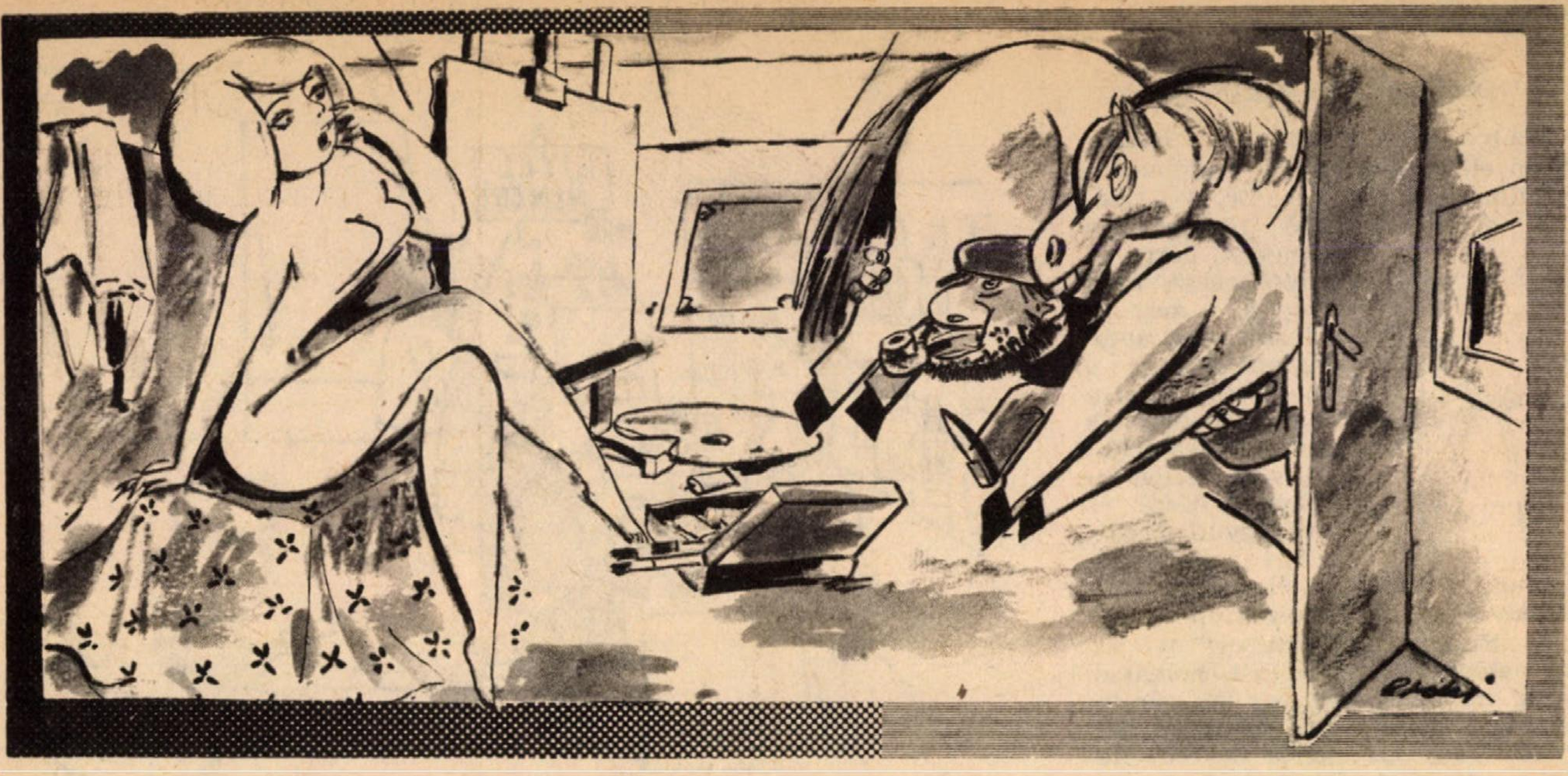

– Felöltözhet, Mancika, sajnos, megint csataképre kaptam megrendelést.

Megállapodás

Riporton voltam egy kis faluban, de rám esteledett, mielőtt végeztem volna az anyaggyűjtéssel. Kísérőm, a helyi termelőszövetkezet agronómusa töprengve megszólalt:

– Lenne egy kérésem, mielőtt tovább mennénk... Hadd szóljak be a feleségemnek. Tudja, elvtársnő, van egy megállapodásunk, hogy értesítem, ha rendkívüli munka jön közbe. Ennek a megállapodásnak története van. Elmondom.

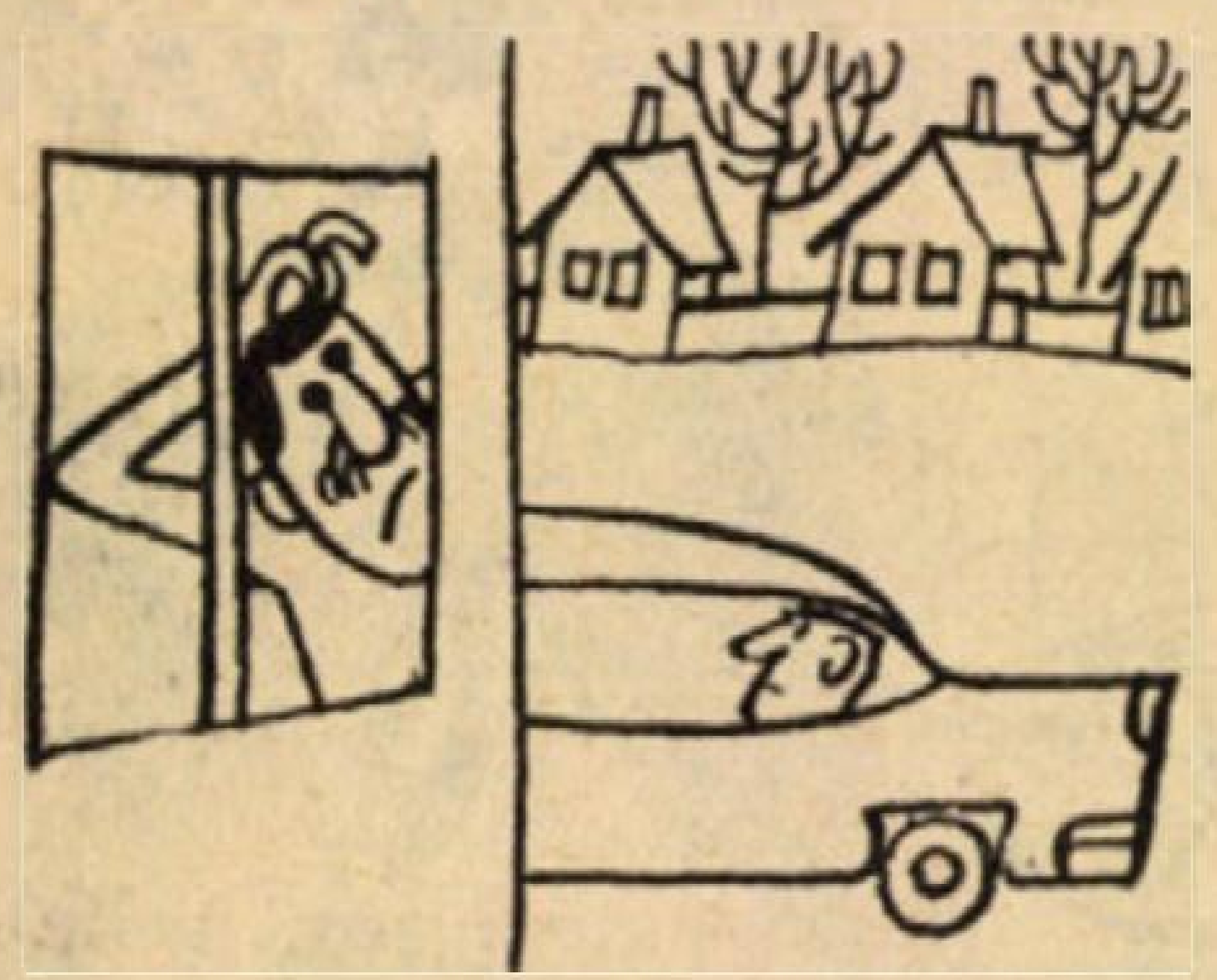

Néhány héttel ezelőtt egy reggel egészen biztosra mondtam, hogy időben otthon leszek, aznap mindent úgy is intéztem, már éppen indultam, amikor látom, megáll a megyei tanács kocsija. El nem bújhattam, ki nem mehettem anélkül, hogy észre ne vegyenek, a tetejében pedig a gépesítési előadó jött ki, akinél háromszor jártam hiába egy gép miatt. Mit magyarázzam? Maradtam, tárgyaltunk, s nyolcat harangoztak, amikor átmentünk egy feketére. A kávéból három rund konyak lett, aztán elmúlt tíz óra, amikor a vendégek kocsiba szálltak. Gondolhatja, úgy mentem haza, mint a megtestesült alázat. Már messziről láttam, hogy sötét van nálunk. Meg is könnyebbültem: Ági, a feleségem nem virraszt, lefeküdt. Ezt bizony helyesen tette, csak éppen az a baj, hogy bezárta az ajtót. Kulcsom nem volt, zörgetnem kellett tehát, de az asszony még a dörömbölésemre sem nyitott ajtót, emiatt pedig minden alázat elszállt belőlem. Viszszamentem a kocsmába, s legelőször azt néztem, van-e ismerős, akitől legalább kétszáz forintot kölcsön kérhetek. Az egyik brigádvezetőnk segített ki. Mondtam neki, hogy még az este megadom. Aki ott volt a kocsmában, annak fizettem, aztán szóltam a cigányoknak, jöjjenek velem. Leballagtunk hozzánk, s Ági ablaka alatt addig húzattam, hogy „Nyisd ki babám az ajtót", amíg ki nem nyitotta. Akkor szóltam a zenészeknek, várjanak egy kicsit, bementem, s mondtam: „No, Ágikám, adj kétszáz forintot, hogy kifizessem, amit kölcsönkértem!" Ideadta a pénzt, én meg visszafizettem a brigádvezetőnek, aztán megint mondom Áginak: „Most pedig légy szíves, és fizesd ki a cigányokat, mert neked húzták!..." A feleségem azóta megköveteli, hogy értesítsem, ha nem tudok időben hazaérni.

Szemes Piroska

Balatonfüredi vázlatok

SZERENCSE

Most kitisztított kalapomra, sérült
kezemre pottyant egy-egy verébpötty.
Lám, mily szerencsét hozott ez a jó
doktorokkal megáldott Füreden!
Egészség s jószerencse éltesse a
betegeket s emberségükkel munkálkodó
orvosainkat is egyaránt; „legbabonásabb"
jókívánatom szerint, ámen.

ÖRÖMÜNKNEK OKA

Hál'Isten nem kaszárnya ez,
inkább szívet-ideget gyógyító gyógyulda,
egészségre szárnyat adó öröm, sőt:
tiszteletet parancsoló ékes építmény!

NEVETÉSKÉNT

Elszaladt a pocakom, nyilván
így lett jobb; ettől még
meg nem halok.
Hát hizzanak helyettem
a jobb sorsra méltó
sovány fiatalok!

HATVAN ÉV SZÉGYENE

Szokatlan érzés, hogy hatvan éves
vagyok s még furcsább, hogy
bácsinak neveznek.
Mit tehetsz mindez ellen most
már? Hát „bácsi" lettem én is s ezen
nagyokat nevetek!

EGY KEDVES KUTYÁRÓL

Szultánnak becéznek a füredi
gyerekek, holott nem vagy török te sem.
Én magyaribb rangra emellek:
Balatonfüred polgármestere leszel ezentúl,
bár ez a titulus kissé avult már. —
Mindenkihez odasompolyogsz, minden
emberhez nyájas, barátságos vagy,
te emberfeletti, négylábú,
csodálatos színész!

Berda József

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEM A RUDAS A LUDAS!

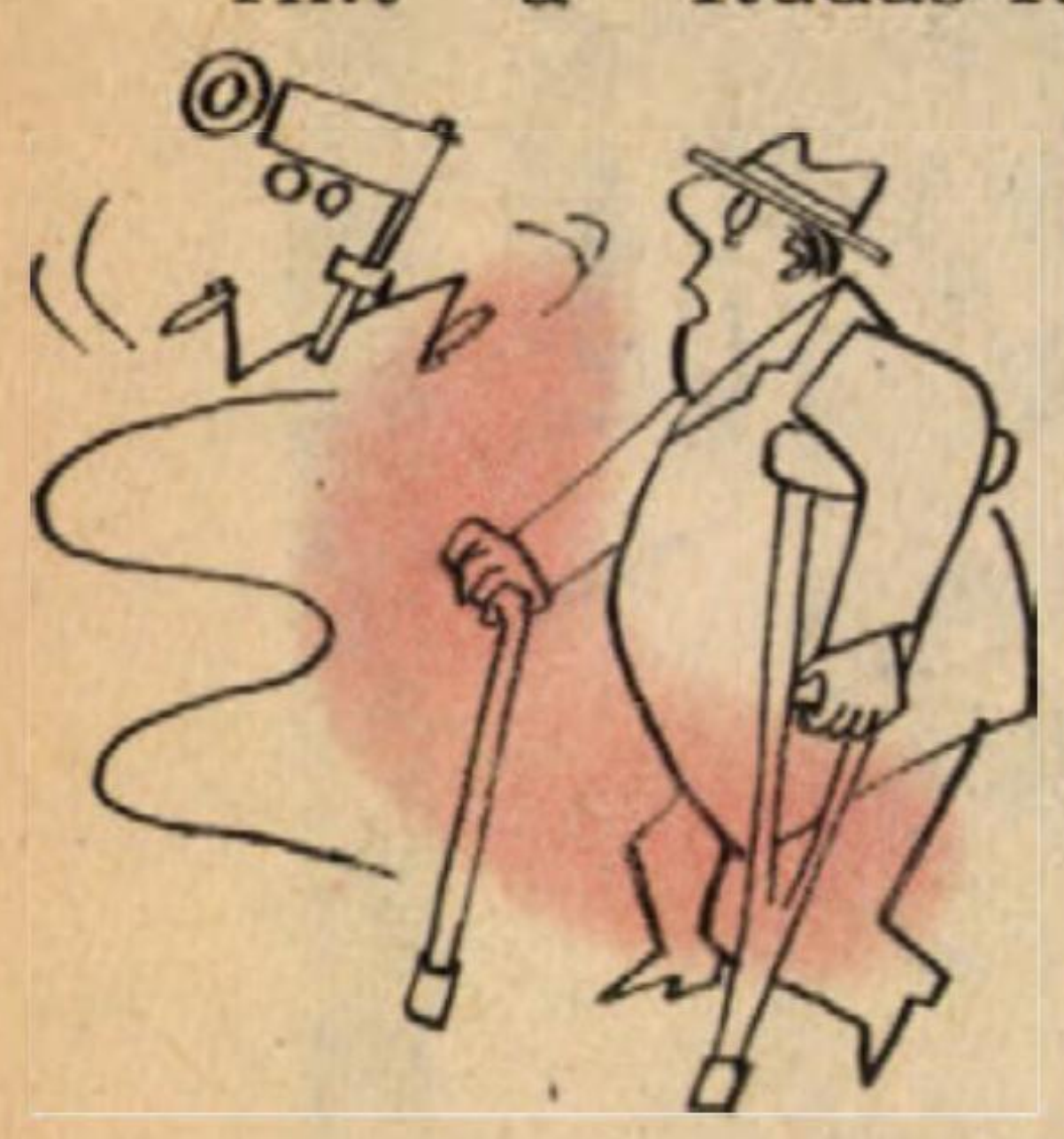

Több levelet is kaptunk a Rudas-fürdő előtt *nem megálló* autóbuszok és villamosok ügyében. Dr. S. L. szerint a Rudas-fürdő igazgatósága idejében kérte az illetékeseket, hogy hagyják meg a villamos- és autóbuszmegállókat a fürdő előtt. A reumás betegeknek sem távgyaloglásra, sem külön torokgyulladásra és tüdőgyulladásra nincs szükségük, amikor a fürdőtől felhevülten baktatnak a szeles Duna-parton.

A „Budapest fürdőváros!" — jelszó valóságához talán ez is hozzátartozik, nem beszélve egy kis váróteremről a fürdő után várakozók számára. Vagy ezt akarja helyettesíteni az egészséges (?) gyaloglás? . . .

MAI TÖRTÉNET

Az asszony fiút szeretett volna, a férje viszont lányt. Ez sok vitára adott alkalmat közöttük. Végül az asszony meg is találta a fiút egy huszonhat éves, kék szemű építészmérnök személyében. A férfi most keresi a lányt. Ám nem szeretné, ha húsz évnél idősebb lenne.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Csempe . . . csempe . . ." cikkük nyomán vizsgálatra kértem fel az É. M. Építőipari Főigazgatóságot.

Megállapítást nyert, hogy a cikkben említett hibákat döntőbizottsági határozat alapján a kivitelező vállalatnak kellett volna kijavítania. A Romhányi Cserépkályhagyár azonban műszaki termelési problémák miatt a javításhoz szükséges csempéket nem tudta biztosítani. A vizsgálat megállapította továbbá azt is, hogy hiba lenne a munkát most elkezdeni, amikor fagyveszély fenyeget. Ezért az állványokat teljesen lebontják és a csempék felrakására csak jövő tavasszal kerül sor.

Az É. M. 43. sz. ÁÉV-t, mint a volt 24. sz. ÁÉV jogutódját tehát jogosan bírálta lapjuk. Kérem azonban figyelembe venni a közbejött nehézségeket, amelyek valóban gátolták a munkát.

Építésügyi Minisztérium
Varga András,
az elnöki és jogi főosztály
h. vezetője

„Váltás magyar módra" című bírálatukat köszönjük. A Köröndi eszpresszó üzletvezetőjét, Szedlák Máriát és Szekeres Pálné felszolgálónőt udvariatlan magatartásukért, és azért mert nem tartottak elegendő váltópénzt, írásbeli figyelmeztetésben részesítettük.

VI. ker. Vendéglátóip. V.
Nagy Gyula igazgató

Gondos kiszolgálás

Várnai György rajza

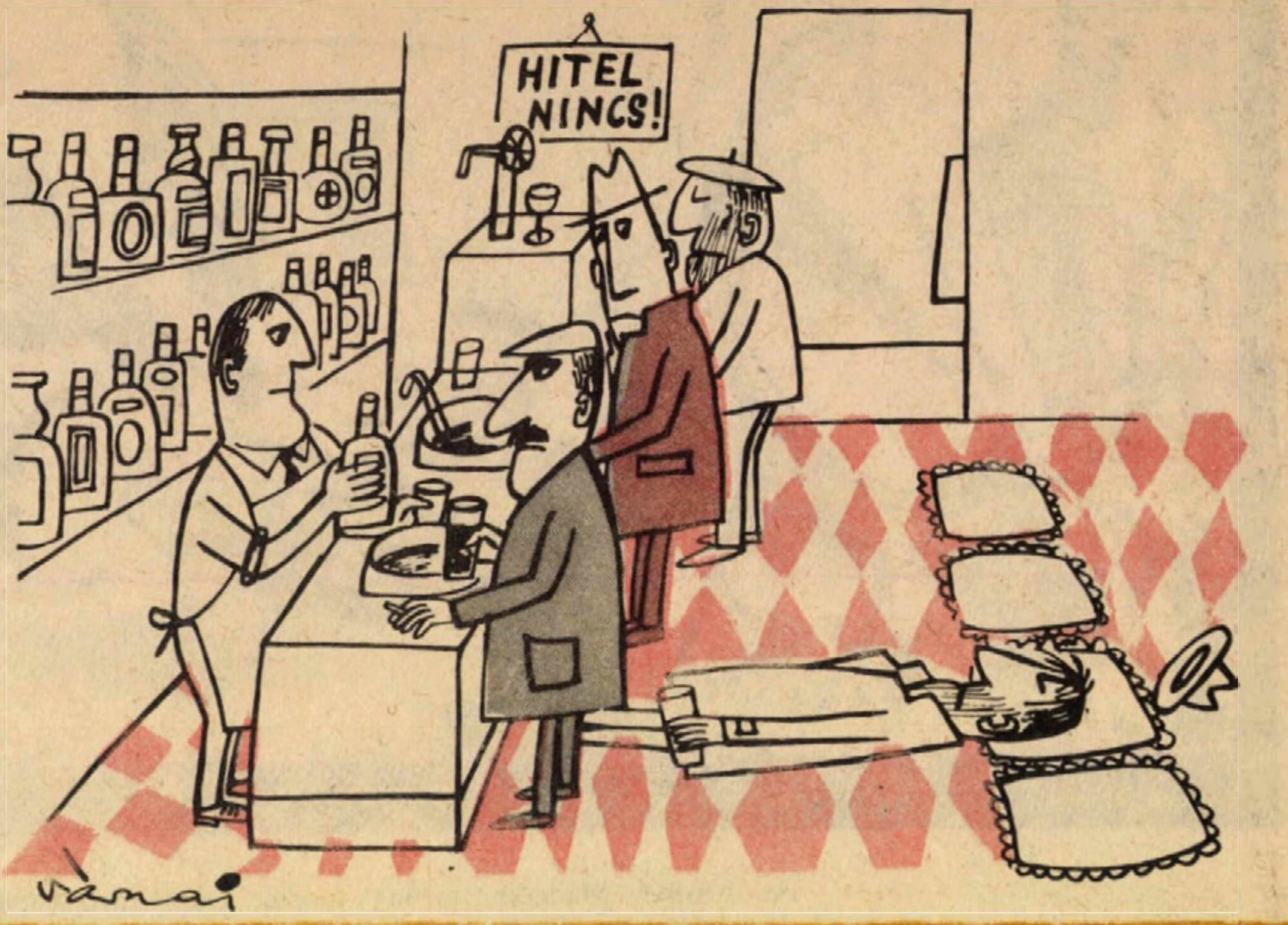
HITEL NINCS!

Figyelmeztető tábla

Szür-Szabó József rajza

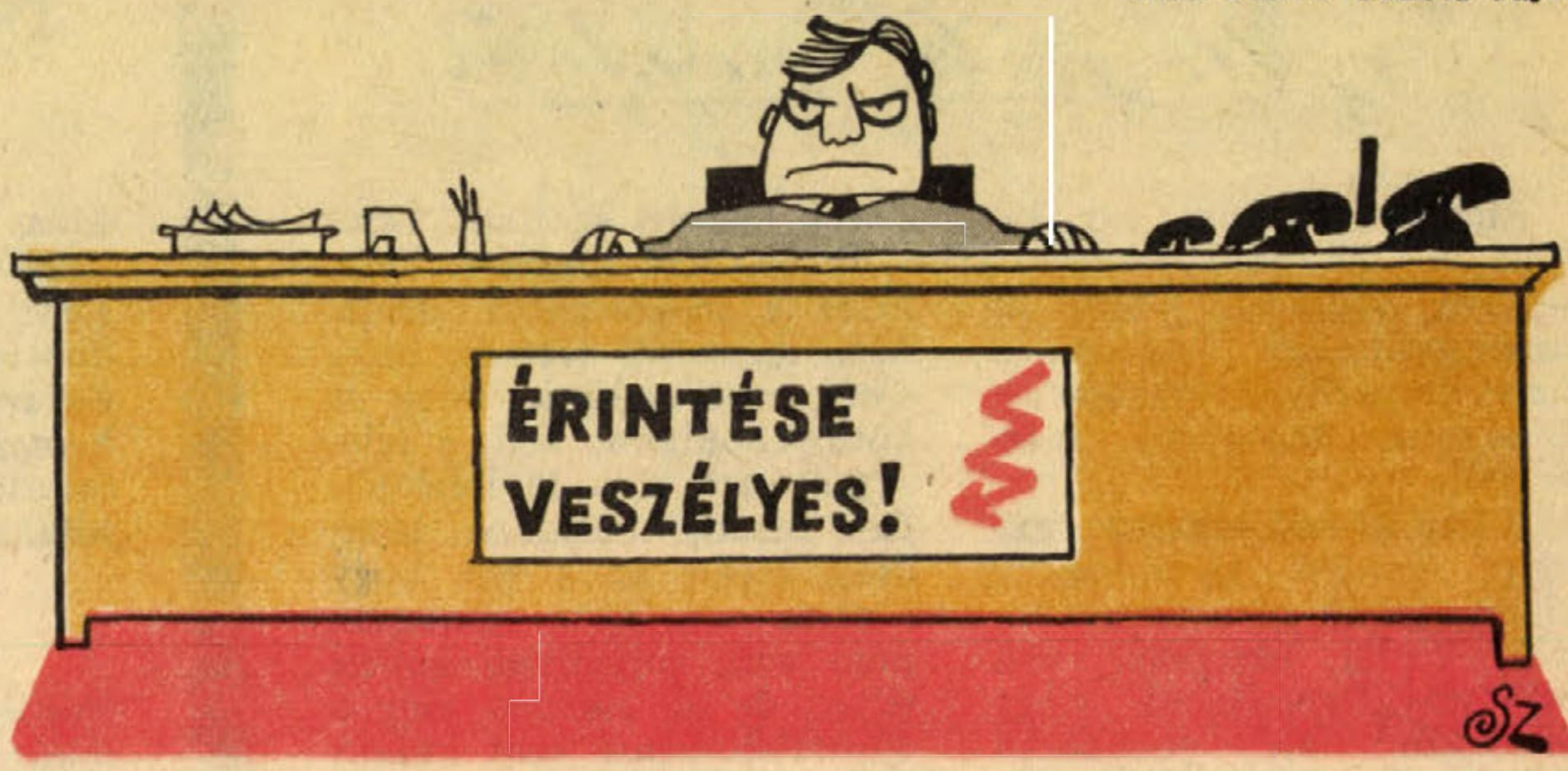
ÉRINTÉSE VESZÉLYES!

Házias színésznő

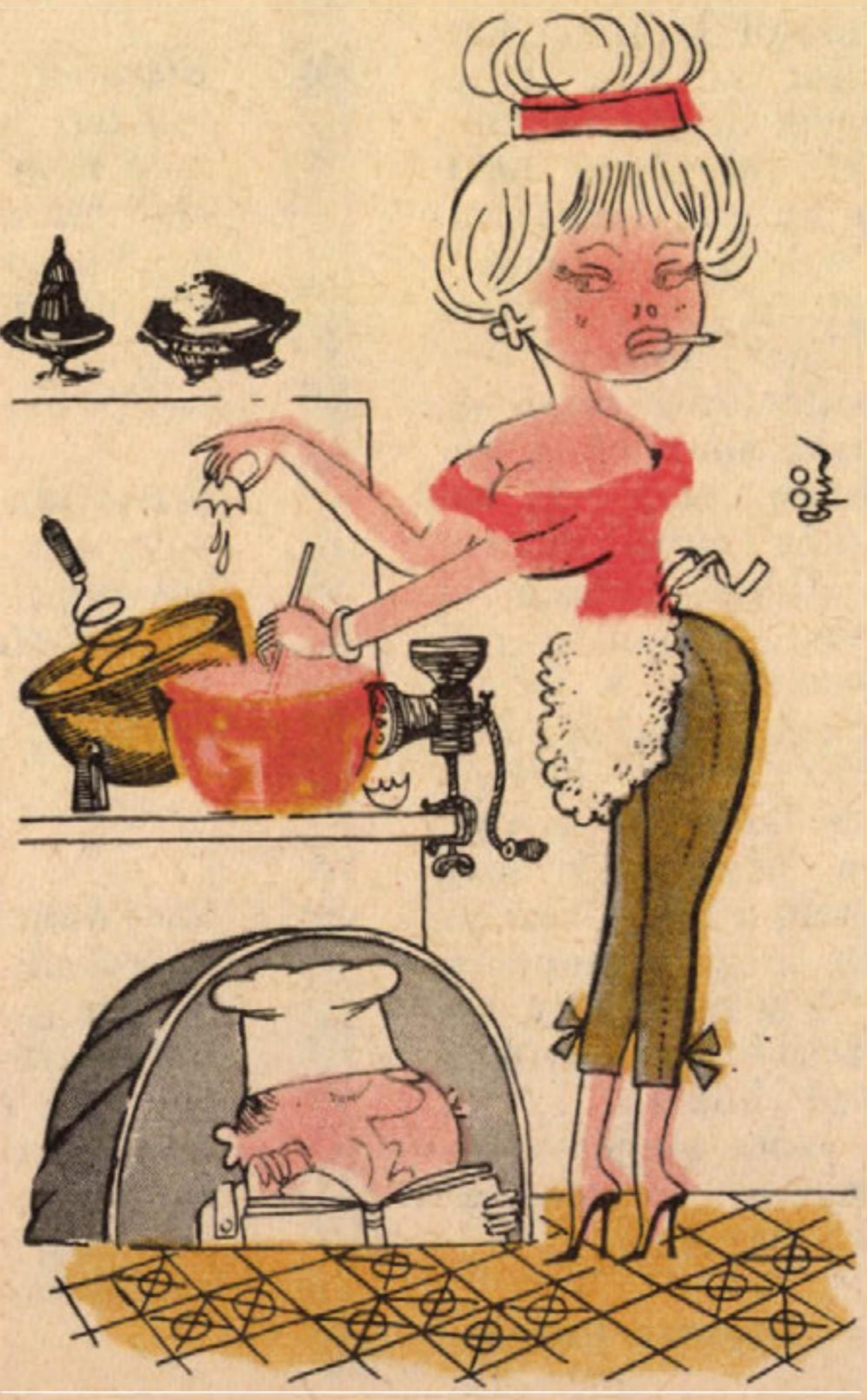

Önérzetes részeg

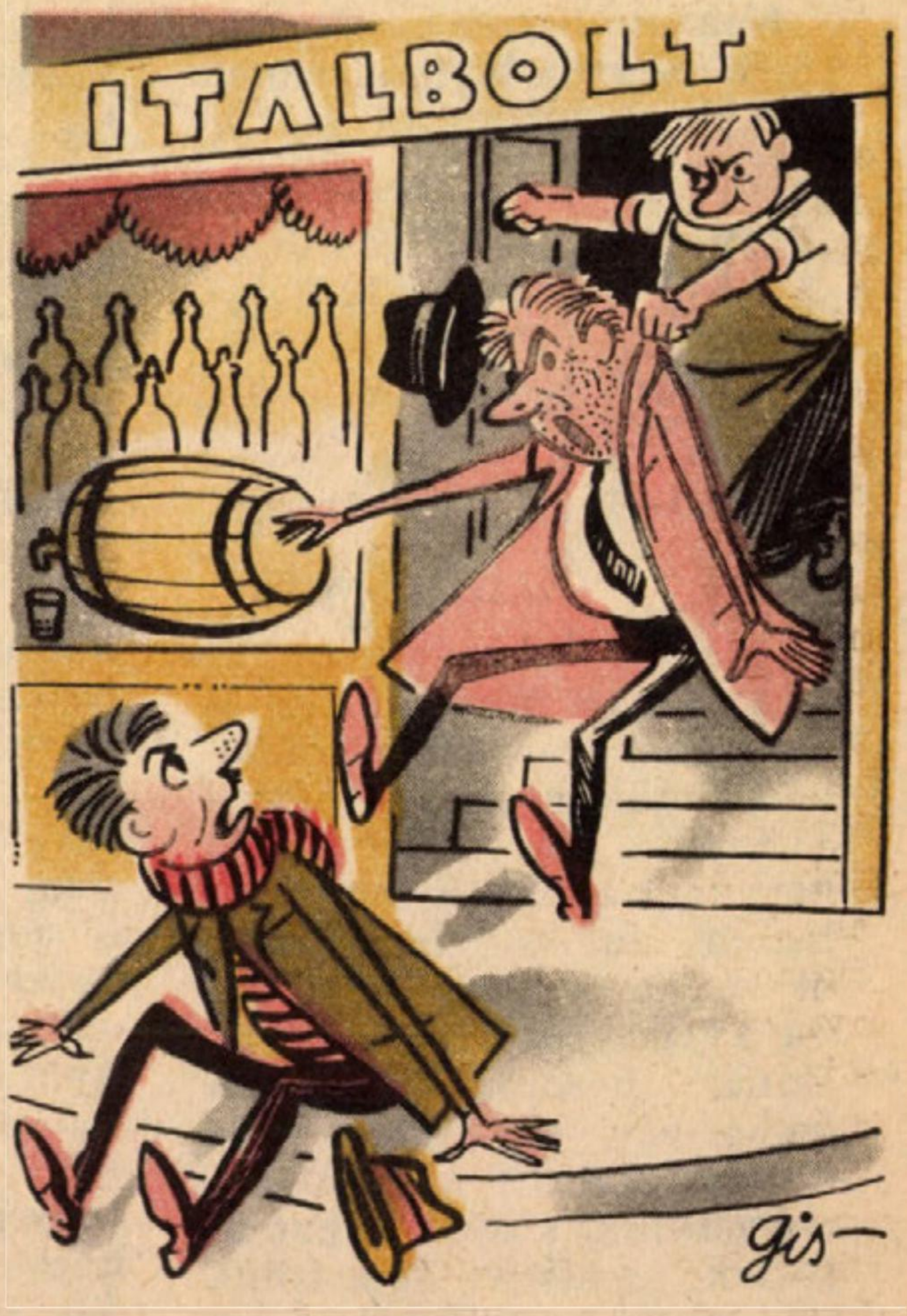

– Magát is kirúgták?

– Hova gondol. Csak helyesbítették . . . hukk . . . a röppályámat.

Mintha tévét nézne!

Pusztai Pál rajza

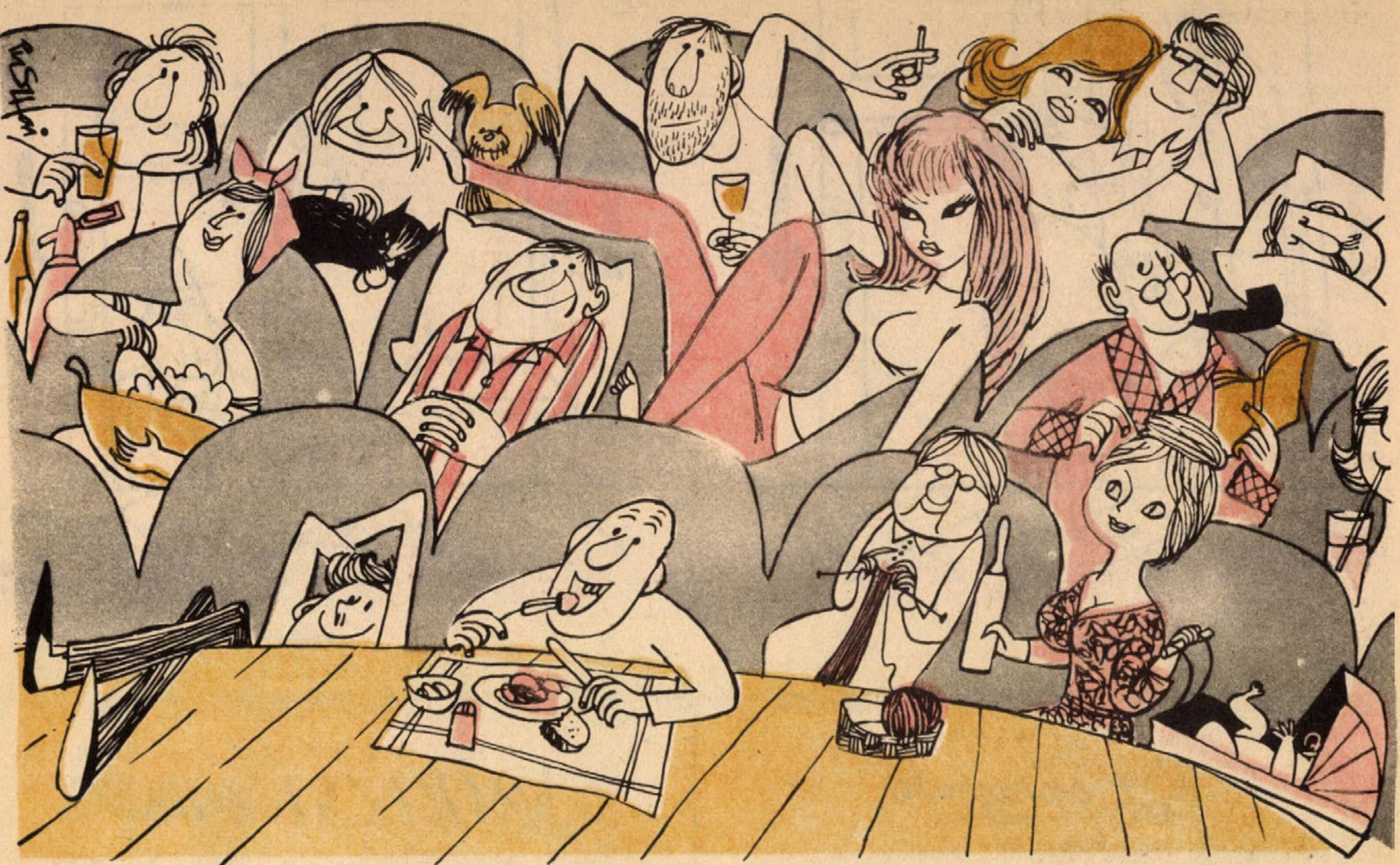

Színházi nézőtér terve az otthonos kényelem érdekében.

a gentleman

Egyik sokat utazó barátom mesélte el az alábbiakat:

Veronához közeledett az Alpen-express. Megéheztem — a Londonból hozott útravaló már elfogyott. Az étkezőkocsiban olasz étkek illatoztak, ínycsiklandozón. Az asztalok foglaltak voltak mind, a pincér odatessékelt az egyikhez, melynél egyetlen hely még szabadon maradt. Két nő és egy férfi ült ott, elég fagyosan fogadtak be negyediknek. Én angol nyelven kértem tőlük engedélyt, mire fagyosságuk hirtelen felengedett, és kedvesen tessékeltek magukhoz. Később azt a néhány udvariassági formulát, ami egy ebédnél szükséges, továbbra is angolul mondtam — és asztaltársaim ragyogó arccal figyeltek reám. Egy-egy angol szóval ők is bizonygatni akarták — nem lehet őket sem eladni már ezen a nyelven. Közben egymás között apró kis megjegyzéseket váltottak az ebédről, ízéről, áráról — és rólam is beszéltek. Soha annyi dicséretet, elismerést nem kaptam még, semmiféle valódi vagy vélt érdemeimért, mint most, így, ismeretlenül és részükről abban a hitben, hogy nem értem őket.

De hát én megértettem minden szavukat. Mert magyarul beszéltek.

Hát igen, három magyarral kerültem össze. De nem árultam el magamat. Kedvesen nyújtottam át a tálat, kínálgattam a sót, a minerált s közben mosolyogtam szívélyesen. Hogy is ne tettem volna, hisz efféléket mondtak egymásnak rólam:

„Ez aztán az igazi úriember!"

„Csak egy angol lehet ilyen jól nevelt és udvarias."

„Hát hiába, erre születni kell. Milyen egyszerűen, mesterkéletlenül ül, beszél, milyen tökéletesen kezeli az evőeszközöket."

„Igazi angol gentleman!"

„És milyen természetes. Ez aztán nem komédiázik, háromszor is vett a makaróniból. Szóval, elragadó ember."

Így beszéltek rólam, rajongó hangon. Ám sok volt már a jóból. (Nem az ebédből, mert az, ha jó volt is, kevés volt.) És én alig vártam már, hogy fizethessek, s mehessek — hiába, féltem a leleplezéstől. Mert egy kicsit szélhámosnak éreztem magamat. Hanem egy biztos — túlzás nélkül mondhatom: útitársaimra gyakorolt hatásom tagadhatatlan volt. Képzeld, már utánoztak is. Utánoztak, mosolyban, mozdulatokban s abban, hogy megettek minden megehetőt, s még abban is, hogy az ebéd végén, a tetemes összegű számla láttán épp úgy kiült az arcukra, — akár az enyémre — a meglepődő bosszúság.

Hiába, ekkor már cserbenhagyott legendás angol hidegvérem. De azért mégsem tagadtam meg szigetországi híremet, — egyszerre skóttá vedlettem, és bosszúságomban nem adtam borravalót.

Egyébként ebben is híven utánoztak szeretett honfitársaim.

Barát Endre

Női dolgok

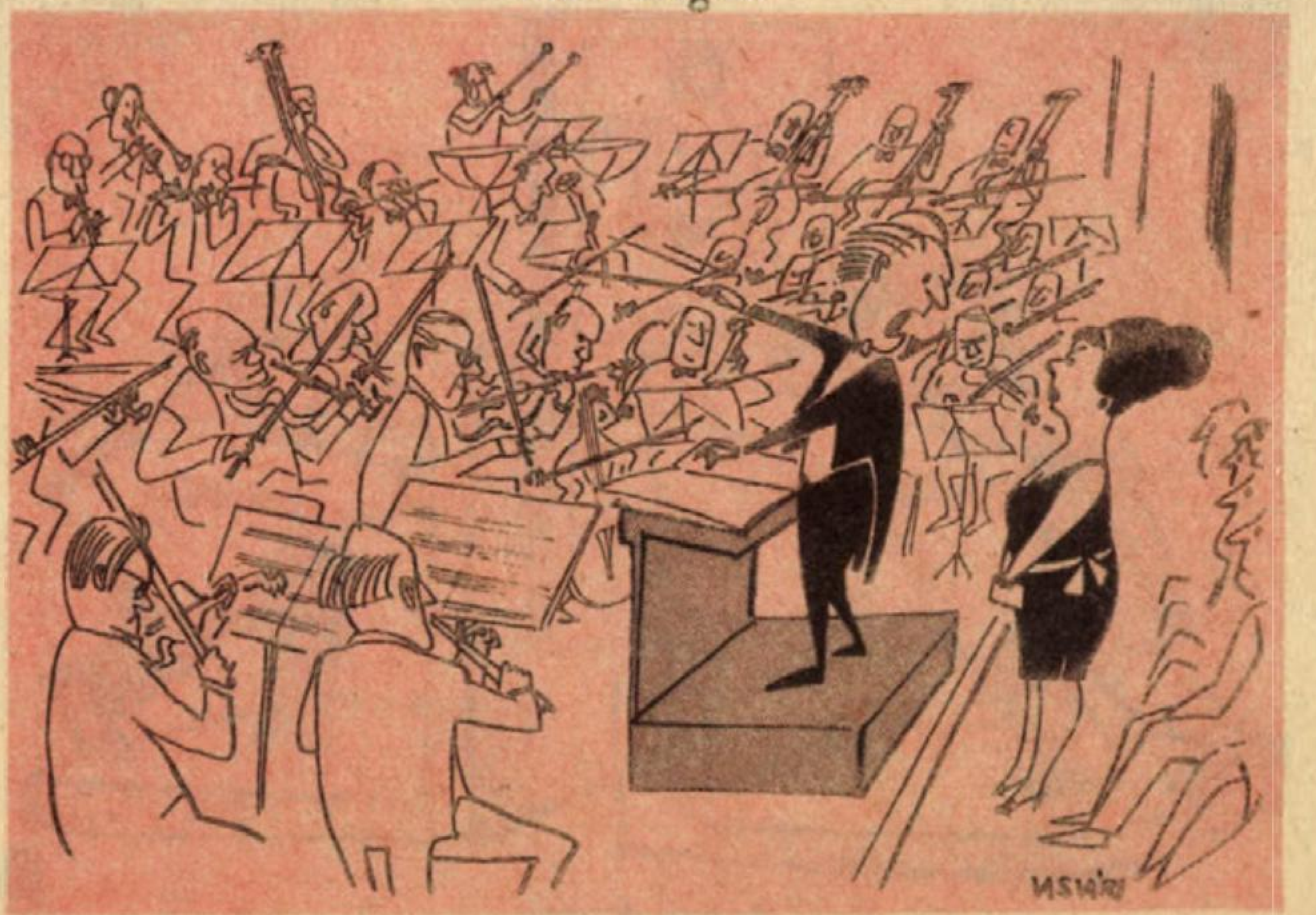

– Most nem érek rá.

Egy kis lélektan

Várnai György rajza

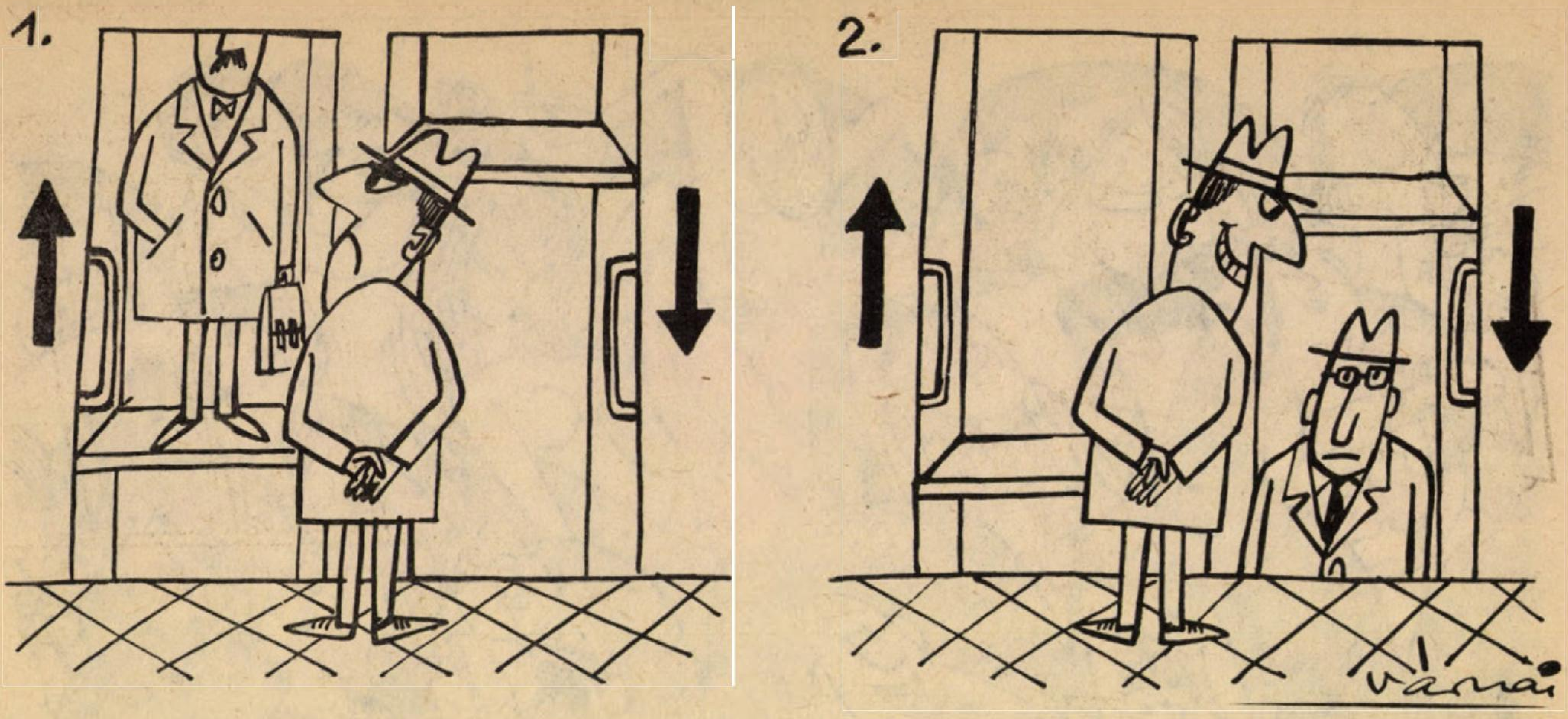

Irigység . . . . . . és káröröm . . .

Ezt olvastuk

LÓBÓL IS MEGÁRT A SOK

Megvettük az Élet és Tudomány 1965. évi kalendáriumát, és a 34. oldalon a következő érdekes cikkecskét olvastuk:

„A világ leggyorsabb lovai

A Türkmén SZSZK-ban, az iráni és afganisztáni határ közelében 1941-ben vadvédelmi terület létesült a kihalóban levő kulánok, a Szovjetunió területén élő egyetlen vadlófajta megmentésére. A vadvédelmi terület kulán állománya napjainkban már eléri a hatszázat. A kulánok a világ leggyorsabb lovai, galoppban elérik az óránkénti 72 km-es sebességet a legjobb versenylovak 62 km-es sebességével szemben."

Aztán tovább lapoztunk, és a 308. oldalon szóról szóra ugyanezt a cikkecskét ismét megtaláltuk.

Valóban igen gyorsak lehetnek ezek a lovak, hogy ilyen hamar eljutottak a 34. oldalról a 308. oldalra, s bebizonyították, hogy már a kalendárium is mindent „kétszer mond, kétszer mond..."

ELKÉPESZTŐ TELJESÍTMÉNY

A Népszavában olvastuk, hogy Szabolcs-Szatmárban 54 dohánysimító házat létesítettek, ahol 10 000 asszony és leány 100 mázsa dohánylevelet simít ki a téli idényben.

Ha elvégezzük a szükséges számtani műveleteket, kiderül, hogy egy asszony, illetve leány egy teljes kiló dohányt simít ki a röpke téli időszak alatt.

NEM ROSSZ

A Hétfői Hírek szófiai sporttudósításából idézzük:

„Az időjárás a pályára is rányomta bélyegét."

Dr. Árgus

PÁRIZSI vicc

Mint mindenütt a világon, Párizsban is nehezen lehet háztartási alkalmazottat, bejárónőt kapni. A jó, megbízható szobalány is nagy kincs. Nem csoda, hogy Madame Dupont elsápadt, amikor Susanne, a szobalánya felmondott neki.

– Talán kevesli a fizetését? – kérdezte Mme Dupont.

– Nem, asszonyom, arról szó sincs.

– Akkor miért akar elmenni?

– Gyermeket várok.

A munkaadó elmosolyodott:

– Ezért kár volt felmondania. Szülje meg a gyermekét, azután jöjjön vissza hozzánk a kicsivel. Majd mi felneveljük!

Így is történt, de amikor a kicsi egyéves lett, Susanne ismét felmondott.

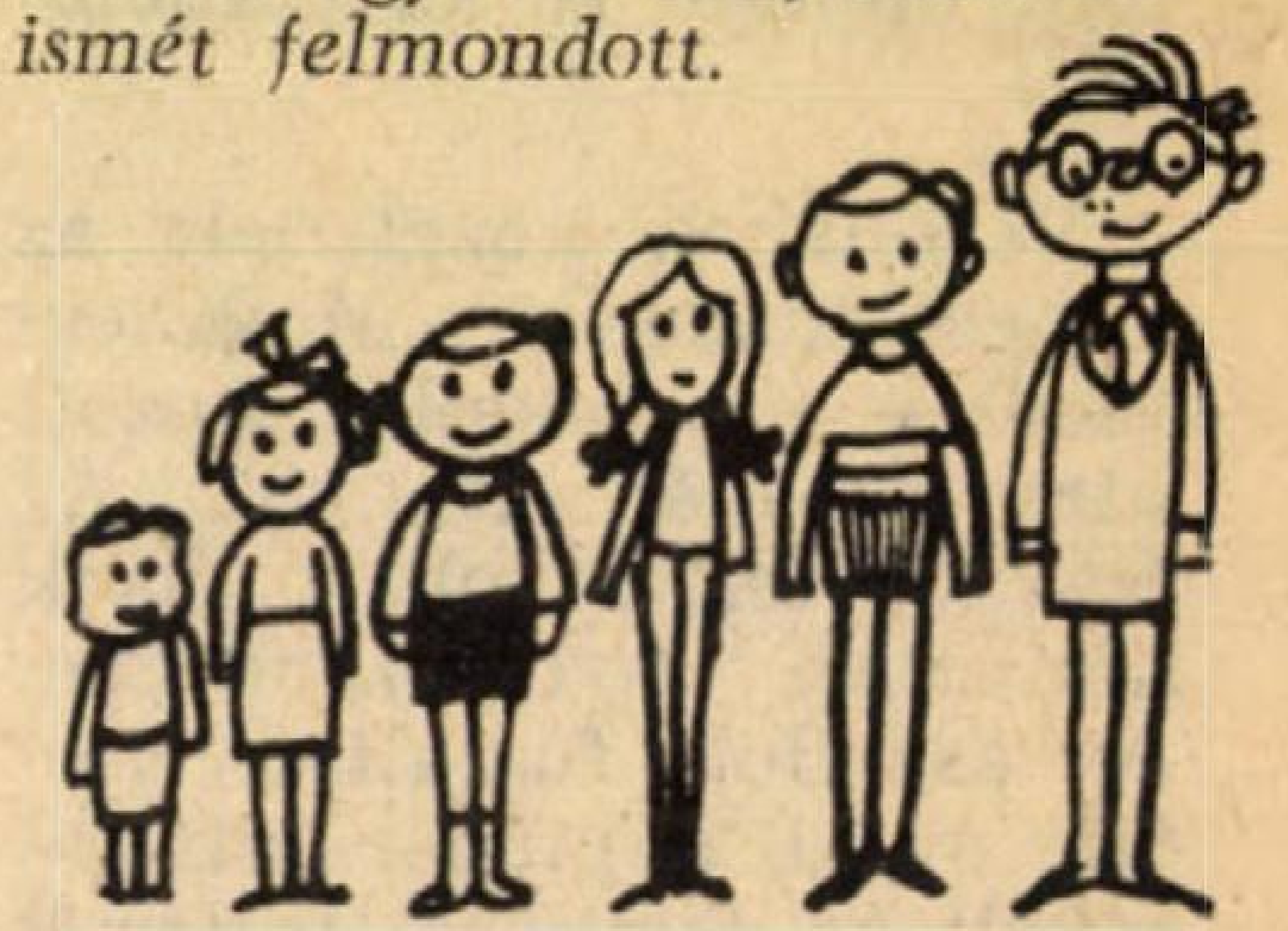

– Most meg miért akar elmenni?

– Pár hónap múlva újra gyermekem lesz.

– Nézze, majd őt is felneveljük.

És ez így ment éveken át. Susanne felmondott, azután mindig rábeszélték, hogy a szülés után térjen vissza a gyerekkel, majd azt is felnevelik. Susanne hat kisgyerekét nevelték már Dupont-ék, akik így akarták biztosítani a kitűnő szobalány munkáját. Egy napon azután Susanne ismét felmondott. Kijelentette, hogy ezúttal nem lehet őt rábeszélni arra, hogy maradjon, elsején elmegy.

– De miért? – kérdezte az asszonya.

– Mert hatgyerekes családnál nem vagyok hajlandó maradni!

(p.)

Könyvtámasz . . .

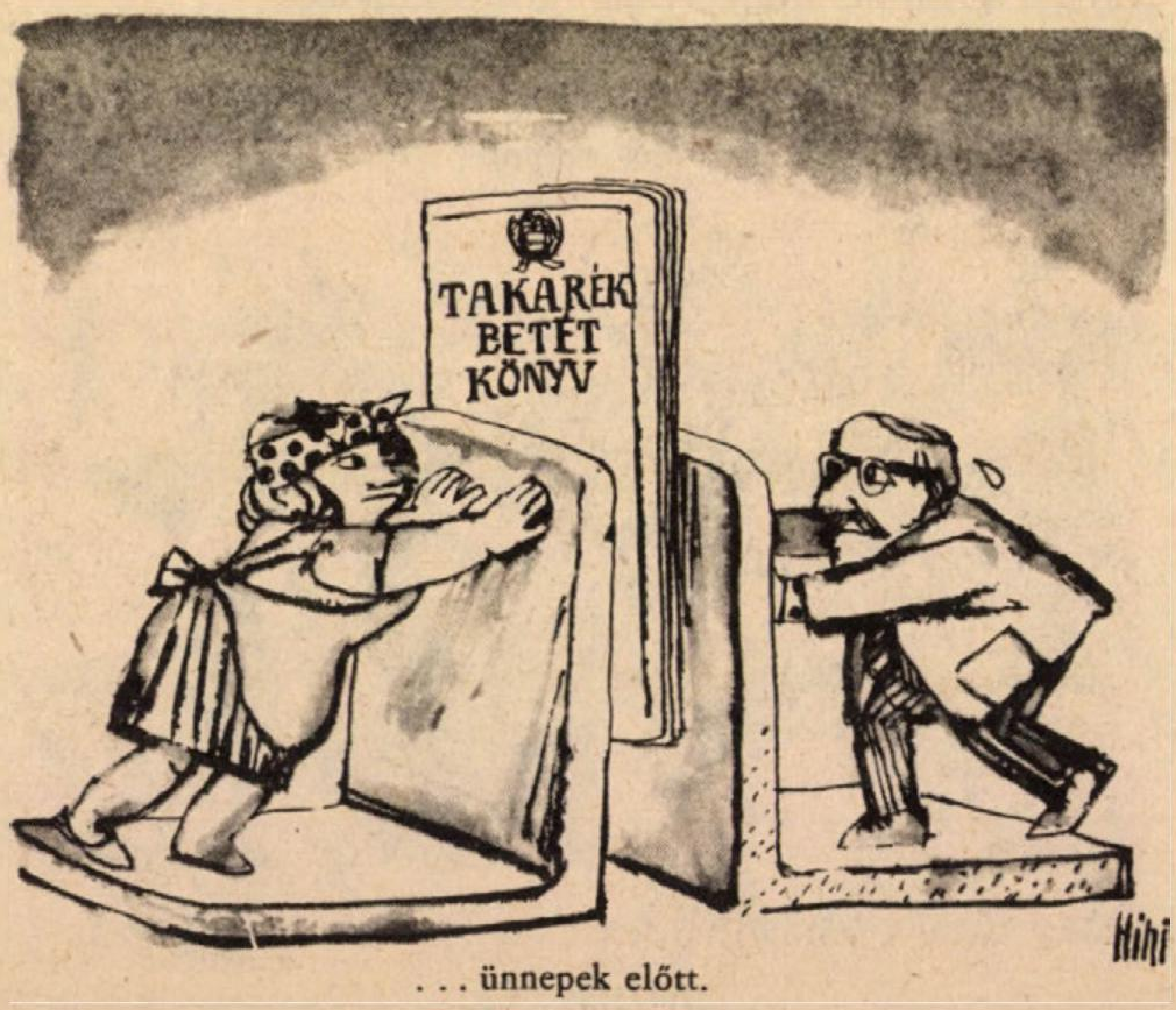

. . . ünnepek előtt.

Ifjúság... ifjúság...

Fülöp György rajzai

VÉTÓ

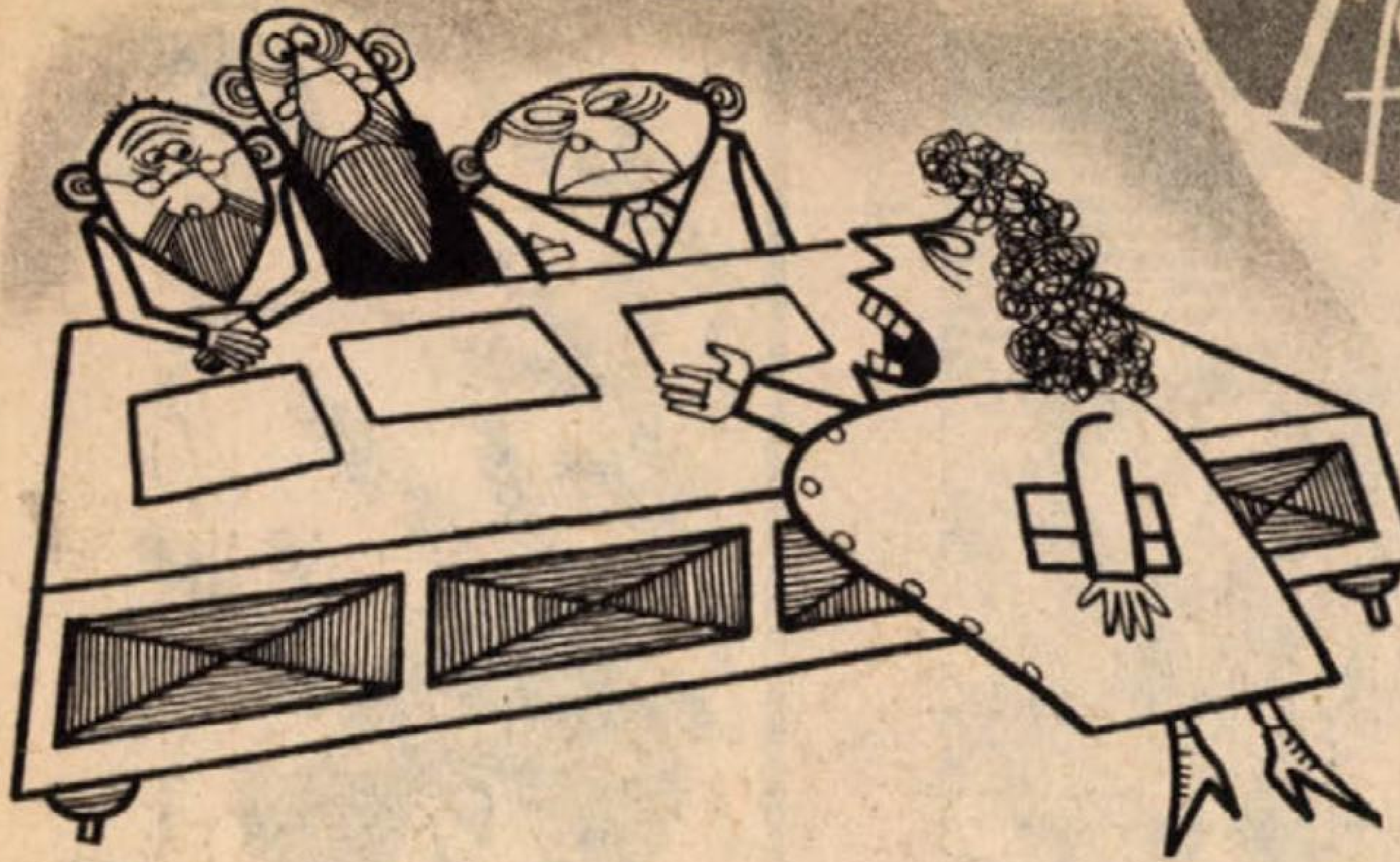

– Nem szégyellik magukat? Elbuktatják a fiamat? Hát mennyit tanuljon azért a kis ösztöndíjért?

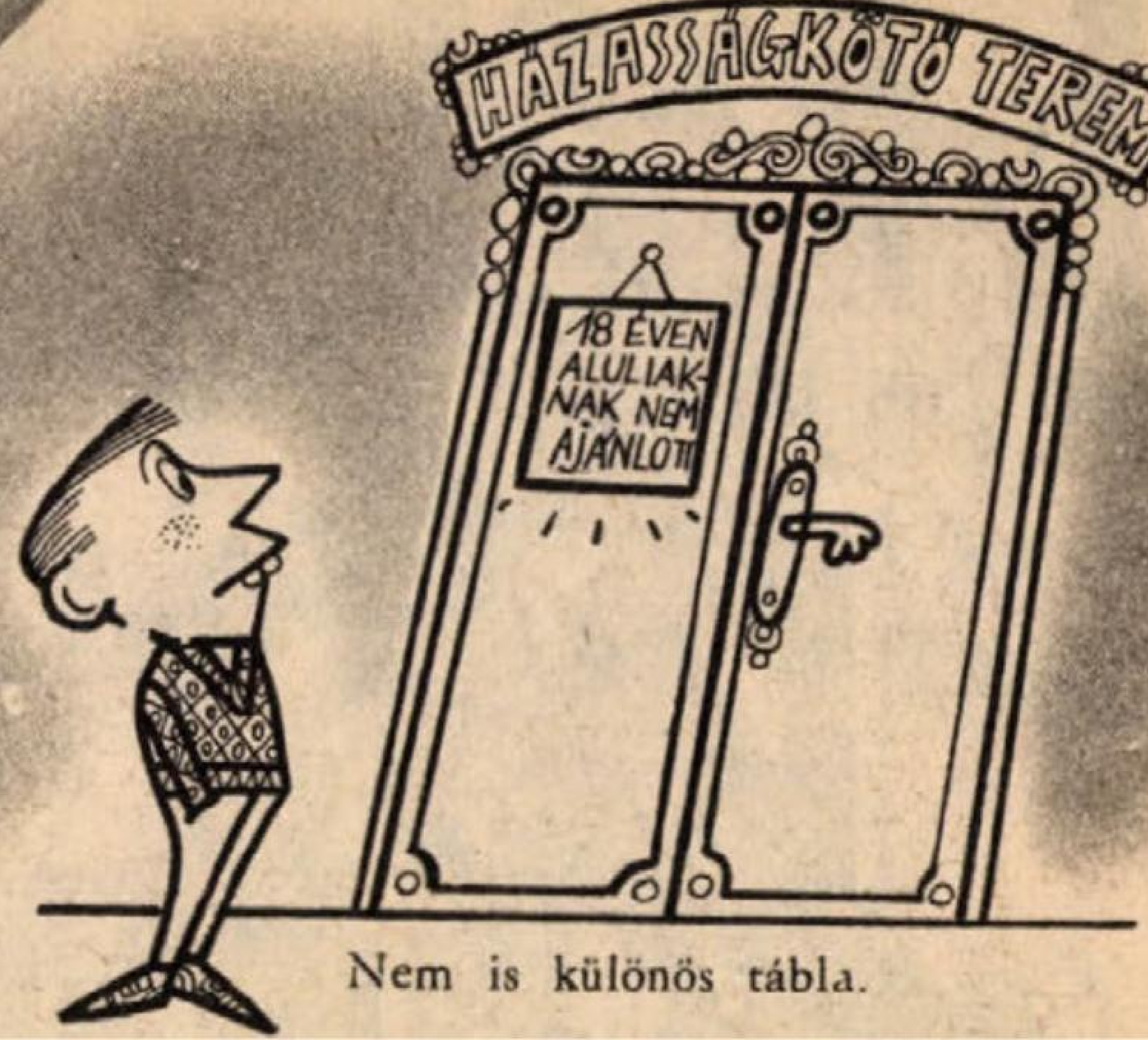

Nem is különös tábla.

TÉESZEKET PATRONÁLNAK A FIATALOK

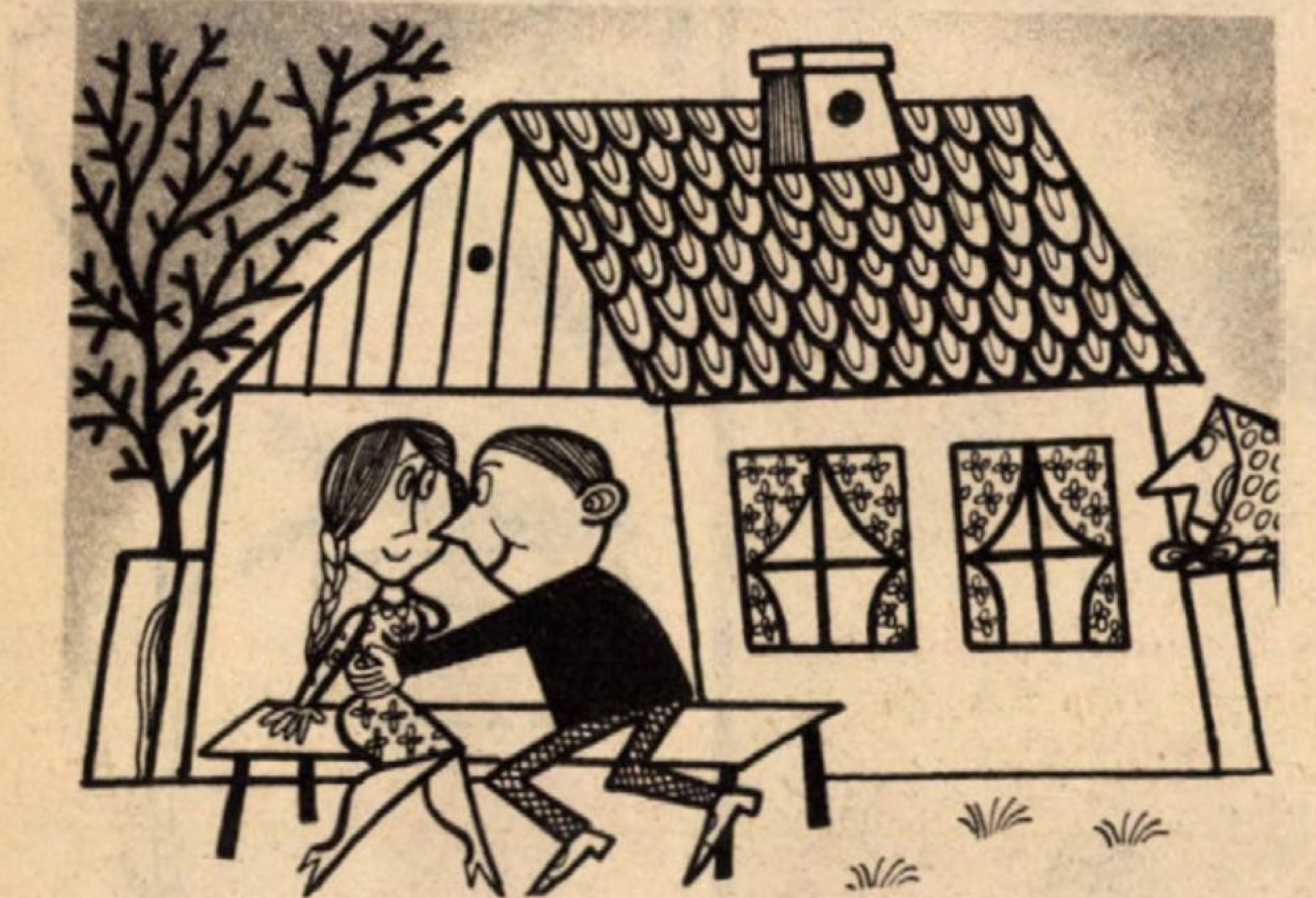

– Mondja, Pista, biztos, hogy ez is a téesz-patronáláshoz tartozik?

VALAMIT HALLOTT A GYEREK

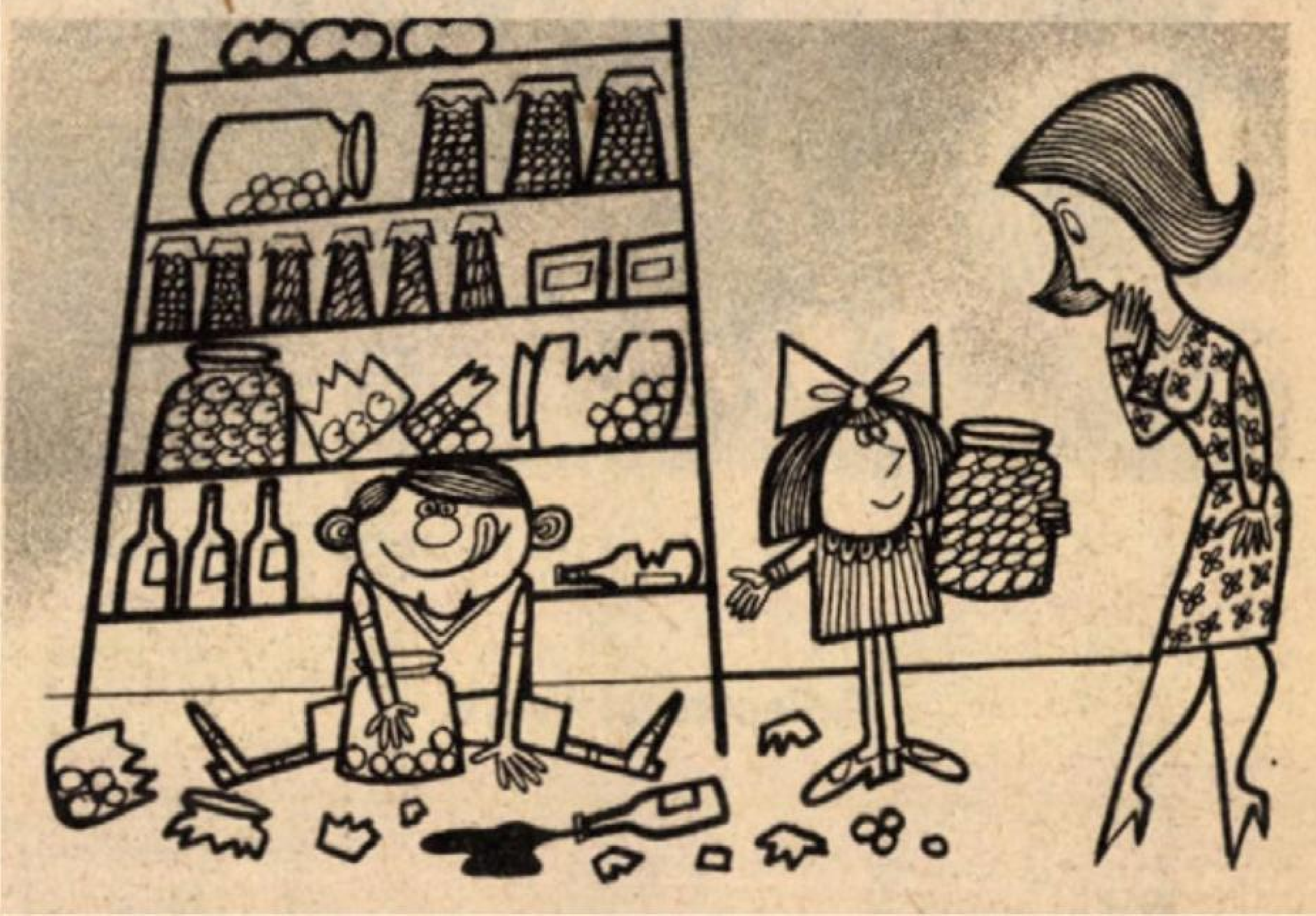

– Tudod, mama, egy kis édes életet rendeztünk a Pistikével.

DECEMBER, — AJÁNDÉKOZÁS HAVA

Egy francia filozófus megállapítása szerint „az ajándék annyit ér, amennyi áldozatot jelent az ajándékozónak”. Magyarra fordítva: Értékesebb ajándék a szerény jövedelmű ifjú két szál rózsája, mint Rockefeller Chevrolet kocsija.

És mégis alig akad nő, aki ne fogadná szívesebben az autót.

*

Az ajándékozás egyik aranyszabálya: nem szabad nőnek hasznos dolgot adományozni, olyasmit, amit az illető úgyis meg akart venni magának. Ne ajándékozzunk sablonos holmit! Egy belvárosi építész megkérdezte ifjú feleségétől, hogy mit szeretne Mikulás-ajándéknak. Az asszony egy kicsit gondolkozott, aztán így szólt:

— Olyasmit hozzál nekem, amit nem lehet kapni.

*

Pontosan el kell találni az adományozónak azt az ajándékot, ami megfelel az anyagi viszonyainak. Ellenkező esetben bajok származhatnak.

Három évtizeddel ezelőtt születésnapját ünnepelte a híres művésznő. A vacsorára éppen úgy hivatalosak voltak mágnások és bankvezérek, mint szegény hírlapírók, közte jómagam is. Külön hatalmas asztalon foglaltak helyet az ajándékok. Hat pengős csokrom K. S. tékozlásáról ismert tőzsdecsászár háromszáz pengős csodálatos aranzsmanja mellett húzódott meg. Egy jókedvű kolléga kicserélte a virágok mellé tűzött névjegyeket. Tíz perc múlva csak erről a két ajándékról susmogtak az egybegyűltek. A tőzsdésre ezt mondták:

— Van pofája ilyen vacakot küldeni!

Rám:

— Hol szedte a pénzt? Még fogunk róla olvasni!

(stella)

ERÉLYES SZÜLŐ

Szomszédom meséli: „Képzelje, tegnap hazamegyek, látom, hogy a fiam cigarettázik. Rögtön kivágtam a kezéből a Kossuthot. Képzelje el, egy tizenkét éves gyerek ott áll a konyhában és szívja a Kossuthot. Rögtön ráparancsoltam, hogy időnként szívjon Harmóniát is.”

Izgalmas pillanatok

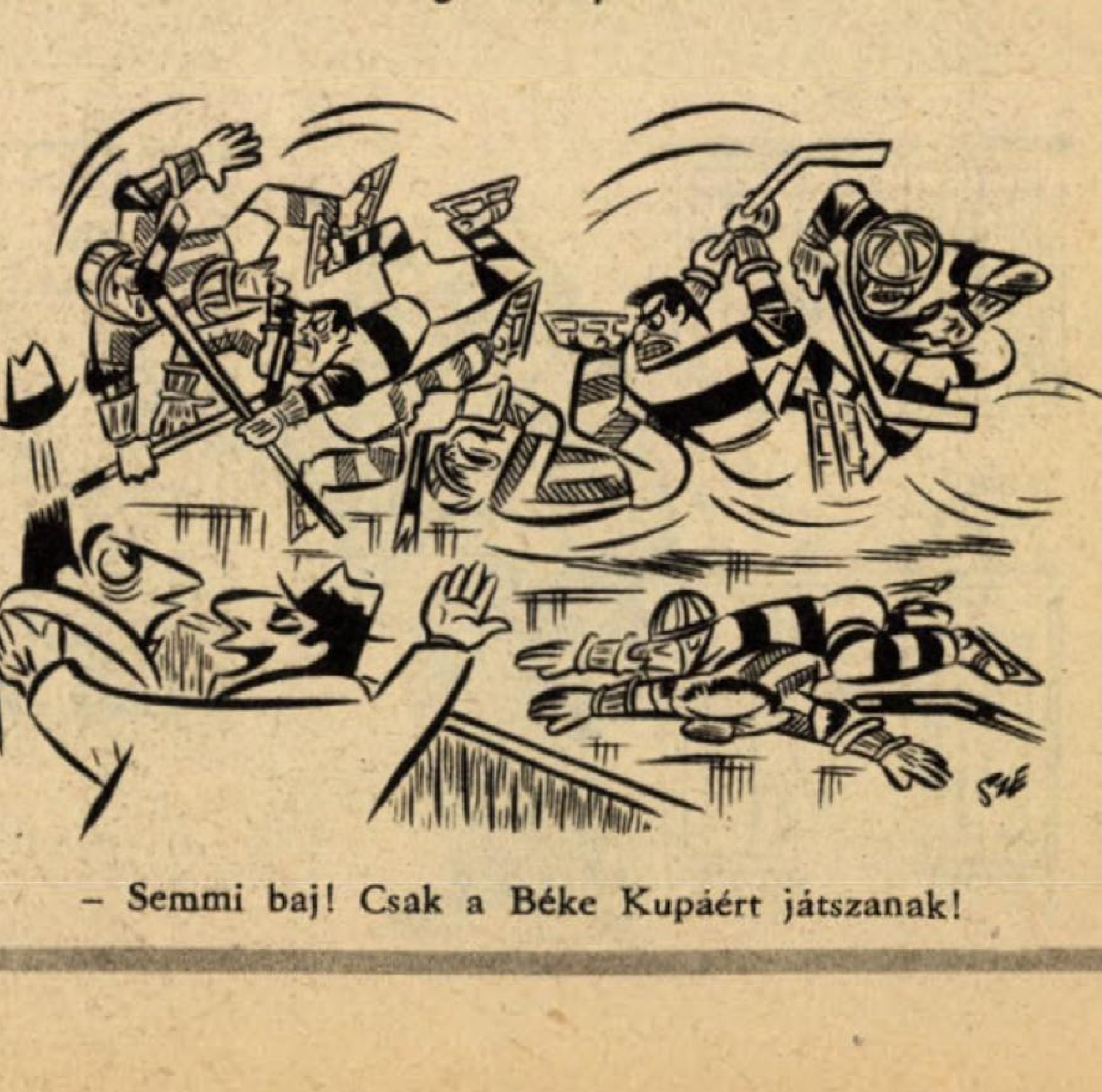

– Semmi baj! Csak a Béke Kupáért játszanak!

Karácsony a gépállomáson

Szegő Gizi rajza

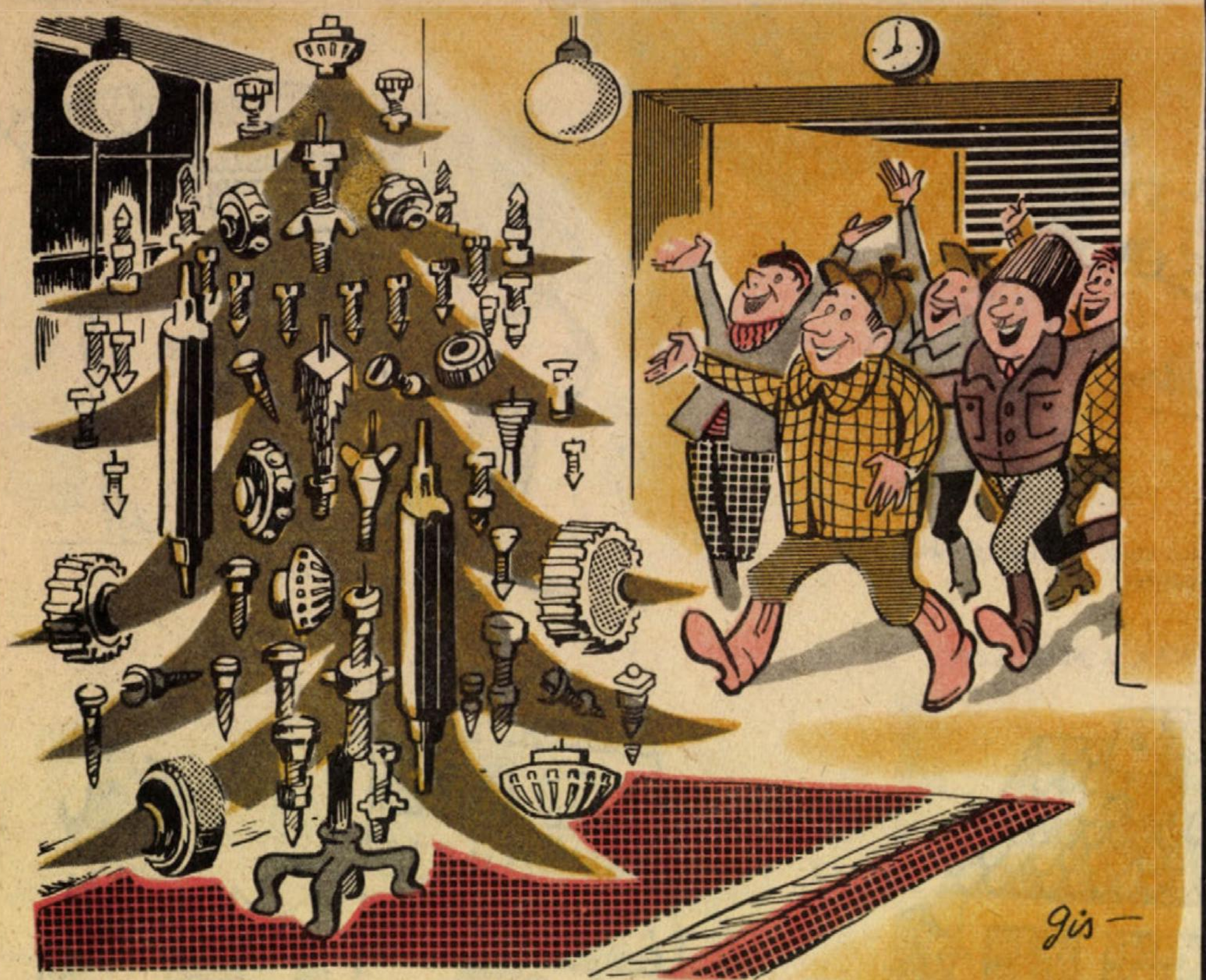

– Istenem, alkatrészek! . . .

Kellemetlen ügyfél

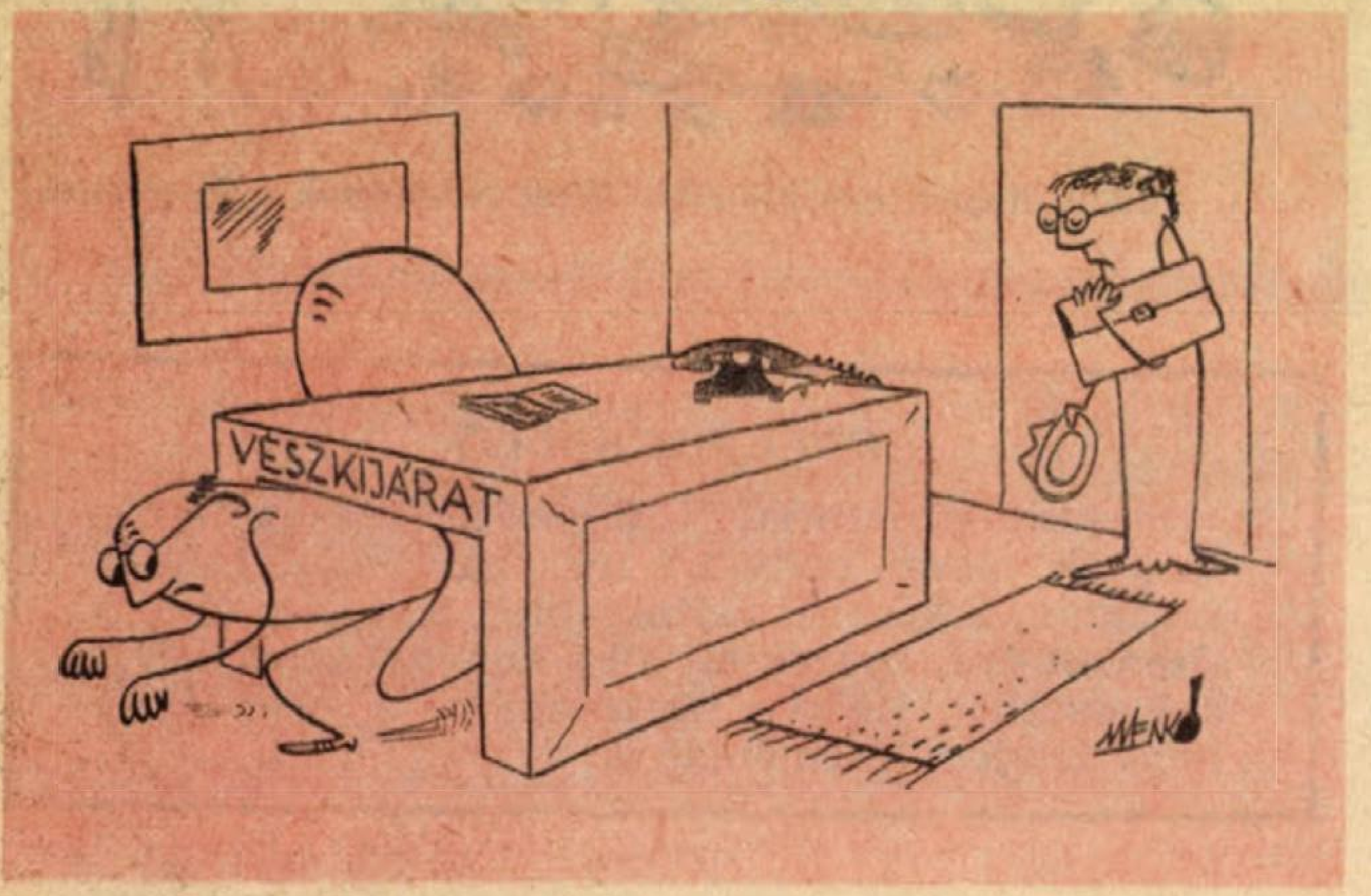

Letelt a munkaidő

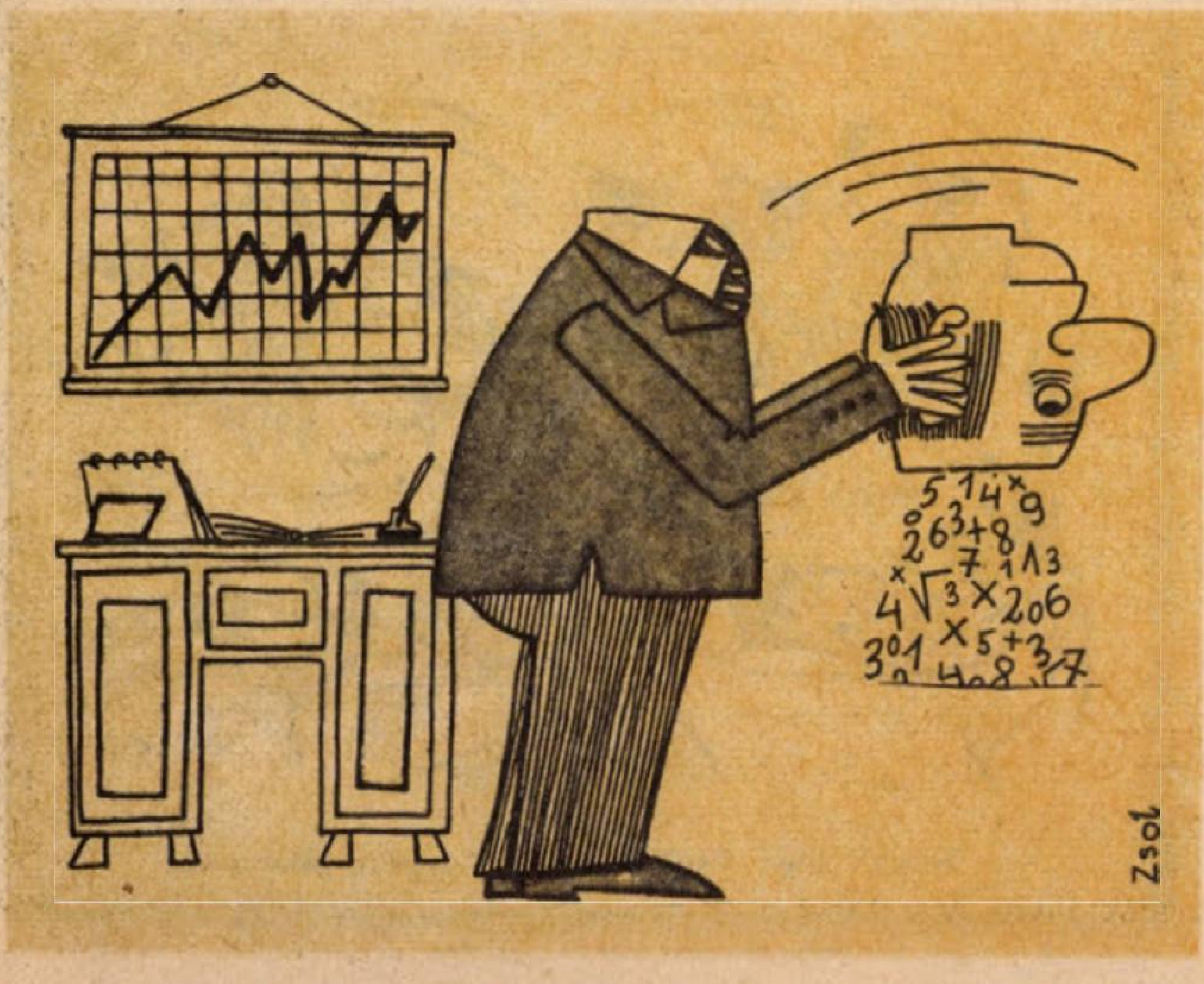

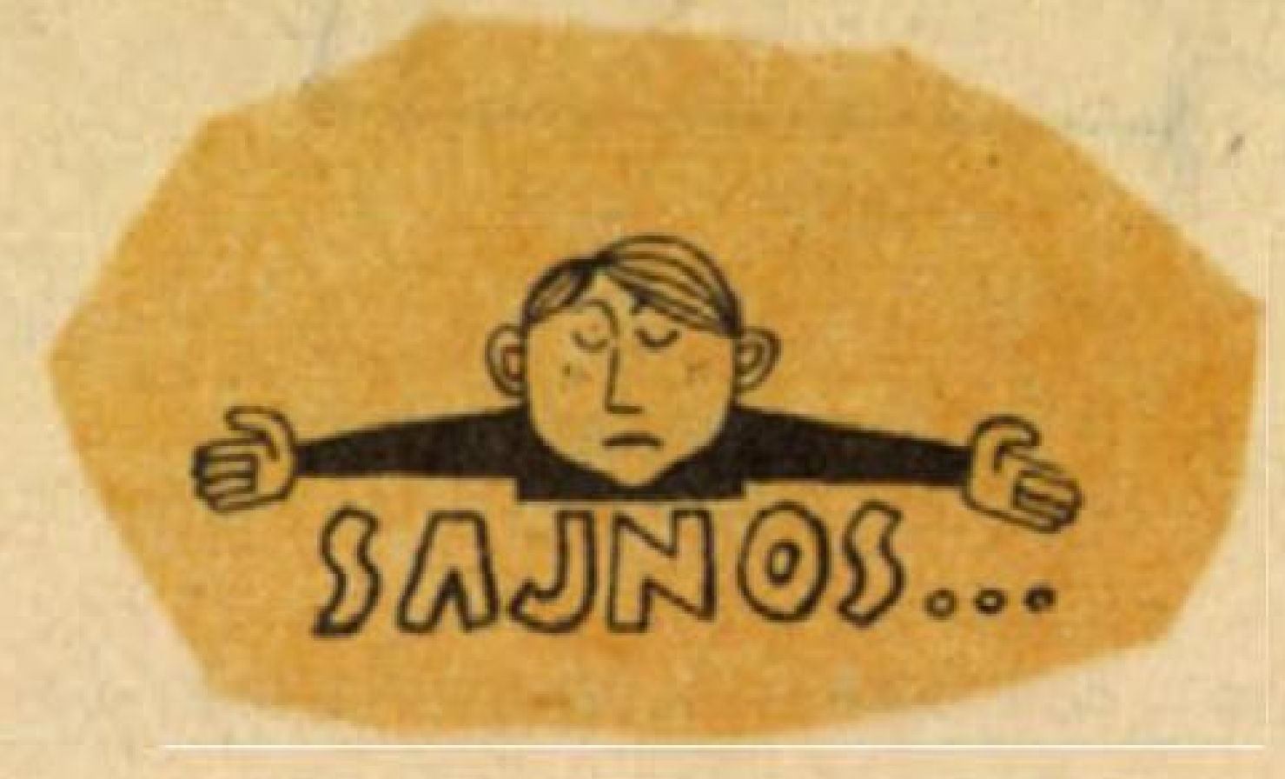

Nem közölhető kéziratot küldtek:

D. János, Gyöngyös. – T. Bálint, Gönc. – D. György, Bp. XII., Alkotás u. — Sz. Lajos, Bp. X., Halom u. – B. István, Bp. II., Modori u. – J. Péter, Bp. VI., Eötvös u. – K. Zoltán, Bp. X., Üllői út. – P. B. M. Szeged. – F. József, Bp. IV., Kiss J. u. – „Figyelő" – Sz. Sándor, Székesfehérvár. – A. Antal, Nyíregyháza. – Cs. Miklós, Bp. XI., Nagyszöllős u. – O. Ferenc, Bp. II., Rákóczi F. u. – I. Kálmán, Soroksár, – O. E. Környebánya, – M. József, Sopron, – P. Zoltán, Szeged, – S. Pál, Bp., I., Várfok u. – R. Ferenc, Bp., IV., Gellért u. – M. O. Bp., Bimbó u. — K. László, Tápiószele, – V. Sándor, Várpalota, – P. László, Bp., XIX., Kelengye u. – Sz. Pál, Bokod, – Sz. Tibor, Cegléd, – Sz. Ferenc, Bp., Lumumba u. – T. Mária, Mike, — H. Tamás, Türje, – J. József, Tatabánya, – T. György, Nyul, – N. Lajos, Bp., V., Molnár u. – S. László, Bp., XI., Budafoki u. – Z. Sándor, Rudabánya, – Á. Árpád, Bp., XVIII., – H. K. István, Mátravidéki Hőerőmű, – F. János, Bp., XIII., Bulcsu u. – T. Jné, Bp., VIII., Üllői út – T. Péter, Miskolc, – K. I., Dorog. – B. Tamás, Bp. II., Kavics u. – D. Gabriella, Bp. II., Vöröshadsereg u. — R. László, Bp. XII., Győri u. – Sz. Bertalan, Bp. III., Emőd u. – Cs. Magdolna, Eger, – N. Károly, Budatétény, – Sz. Béla, Érdliget, – T. Miklós, Bp. XIV., Cházár A. u. – B. István, Bp. VI., Szófia u.

E heti hirdetéseink

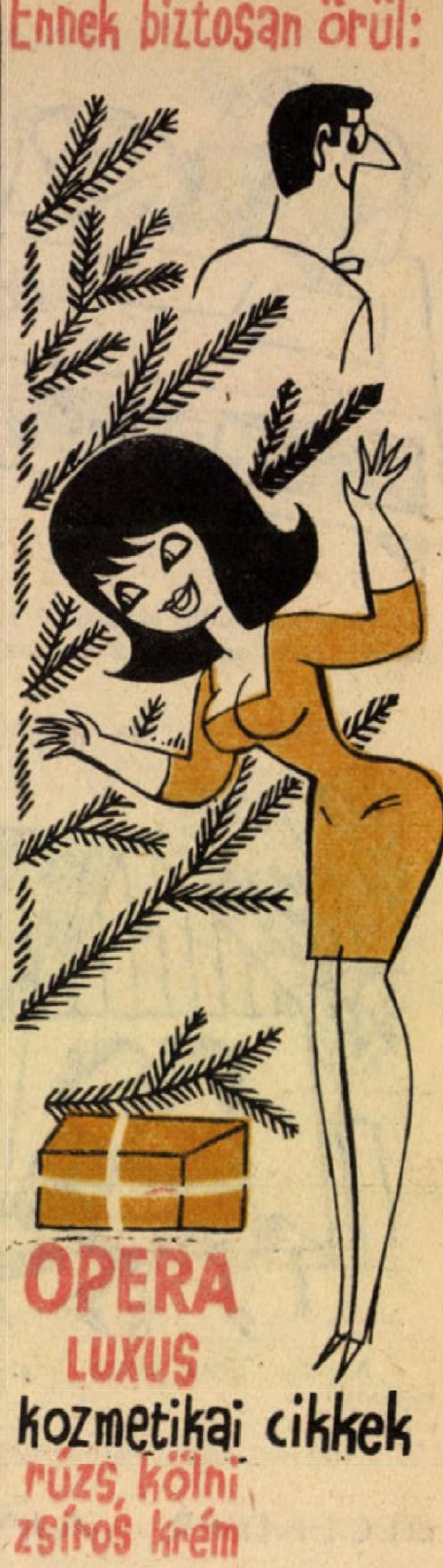
Ennek biztosan örül:
OPERA
LUXUS
kozmetikai cikkek
rúzs, kölni
zsíros krém

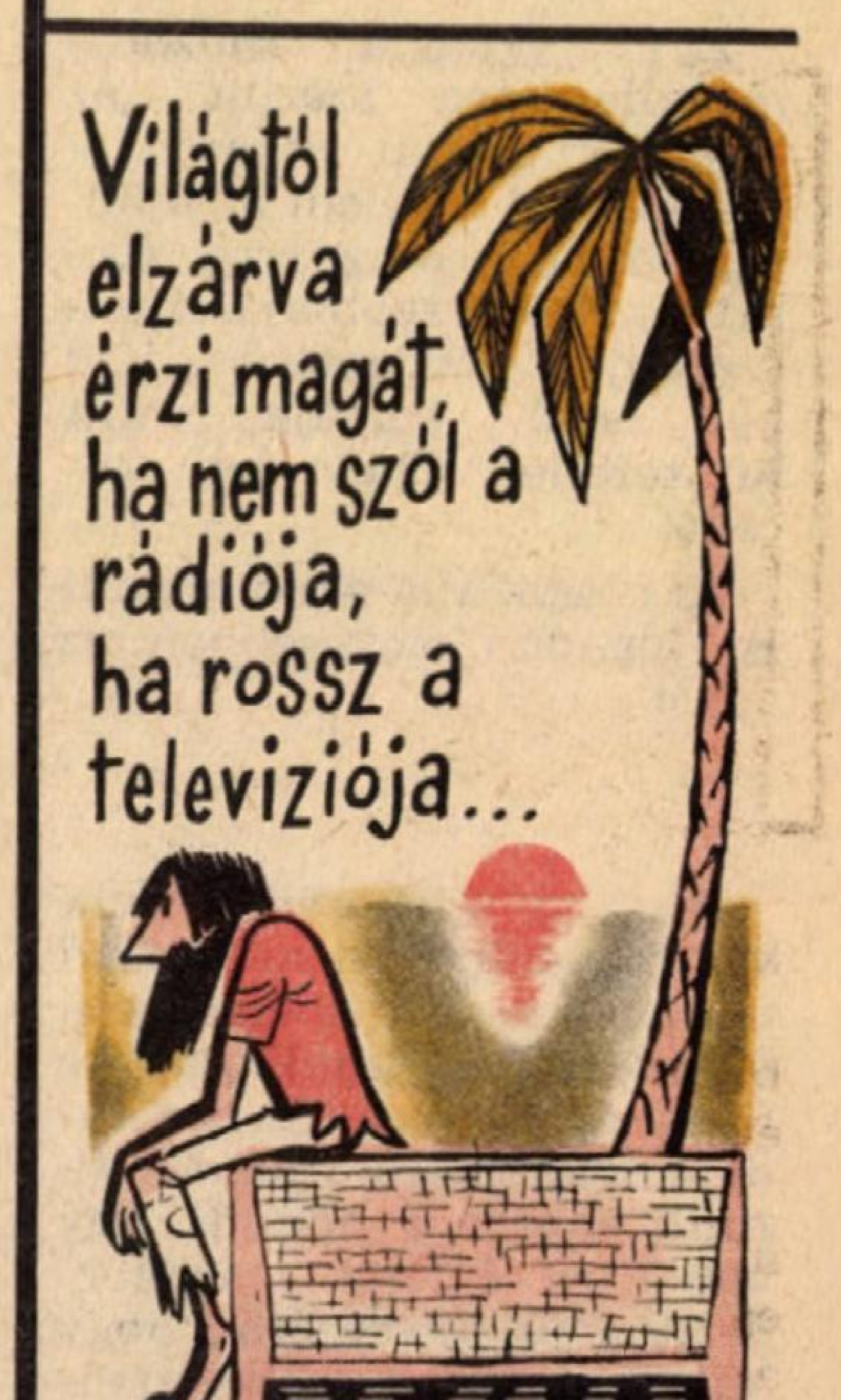
Világtól
elzárva
érzi magát,
ha nem szól a
rádiója,
ha rossz a
televiziója...
azonnal megjavitja
RAVISZ Szerviz
telefon: 340-271

Amerikai elképzelés a soknemzetiségű atomflottáról Szűr-Szabó József rajza

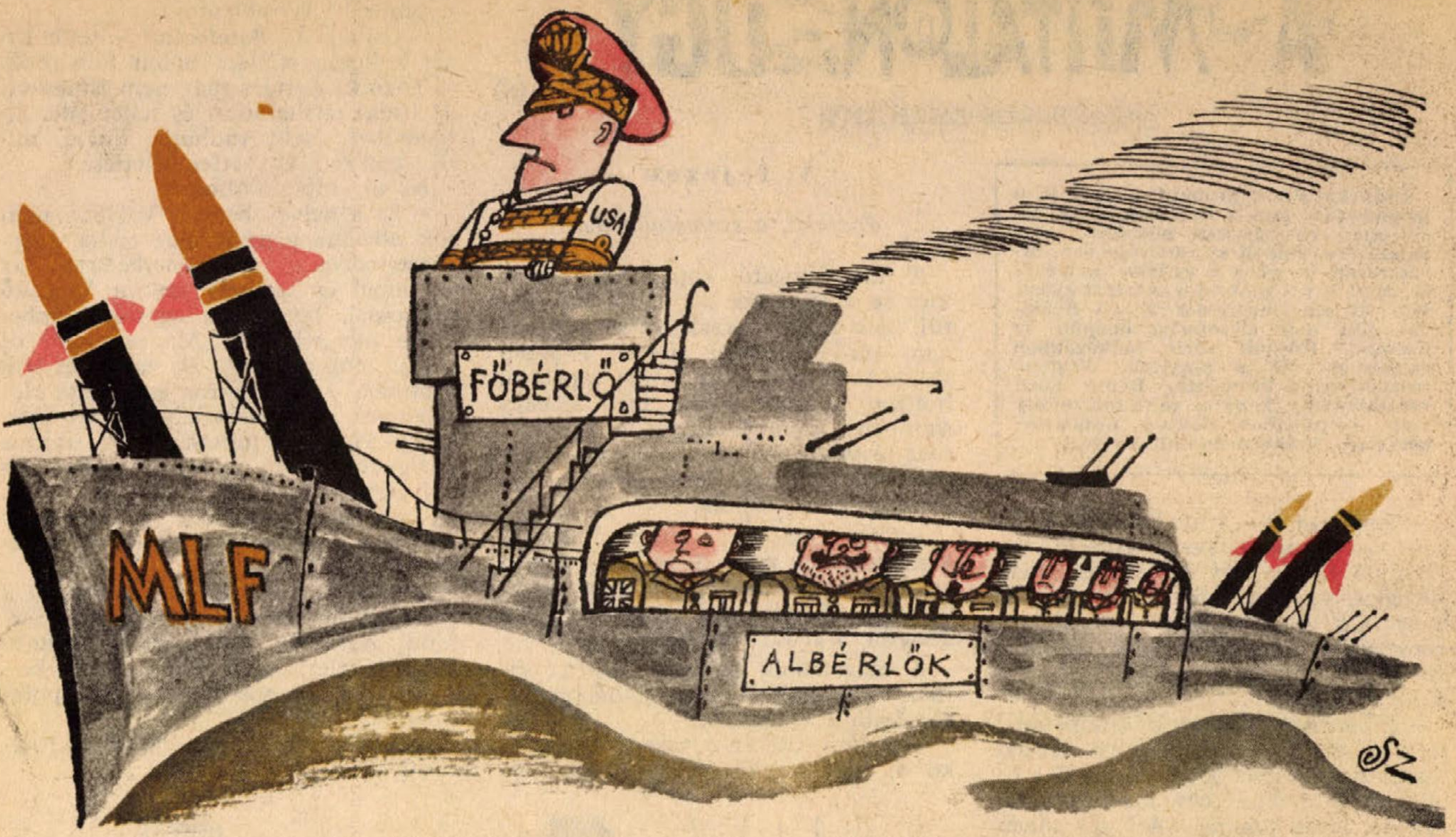

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÉS AHHOZ MIT SZÓL?...

Napi apró-cseprő bevásárlásaim előtt egy darab andaxint szoktam bevenni a békés egymás mellett élés érdekében. Nagyobb bevásárlás előtt — mint mondjuk, egy pár cipő — andaxin-adagom kettőre emelkedik. A Luxus Áruházban lábamra való cipőt kerestem. Nem valami különleges cipőre gondoltam, hanem egyszerű téli, lapos sarkú, kissé zártabb topánra.

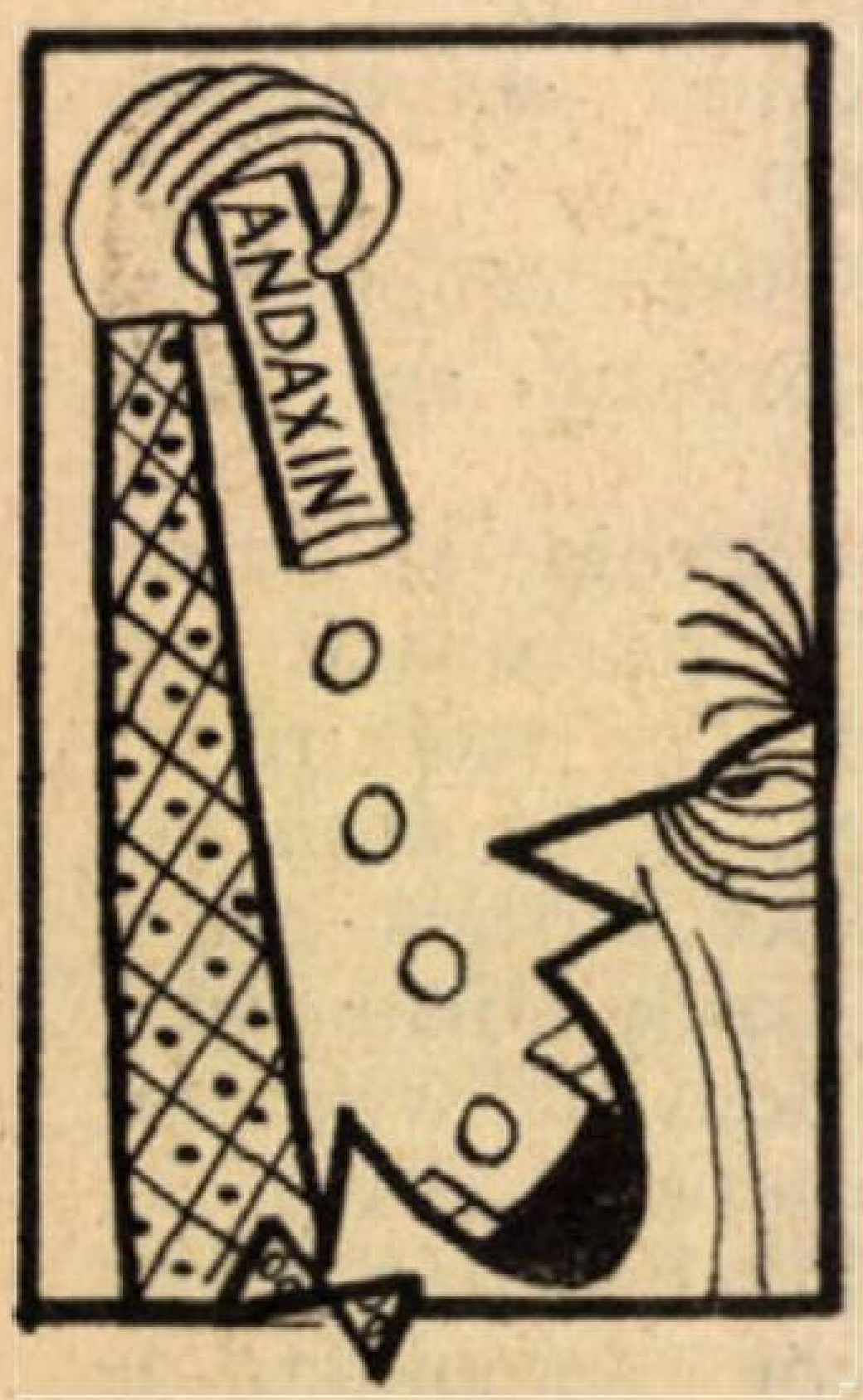

Ami kedvemre való lett volna, az 35—36-os számot viselt, ennélfogva szűknek bizonyult. Mikor elsóhajtottam az eladónak, hogy nem találok lábamra valót, ekként vigasztalt:

— És ahhoz mit szól, hogy van egy barátom három gyerekkel, és tíz év óta nem kap lakást?

Nem tudtam szólni, sem hozzászólni. Nem vagyok lakáshivatal, csak egy szerény cipővásárló. Legfeljebb annyit jegyzek meg utólag, hogy a kedves eladónak sem ártana egy kis andaxin...

(d. m.)

APRÓ EMLÉK REXA DEZSŐRŐL

Nemrég elhunyt régi kedves barátommal, Rexa Dezsővel beszélgettünk annak idején egymás életkoráról. Sokat tréfálkoztunk ama érdekes tény fölött, hogy mind a ketten „szökőnapon" születtünk, vagyis Gergely pápa jóvoltából csak minden negyedik évben volt születésnapunk. Kiszámítottuk persze, hogy Dezső ezek szerint 23 éves múlt, én pedig még nem töltöttem be a 21-et. Aztán elkövetkezett egy pillanat, amikor Dezső mégiscsak szembenézett a valósággal és így sóhajtott:

– De szeretnék vagy tíz évvel fiatalabb lenni!

Ilyen relatív az élet! Ha Dezső tíz évvel fiatalabb lett volna, akkor éppen annyi lett volna, mint én, vagyis 83. Gondolom, a világ különféle részein, Arkansastól Kaukázusig, a különféle 120–150 éves emberek viszont talán már nem is emlékeznek fiatalkorukra, amikor még száz évesek sem voltak.

Kürthy György,
a Nemzeti Színház ny. tagja

Népművész-nemzedékek Balázs-Piri Balázs rajza

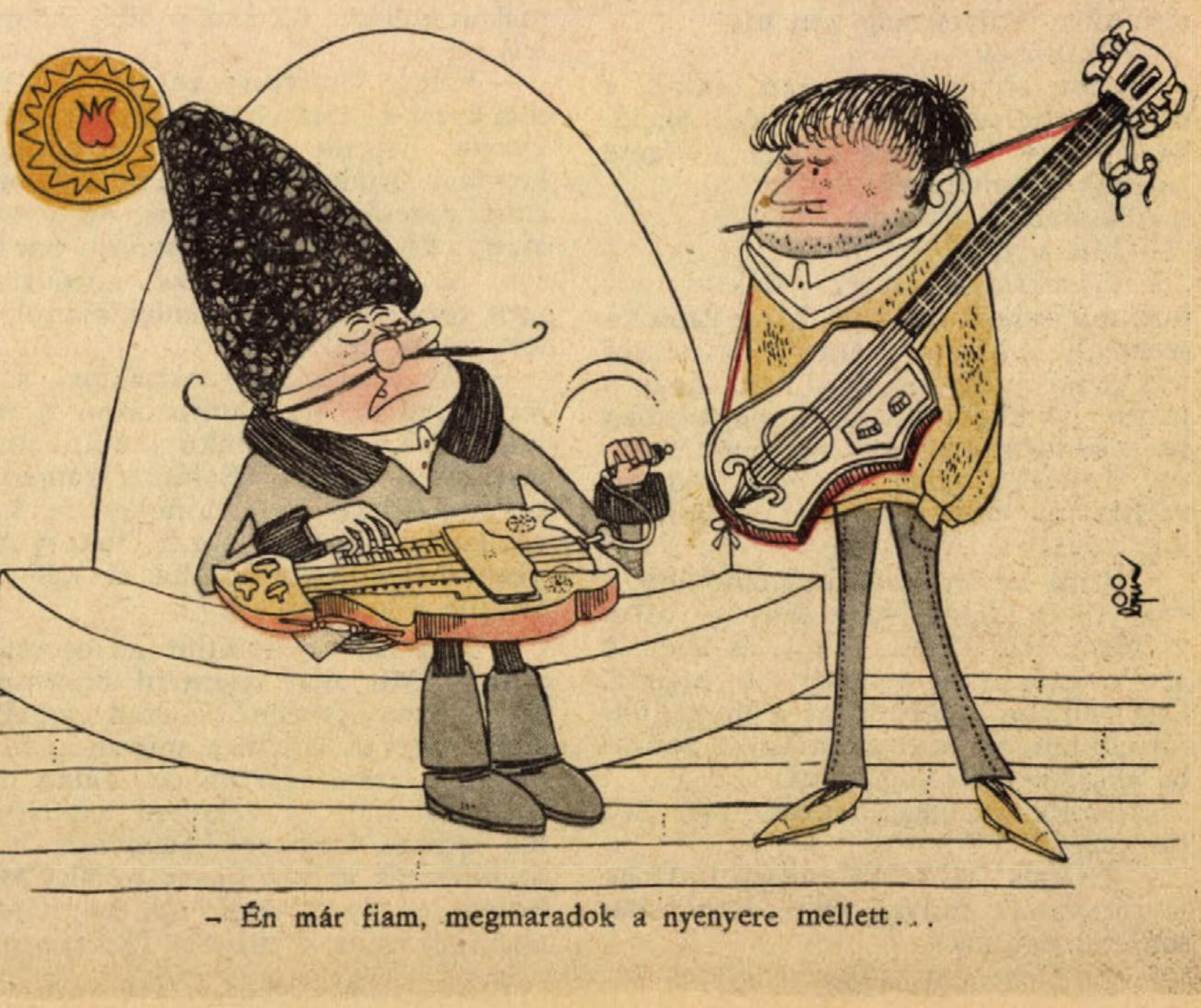

– Én már fiam, megmaradok a nyenyere mellett...

Kürti András:

A MITTALON-ÜGY

(SZATIRIKUS KISREGÉNY)

(8)

Tódorka Péter próbaidős ipari kém megbízatást kap a mittalon nevű, ismeretlen rendeltetésű készülék megszerzésére. Pokoli szerencséje van, hivatalosan is abba a gyárba helyezik át, ahol ezt a titokzatos masinát gyártják. Itt megismerkedik Kovál Beátával, aki már előzetesen beépült az üzembe. Hősünk sűrű időközökben szerelmet vall a lánynak, meglepő részvétlenség közepette. Beáta közli kémtársával, hogy a mittalon-rejtély szálai feltehetően Bokros miniszterhelyettes kezében futnak össze.

– Ismerem őt – szólt közbe élénken Péter. – Amikor tavaly élüzem lettünk, ő tartott egy lelkesítően rövid beszédet. Szinte el sem akartuk hinni, hogy már be is fejezte. Nagyon rokonszenves fiatalember. Első látásra a szívünkbe zártuk. A banketten velem is kezet fogott.

– Most nem a maguk szimpátiájáról van szó – szakította félbe ridegen Kovál Beáta, azaz X Kettő. – Bokros minden hét végén egy kis kézitáskával jön le az üzembe. Átveszi tőlem az elkészült mittalont és bezárkózik vele Papinkó kartárs szobájába. Egy óra múlva kijön. Sorra látogatja a különböző osztályokat, elbeszélget a munkatársakkal, részt vesz az értekezleteken, de a táskát egy pillanatra sem teszi le a kezéből. Amikor végzett, beül a kocsijába, maga mellé teszi a táskát és visszatér Pestre. Erről mi a véleménye?

– Hm – jelentette ki elgondolkozva Tódorka, mert hirtelen csak ez jutott az eszébe.

A lány nagyot sóhajtott.

– Végre, hogy maga is belátja. Örülök, hogy egyetértünk. A legfontosabb feladat tehát: meg kell tudnunk először is, hogy mit hoz a miniszter a táskában, másodszor, hogy mit csinál a mittalonnal, amikor bezárkózik a vezérigazgató szobájába, és végül, harmadszor: mit visz magával a minisztériumba. Milyen nap van ma?

– Csütörtök.

– Igen, akkor holnapután érkezik a miniszterhelyettes. Akkor kell akcióba lépnünk, és közös erővel a végére járnunk a rejtélynek.

– Vállalom. Egyedül.

– Mit vállal?

– Kifürkészem, hogy Bokros mit hoz, mit csinál, mit visz. Mint Papinkó személyi titkárának, amúgy is nekem lesz majd a legtöbb alkalmam, hogy a magas vendég látogatását megfelelően hasznosítsam. Bízzék bennem. Amit egy Tódorka vállal, azt egy Tódorka véghez is viszi. De azután hozzám jön, ugye?

– Erről később még beszélhetünk – szólt picit ellágyulva a lány. – Most mindenesetre legyen szíves, és tépje le azt a gigantikus gombot az ingéről. Úgy elárulja magát, mint a virágos rétről elbitangolt szarvasmarhát a nyakába akasztott kolomp szava.

Tódorka boldogan ragadta meg Bea kis kezét.

– Virágos rét! Kolompszó!! Hogy magácskának milyen szép, költői hasonlatai vannak!

V. fejezet

Tódorka, a személyi titkár

A két látogató kopogtatás nélkül tört be a titkárság kis szobájába. Körül sem néztek, csak ellentmondást nem tűrő léptekkel siettek Papinkó Csaba rezidenciájának bordó tapétával borított szárnyas ajtaja felé. Mielőtt azonban bármelyikük is a kilincsre tehette volna a kezét, egy szőke, kövérkés, kissé pisze, derűs mosolyú fiatalember állta útjukat.

– Csak a testemen keresztül! Egyébként engedjék meg, hogy bemutatkozzam: Tódorka Péter vagyok, a vezérigazgató új személyi titkára. Miben állhatok a rendelkezésükre?

A magasabbik látogató, testes, vérmes, oroszlánfejű férfi, felháborodottan fordult a társához:

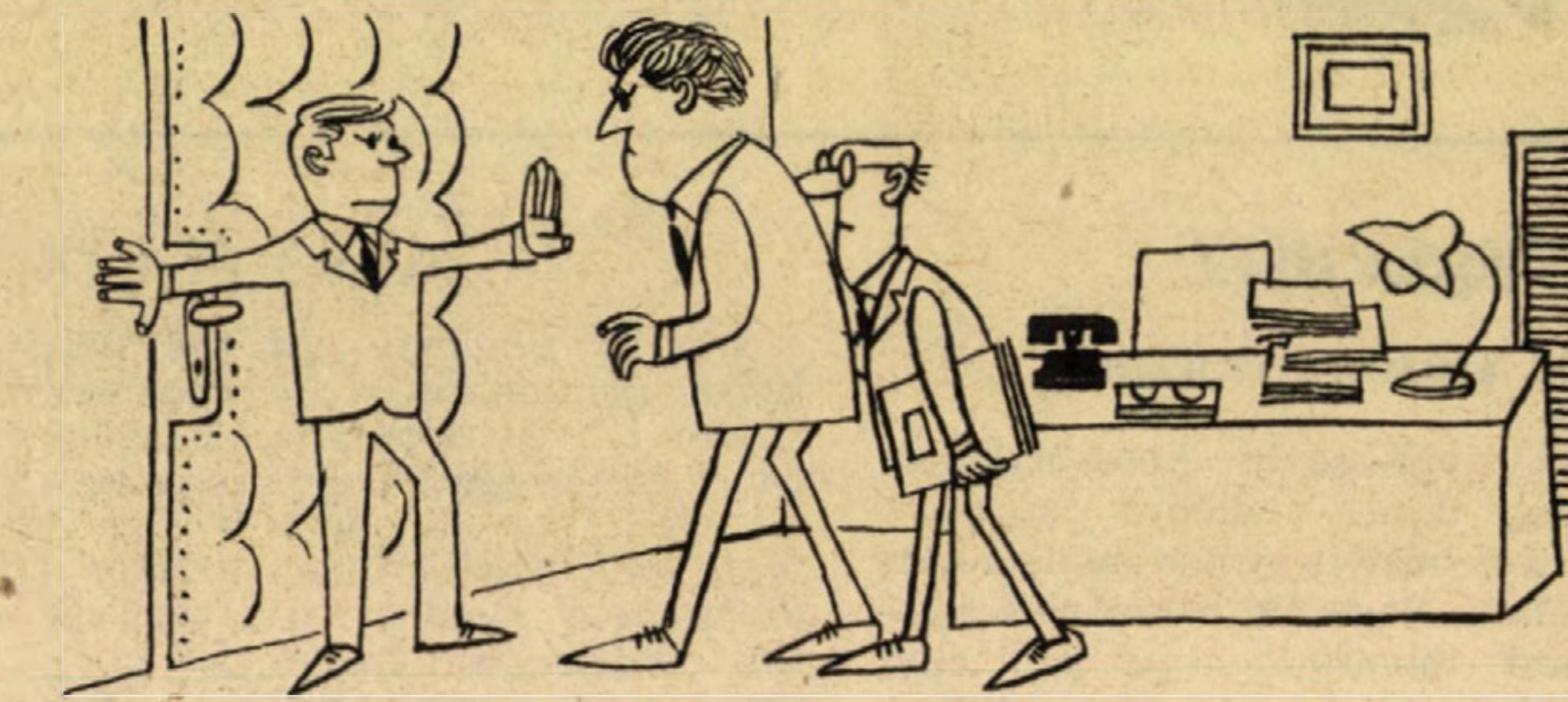

– Hallod ezt? Ez a gazember Papinkó elcsaklizta előlünk az új embert! Személyi titkárának állította be, amikor nekem a kutató laboratóriumban egyetlen segítőtársam sincsen! Magam vagyok a vezető és a beosztott személyzet! Megáll az ész!

– Ez a zord igazság! – helyeselt Tódorka. – Jött volna ki maga az állomásra elibém. Ki korán kel, aranyat lel!

– Bohus főmérnök vagyok – nyújtott kezet a másik vendég, szikár, szemüveges, higgadt ember. – A barátom Lendvai András, a kutató laboratórium vezetője. Kissé nyers, de a szíve arany. És most, legyen szíves, bocsásson be minket Papinkó kartárshoz, igen fontos ügyben haladéktalanul értekeznünk kell vele.

– Nix értekezés! – rázta meg a fejét kedvesen, de határozottan a személyi titkár. – Papinkó kartárs utasítást adott, hogy a délelőtt folyamán ne zavarja senki, a telefonokat se kapcsoljam. Holnap érkezik Bokros miniszterhelyettes, és addig el kell készülnie a jelentésével.

– Micsoda? – üvöltött az oroszlánfejű. – Mit akar jelenteni Bokrosnak ez a szerencsétlen? Hiszen fogalma sincs, hogyan készül a mittalon! Semmit sem ért a szakmához. Talán még írni sem tud! Műveletlen, tehetségtelen és buta. Össznépi katasztrófa, hogy őt nevezték ki vezérigazgatónak! Még hozzá egy ilyen rendkívüli jelentőségű üzembe, mint a miénk! De személyi titkárt, azt persze szerzett magának a nyomorult! Felrobbanok!

– Csillapodj, Bandikám! – tette kezét kollégája vállára Bohus főmérnök. – Tódorka kartárs még nem ismerheti az itteni tarthatatlan és félfeudális állapotokat. Nem tudhatja, kiféle, miféle ember a közvetlen felettese.

Az új ember bólintott.

– Ez a helyes beszéd. Valóban nem sok alkalmam nyílt még eddig, hogy tüzetesebben megismerkedjem az üzemmel és személy szerint Papinkó kartárssal. Így aztán egyelőre tűzbe-vízbe mennék érte. Ma még, aki őt bántja, engem bánt! De talán térjünk a tárgyra – fogta karon és vezette előzékenyen kis íróasztalához a vendégeket. – Ha jól értettem, valami fontos közlendőjük van. Nos, szíveskedjenek helyet foglalni és ismertetni az ügyet. Délben majd referálok főnökömnek. Kérem, válasszák ki a megfelelő dossziét!

A kutató-laboratórium vezetője és a főmérnök döbbenten meredt az íróasztalra, amelynek üveglapja irattartókkal volt telerakva. Ilyenfajta címekkel:

„Semmi különös, csak egy kis pofafürdő.",
„Klikk-ügyek és egyéni mószerolások",
„Sértődések, lelki bánatok",
„Nincs munkaerő, nincs nyersanyag, kevés a fizetés, jaj nekünk!"
„Prémiumok, külföldi tanulmányutak kibulizása", stb.

– Nos – érdeklődött Tódorka –, melyik műfajhoz tartozik az önök ügye?

– Egyikhez sem! – dörögte az oroszlánfejű. – Miféle aljas provokáció ez?

– Csigavér, pajtikám! – szólt rá finom mosollyal Bohus. – Az ábra azt mutatja, hogy Tódorka kartárs nincs minden gyakorlati érzék híján. Más lapra tartozik, hogy nem tudhatja: mi ketten vagyunk mindössze ebben az átkozott üzemben, akik őszintén a szívünkön viseljük népi demokratikus rendünk gazdasági és politikai érdekeit. Felesleges hangsúlyoznom ezek után, hogy mennyire fáj nekünk, ha egy olyan szűklátókörű barom, mint közutálatnak örvendő főkönyvelőnk, Perlegi kolléga, fondorlatos módon akadályozza a termelést és zülleszti kollektívánkat!

– Egy pillanat! – szakította félbe Tódorka, és maga elé húzta az „Intrikák és rágalmak" feliratú dossziét. – Folytassa, kérem.

– Ez a Perlegi ma reggel rendkívüli értekezletet hívott össze a nagy tanácsterembe. Beszámolójában egyetlen napirendi pont szerepelt: a takarékosság. Bejelentette, hogy magas az önköltség. Ezért a mittalon összeszereléséhez eddig használt félvezetők helyett a jövőben negyedvezetőket kell alkalmaznunk. Emellett ugyancsak a felére szállította le az egy főre eső toalettpapír mennyiségét, és azzal vádolta meg a jelenlevő dohányosokat, hogy a maszek öngyújtójuk üzemeltetéséhez szükséges benzint a vállalati gépkocsik tartályaiból biztosítják. Szemünkre vetette továbbá, hogy a klubterem sakkkészletéből eltűnt egy fekete ló, és kifejtette, miszerint a tettes közülünk került ki. Tudomásunkra hozta, hogy ameddig ez a ló nem kerül elő, megtorlásként a klubtermet lezáratja. Ennyi talán elég is.

– Elég is – írta le Tódorka gyorsírással az utolsó szavakat, és felnézett a papírról. – Mi a javaslatuk?

– Nincs javaslatunk – bömbölt az oroszlánfejű. – Mi itt most az egész üzem mélyen megsértett, emberi méltóságukban megalázott dolgozóit képviseljük! Követeljük, érti, nem javasoljuk, hanem követeljük, hogy ezt a Perlegi nevű degenerált szörnyeteget haladéktalanul váltsák le. Egyidejűleg, a világszínvonal elérése érdekében, az eddig használt félvezetők helyett alkalmazzunk egész vezetőket a mittalon összeállításánál, és oldják fel a toalettpapír korlátozását. A szakszervezet pedig vegyen egy fekete lovat, és nyissák meg a klubot. Ez a legantihumánusabb az egészben! Az alkotmányban biztosított pihenési jogunk rút lábbal tiprása.

– Rút lábbal tiprása – jegyezte Tódorka szorgalmasan a szöveget, és összecsukta az irattartót. – Megnyugtathatom önöket, hogy panaszuk nem lesz falra hányt borsó, sem pusztába kiáltott szó, sem írott malaszt. Nem tudják véletlenül, hogy mit jelent az „írott malaszt"? Engem nagyon érdekel az ilyen szép, népi kifejezések eredete.

E pillanatban feltárult a vezérigazgatói szoba ajtaja és Papinkó kartárs jelent meg a küszöbön. Gondterhelt ábrázattal. Kimérten biccentett a két látogató felé, akik felugorva, tiszteletteljes meghajlással üdvözölték, azután magához intette új munkatársát.

– Ezt kezdje gépelni, legyen szíves. Két példányban. Sürgős. És szigorúan bizalmas. Amint elkészül, csengessen be. Kérem, gondoskodjék róla, hogy a délelőtt folyamán továbbra is zavartalanul dolgozhassam.

Biccentés, hátra arc és ajtócsukás.

– Elnézést – szólt vendégeihez Péter –, de amint hallhatták, szigorúan bizalmas anyagot kell most legépelnem. A viszontlátásra.

Amint magára maradt, fürgén papírt fűzött be az írógépbe, és már munkához is látott volna, amikor halk kopogtatás után egy fej nyomult be az ajtónyíláson. Háromszögletű róka arc, hosszú, hegyes, mozgékony orral, egymáshoz közel fekvő, pillátlan, seszínű szemekkel, meghökkentően elálló fülekkel. Az előőrsként kiküldött fej után kisvártatva további alkatrészek is bevonultak a szobába. Cérna nyak, óriási ádámcsutkával, csapott vállak, langaléta termet. A karok úgy fityegtek az oldalán, mintha csavarok tartanák. A különös jövevény még egyszer óvatosan körülnézett a szobában, és amikor meggyőződött róla, hogy valóban csak ketten vannak, rákacsintott Tódorkára.

(Folytatjuk.)

BOLGÁR humor

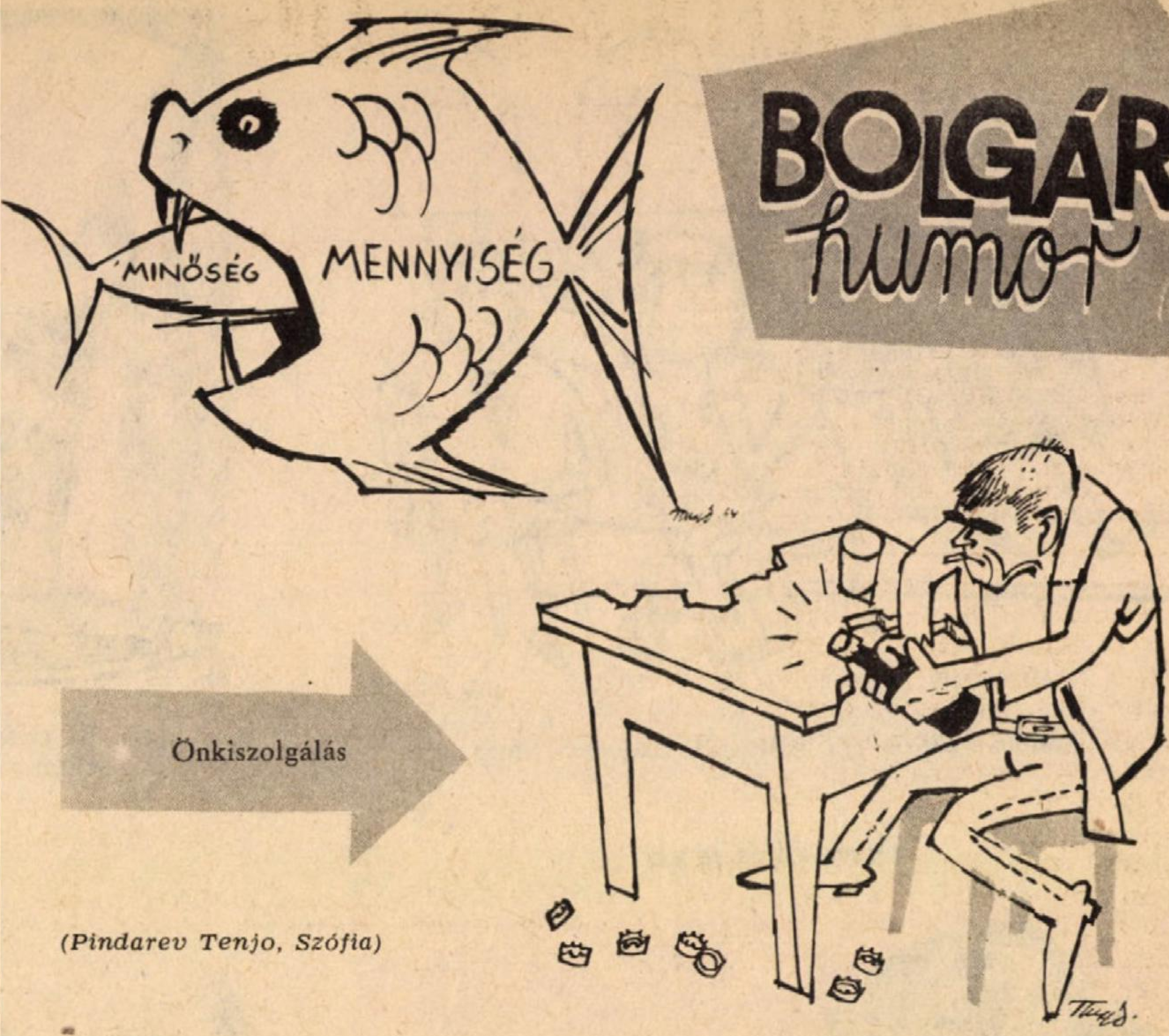

(Pindarev Tenjo, Szófia)

A SÜLTGESZTENYE REJTÉLYE

A téli hónapok beköszöntével minden esztendőben vásárolok kétháromalkalommal is sültgesztenyét az utcán. A vásárlásokat követően pedig elmeorvosi vizsgálat alá vetem magamat annak megállapítása végett, hogy a téli hónapok beköszöntével vajon miért vásárolok minden évben, kétháromízben is sültgesztenyét az utcán?

Ehető sültgesztenyével ugyanis emberemlékezetem óta nem volt találkozásom, gyermekkori szerelmeim között gesztenyesütő-nénike nem fordult elő, és a kezeimet sem melengettem sültgesztenyével, életem egyetlen szakaszában sem. A sültgesztenye továbbá semmi egyébre nem emlékeztet, mint sültgesztenyére, amely ehetetlen — végül nem is várok a sültgesztenyétől javulást. Nem vitás, hogy ismeretlen eredetű kényszer veteti meg tehát velem esetenként az egy-egy zacskó sültgesztenyét.

A sültgesztenyéhez fűződő beteges kapcsolatom leküzdéséért minden lehetséges utat megjártam már. Miután pszichoanalitikus kezelésem elvetette annak a lehetőségét, hogy a sültgesztenyéhez esetleg érzelmi okok kötöttek volna, értelmileg közelítettem meg az utcai sültgesztenye árusítás tárgykörét. Tudatosítottam például, hogy a két forintért árusított hat darab sültgesztenye a stanicliban az alábbiak szerint oszlik meg:

Egy darab, kívül is jól felismerhetően férges gesztenye.

Egy darab, harapás útján felfedett, belsejében férges gesztenye.

Egy darab fél oldalán megdohosodott gesztenye, másik fele tetszés szerint lenyelhető.

Egy darab, héjától el nem választható, megkövesedett, ugyanakkor szőrrel borított állítólag gesztenye.

Két darab szénné égett, vulkanikus eredetű kőzet, forma szerint gesztenye.

Tudom továbbá, hogy a két forintért árusított sültgesztenye önköltségi ára gyakran eléri a 35—40 fillért is, amely meglehetősen magas ahhoz képest, hogy az áru fogyasztásra alkalmatlan. Ilyen körülmények között azonban nem lehet elég magas a haszonkulcs, hiszen nyilvánvaló, hogy kevésszámú vásárló-közönségből kell a sültgesztenyéből eredő jövedelmet biztosítani.

Elképzelhetőnek látszana egy olyan megoldás is, hogy a sültgesztenye árusítást emberi fogyasztásra alkalmas gesztenyéből készült gesztenyével bonyolítanák le, mely esetben a kisebb hasznot a fokozott vásárlási kedv bőségesen ellensúlyozná.

Ehhez azonban az utcai gesztenyesütők áruját társadalmi ellenőrzésnek kellene alávetni, az utcai gesztenyesütő engedélyek feltételeként.

Addig én nem vásárolok sültgesztenyét az utcán, csak két-három alkalommal, szezononkint.

Somogyi Pál

Elidegenedés

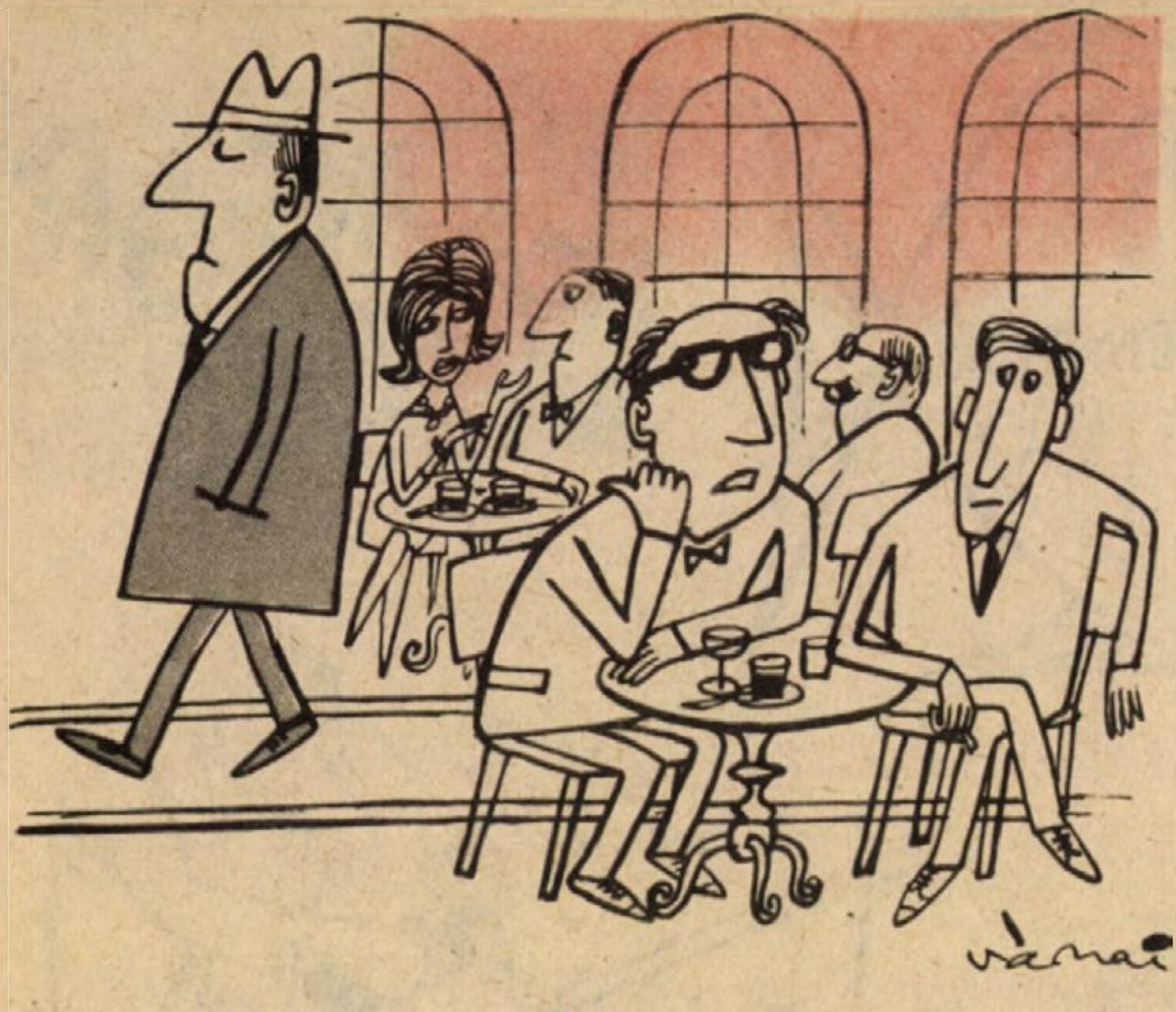

– Amióta tartozik egy százassal, meg sem ismer...

Már a középkorban is...

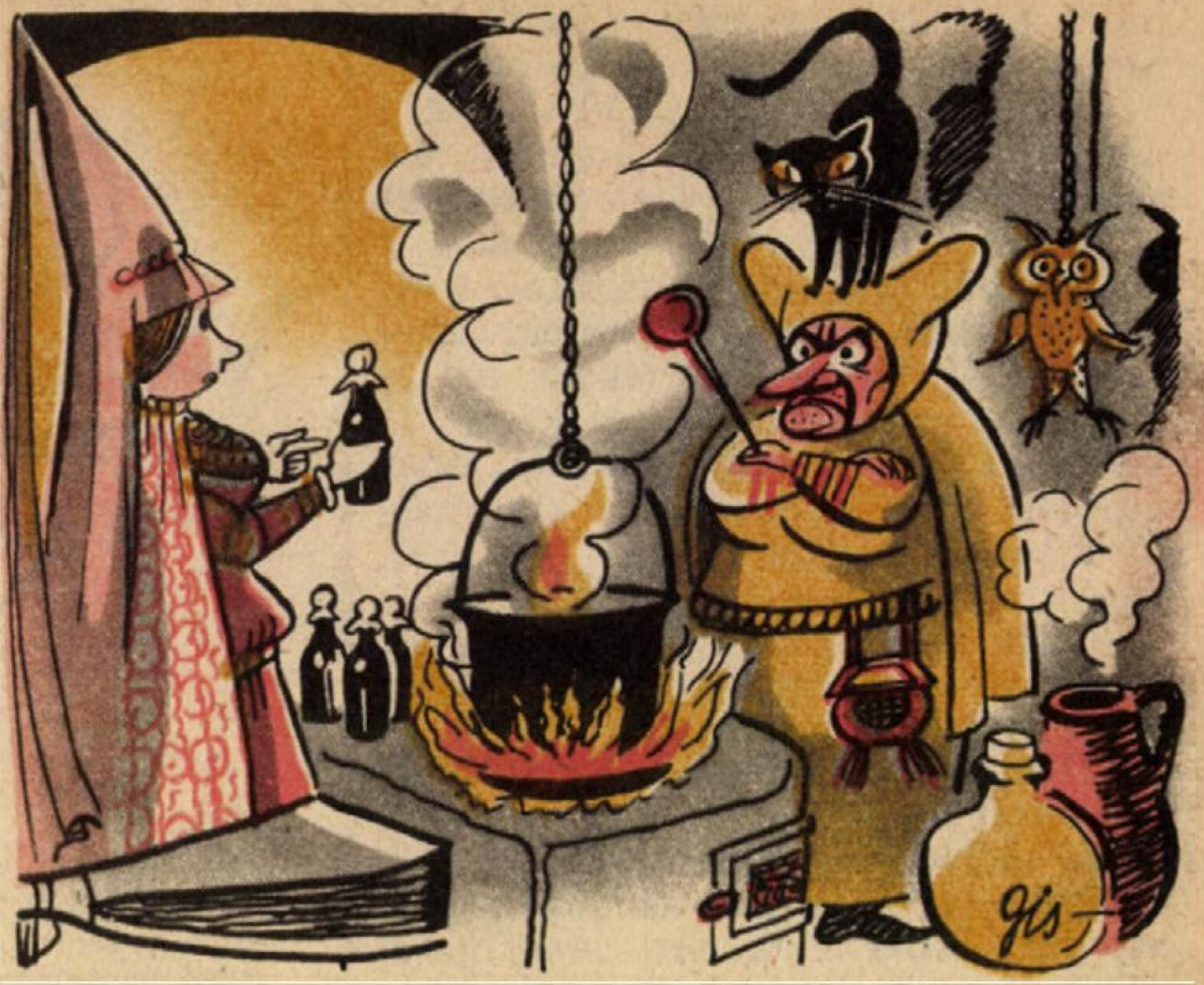

– És tessék mondani, mibe kerül ez a bájital?
– Harminc tallér, plusz az üveg!

Összerakós játék

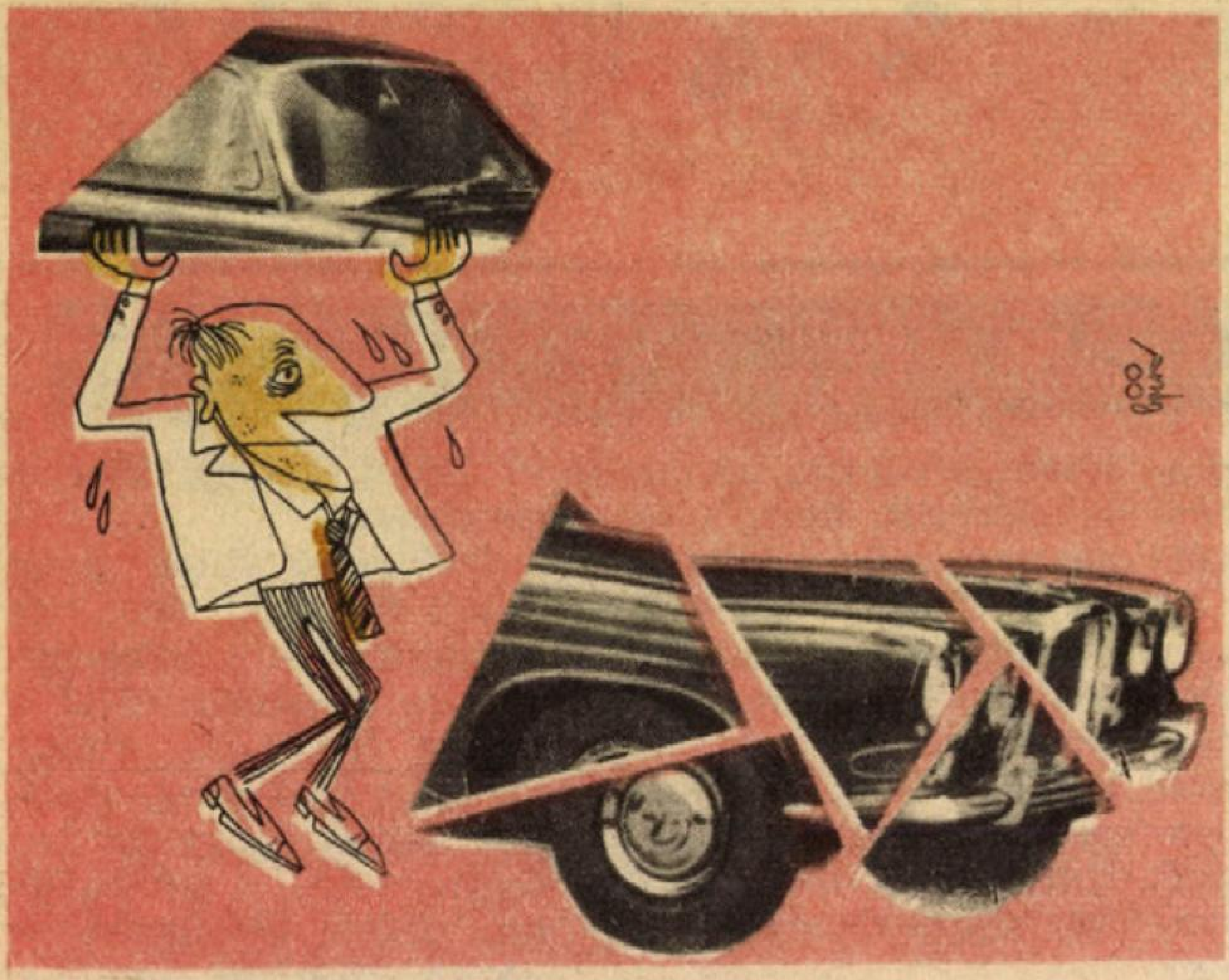

Hatásvadászat

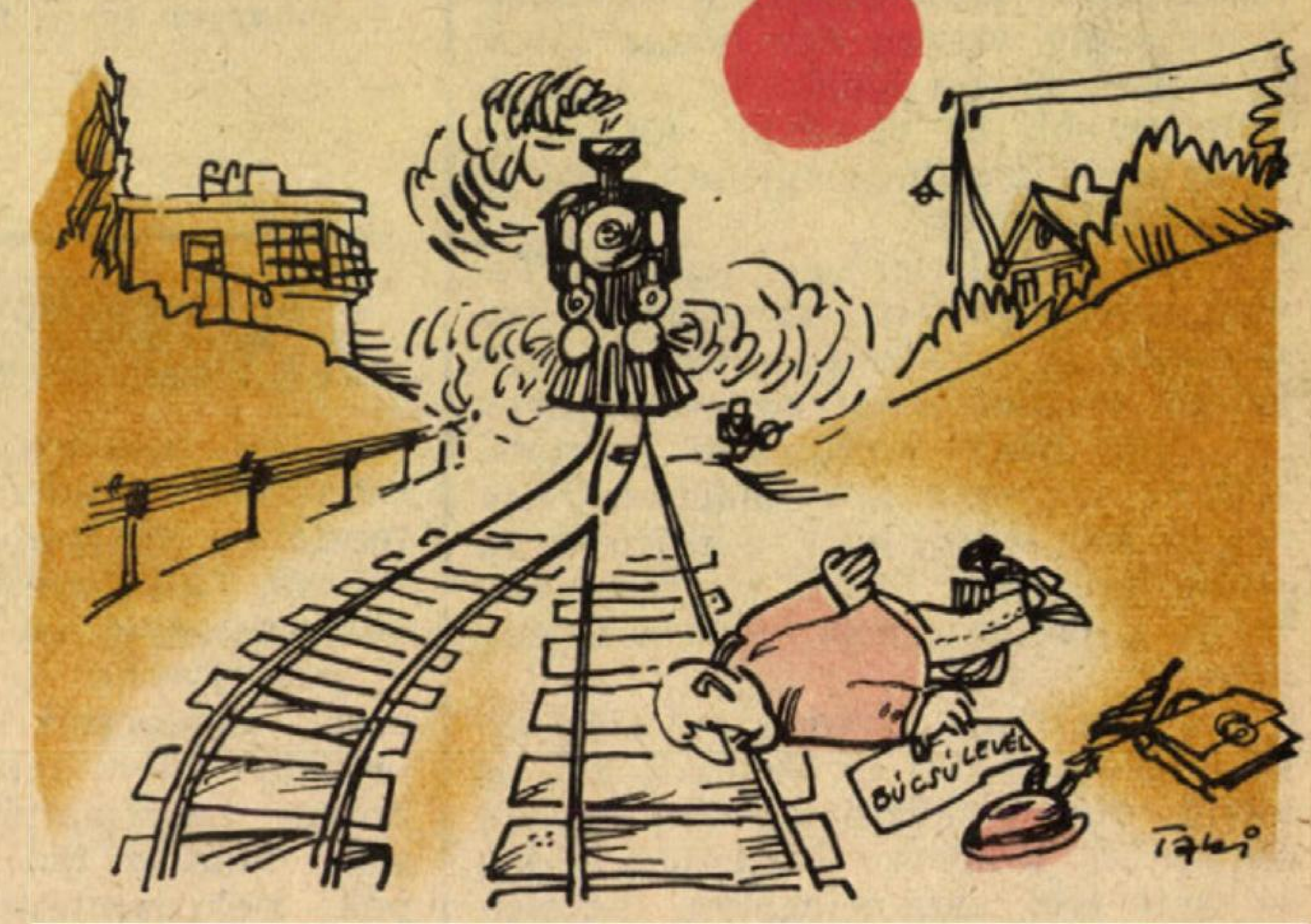

A SZÖRNYETEG

Háziruhás, bekötött fejű fiatalasszony rohan ki a házból, az utcán ismeretlen járókelőket állít meg:

— Nem tetszettek látni a fiamat? Borzasztó! Ez a szörnyeteg a sírba visz! Ennek egyszer rossz vége lesz! Tessék elképzelni, sehol sem találom a hipós üveget! Biztosan ez a gazember vitte el. Nem emberi, hogy mennyit szenvedek! Most tessék ezt meghallgatni! Hazahozom az óvodából. Most arról nem is beszélek, mit mondott az óvónéni! Csak kapkodtam a fejemet. Hiába könyörgök a szemtelennek. Mondom neki, benőhetne már a fejed lágya, maholnap iskolába mégy. Ennek aztán kitehetem a lelkemet! Oda sem figyel. Cinikusan hallgat. Kire ütött, nem tudom. Nem akarom magamat dicsérni, de megmondhatja az

édesanyám, amit nekem mondtak, azt én megtettem. Ebben a korban én már önállóan bevásároltam, csak felírták nekem, mit hozzak, sohasem csavarogtam el. Az apjától sem tanulhatta, az most kapott kitüntetést az üzemben, megdicsérték. Minden pénzünk arra megy el, hogy ennek a szörnyetegnek a gaztetteit fizessük. Tessék elképzelni, ilyet még nem is hallottam, valami gumiból való gazembërséggel betöri mások ablakait. Ehhez tessék szólni! Beteg, nem normális, már nem tudok másra gondolni. Mi lesz belőle, ha lehunyom a szememet, rossz rágondolni. Olyan ideges vagyok, hogy kibújok a bőrömből. Hol lehet ez a gyalázatos! Nem tetszettek látni?

A járókelők egyike megkérdezi:

— Hogy néz ki a gyerek?

A fiatalasszony ellágyul:

— Gyönyörű hófehér kis bőre van, piros arcocskája és hullámos szőke haja. És úgy tud mosolyogni, hogy.. azt nem is lehet kimondani. És olyan édes kis hangja van, egy csöppet sem selypít, talán az es betűje még nem tökéletes. És olyan tündérien megy. Nagyon gyönyörű kis kölyök...

Hirtelen megáll, látja a járókelők meglepődését. Magyarázóan teszi hozzá:

— Ne tessék azt hinni, hogy elfogult vagyok. Mások mondták!

Feleki László

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343—100, *142—220. — 64.7416 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504